

СЮЗЪН КАЙЛ НОЩНА ТРЕСКА

Превод от английски: Ана Василева, 1996

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Асансьорът сигурно щеше да е препълнен. Ребека Калън се опитваше да балансира с трите чаши в кутията, без да разлее кафето. Както обикновено, капачките на пластмасовите чаши не бяха сложени плътно. Мъжът, който работеше в малкото барче на приземния етаж, не се престараваше особено, когато я обслужваше. Едва ли би се развълнувал, ако горещата течност се разлееше върху една слабичка, безлична жена, с демодиран сив костюм.

Вероятно я възприемаше като някоя фанатична мъжемразка, с поредица степени и титли пред името си и кариера, вместо съпруг и деца. Навярно би останал шокиран обаче, ако я видеше през лятото във фермата на дядо си — със срязаните джинси, с тениската и с буйната златистокестенява коса, свободно и тежко падаща чак до кръста ѝ.

Беки беше единствената опора на дядо си и на двамата си помалки братя. Майка им почина, когато тя бе на шестнадесет години, а баща им се отбиваше при тях единствено, ако бе фалирал и имаше нужда от пари. Преди две години се бе преместил в Алабама и оттогава нямаха никаква вест от него. Беки не би се трогнала, ако никога повече не научеше нищо за баща си.

Имаше хубава работа. Новият офис на адвокатската кантора, където беше секретарка, се намиреше в индустриалния комплекс „Къри Стейшън“ — в предградията на Атланта. Това я устройваше, тъй като бе съвсем близо до фермата на дядо ѝ, където тя и братята ѝ живееха.

Беки нямаше никакви оплаквания от работата си. Единствено желаше, шефовете ѝ да купят нова кафе машина, колкото се може по-скоро. Това слизане до барчето по няколко пъти на ден започваше да я изнервя. В кантората имаше още три секретарки, едно момиче в приемната и двама асистенти, но между тях съществуваше йерархия. На Беки ѝ се падаше да върши черната работа.

Тя направи гримаса, когато се приближи до асансьора. Молеше се да не попадне на почти неизбежния си спътник до шестия етаж.

Огледа с лешниковите си очи чакащите и си отдъхна, когато не забеляза високата му фигура. Това, че погледът му бе леденостуден, не бе толкова лошо — или мразеше жените по принцип, или нея в частност. Но той вечно пушеше тези отвратителни тънки, черни пури и превръщаше асансьорната кабина в истински ад. Искаше ѝ се, някой да му напомни, че съществува разпоредба против пушенето на обществени места. Възнамеряваше да го стори сама, но покрай тях винаги имаше много хора, а въпреки силния си дух, Беки бе доста свита в обществото. Но ако някой ден останеше насаме с този непознат, щеше да му каже мнението си за противната му воня.

Докато чакаше, в главата ѝ се въртяха нерадостни мисли. Имаше си по-големи проблеми от досаждането на заклетия пушач. Дядо ѝ все още се възстановяваше от тежкия сърдечен пристъп преди два месеца, сложил внезапен край на работата му като фермер. Задълженията ѝ се увеличаваха неимоверно. Ако не успееше да се научи да кара трактор и да се грижи за реколтата, фермата щеше да бъде безвъзвратно загубена. По-големият ѝ брат Клей — ученик последна година в гимназията — непрекъснато имаше неприятности напоследък. Не можеше да разчита на него. Мак беше в пети клас, със слаби оценки по математика. Той с готовност се впускаше да ѝ помага, но бе твърде малък. Беки беше на двадесет и четири и никога не бе имала личен живот. Едва бе успяла да завърши училище, когато майка ѝ почина, а баща ѝ забягна за неизвестни краища.

За миг се отдаде на мечти. Искаше ѝ се ходи на партита, да носи хубави дрехи, да има приятели, които да я канят на срещи. Усмихна се при мисълта, как ли щеше да се чувства, ако нямаше близки, които да зависят от нея.

— Извинете ме — сепна я гласът на една жена с дипломатическо куфарче, която едва не обърна чашите с кафе върху костюма ѝ.

Беки се откъсна от мечтите си тъкмо навреме, за да влезе във вече препълнения асансьор, който идваше от подземните гаражи. Успя да се вмъкне между някаква дама, от която се разнасяше невероятно силен парфюм и двама мъже, които спореха за предимствата на различни марки компютри. Почувства истинско облекчение, когато почти всички слязоха на третия и четвъртия етаж, включително и силно ухаещата дама.

— О, Господи, мразя компютрите — въздъхна, когато асансьорът бавно продължи да се качва нагоре към шестия стаж.

— Аз също — чу зад гърба си мъжки глас. Стреснато се обърна. Мислеше си, че е сама в кабината. „Как не съм го забелязала?!“ — мина ѝ през ума.

Беше висок около метър и деветдесет. Не впечатляваше обаче само височината, но и телосложението му — бе мускулест, с физика, с която всеки професионален атлет би се гордял. Имаше хубави, елегантни ръце, големи крака и когато не миришеше на тютюн, от него се разнасяше аромат на най-възбуждащия парфюм, който Беки бе помирисвала. Но мъжествената му красота свършваше дотук. Беки не си спомняше, някога да е виждала друг човек с такова грубо изражение. На лицето му бяха изписани ненавист и жестокост. Имаше гъсти, черни вежди и малки тъмни очи, но погледът му бе пронизващ. Носът му бе прав, брадичката му забележимо цепната. Лицето му бе издължено и изпито, с високи скули и мургав по рождение тен, който не се получаваше от слънчеви бани. Устата му бе широка и добре оформена. Беки никога не го бе виждала да се усмихва. Минаваше тридесетте, но вече имаше няколко дълбоки бръчки, а поведението му бе така студено, че я побиваха тръпки. Най-хубавото нещо у него бе гласът. Плътен, ясен, звучен глас, способен да гали или да те нарани, в зависимост от настроението му. Беше добре облечен — скъп тъмносив раиран костюм, бяла памучна риза и копринена вратовръзка.

Беки напразно се бе надявала, че поне веднъж е успяла да го избегне. Може би той беше просто нейната съдба!

— О, отново вие — изрече тя с примирение и оправи изкривените капачки на чашите. — Да не би случайно да сте собственик на асансьора? Всеки път, когато се кача в него, вие сте вътре, гледате заплашително и мърморите. Никога ли не се усмихвате?

— Когато открия нещо, на което да се усмихна, ти първа ще го узнаеш — отвърна непознатият и наведе глава, за да запали една от поредните си отвратителни пури.

Имаше най-гъстата, най-черната и най-правата коса, която Беки някога бе виждала. Приличаше ѝ по всичко на италианец, с изключение на скулите и овала на лицето.

— Мразя цигарения дим — каза тя, за да наруши мълчанието.

— Тогава престани да дишаш, докато вратите се отворят — отвърна той небрежно.

— Вие сте най-грубият човек, когото някога съм срещала! — възкликна Беки и се обърна ядосано.

— Още не си ме срещнала — отбеляза мъжът.

— О, каква късметлийка съм!

Зад гърба ѝ се разнесе приглушен звук.

— В тази сграда ли работиш?

— Аз в действителност работя за удоволствие — Беки го погледна злъчно през рамо. — Държанка съм на един адвокат.

Тъмните му очи огледаха слабата ѝ фигурка, демодирания ѝ костюм, обувките с ниски токчета, а после се задържаха върху лицето ѝ, което днес бе без никакъв грим. Имаше хубави, лешникови очи, които хармонизираха със златистокестенявата ѝ коса, високи скули, чувствени устни и прав нос, но като цяло, външността ѝ бе доста скромна. Вероятно, ако положеше малко усилия, би могла да изглежда по-привлекателна.

— Зрението сигурно му изневерява — процеди той пренебрежително.

Очите на Беки проблеснаха и се присвиха. Тя стисна по-здраво чашите и се опита да овладее гнева си. О, какво удоволствие би изпитала, да го залее с горещото кафе! Но сама си бе изпросила реакцията му, пък и това можеше да има непредсказуеми последствия. А тя се нуждаеше от работата си. Може би този тип познаваше някой от шефовете ѝ.

— Не е сляп — отвърна му надменно. — Компенсирам външността си с фантастична техника в спалнята. Първо му го задушavam в мед — прошепна заговорнически и намигна, — а после поставям специално обучени мравки...

Непознатият дръпна от пурата си и изпусна голямо кълбо дим.

— Надявам се, че първо събличаш дрехите му — изръмжа той. — Медът се пере трудно. Това е моят етаж.

Беки отстъпи назад, за да го пусне да мине, и го изгледа свирепо. Вече наистина ѝ ставаше зле от него.

— Приятен ден — изрече прекалено сладко.

Мъжът дори не се обърна.

— Беше приятен, докато не се появи ти.

— Защо не си вземете пурата и да си я заврете в...

Вратите на асансьора се затвориха и заглушиха последните й думи. „Защо той трябва да работи точно в тази сграда, когато Атланта е толкова голям град!“

Все още вбесена, Беки влезе в просторния офис на кантората. Маги и Джесика — другите две секретарки — работеха в противоположните ъгли на помещението. Беки имаше една малка стаичка, непосредствено до кабинета на Боб Малкълм, който бе младши съдружник и неин шеф. Без да чука, тя влезе в големия му кабинет. Завари колегите му Харли и Джарард нетърпеливо да очакват кафето си, докато Боб разговаряше раздражено по телефона.

— Остави го някъде, Беки, и благодаря — каза той рязко, като закри слушалката с длан.

После се обърна към колегите си.

— Килпатрик току-що е влязъл в кабинета си. Да видим, дали съм улучил момента.

Беки подаде тихо чашите с кафе и двамата адвокати измърмориха по едно благодаря. Боб заговори отново по телефона:

— Слушай, Килпатрик, искам единствено да поговорим. Имам някои нови доказателства. Няма да навреди, ако ги видиш — Боб удари с юмрук по бюрото си и смуглото му лице почервения. — По дяволите, човече, как може да си толкова непреклонен?! — въздъхна гневно. — Добре, добре. Ще се кача след пет минути — той затвори рязко телефона. — Господи, моля се, да не се кандидатира за още един мандат! Едва втора седмица, откакто работя с него, а вече ми тече кървава пот! Защо не беше Дан Уейд!

Дан Уейд беше областният прокурор на Атланта. Беки знаеше, че е приятен човек. Но тук, в Къри Стейшън, областен прокурор бе Рурк Килпатрик. Беки предполагаше, че шефът й просто имаше неправилен подход към Килпатрик. Сигурно бе не по-малко приятен от Дан Уейд, когато човек го опознаеше. Тя се опита да изтъкне това, но Харли я изпревари.

— Нима можеш да го обвиняваш? Получил е повече смъртни заплахи през последните няколко месеца заради тази война на наркотрафикантите, отколкото един президент. Той е труден човек и няма да отстъпи. Имах два случая по-рано тук и знаей, с каква

репутация се ползва Килпатрик. Не можеш да го купиш. Той е истински служител на закона.

Боб се облегна в мекия си стол.

— Побиват ме ледени тръпки, като си припомня как веднъж Килпатрик изцеди една моя свидетелка с кръстосания си разпит. След показанията жената се нуждаеше от успокоително.

— Наистина ли господин Килпатрик е толкова лош? — попита Беки.

— Да — отговори шефът ѝ. — Не си го срещала никога, нали? Работи временно в нашата сграда, докато кабинетът му бъде ремонтиран. За нас е доста удобно да се качим само един етаж нагоре, вместо да ходим чак до съда. Разбира се, Килпатрик мрази сегашния си офис.

— Килпатрик мрази почти всичко, включително и хората — засмя се Хейг. — Казват, че характерът му бил генетично заложен. Потеклото му е индианско — по-точно от племето чероки. Майка му се преместила да живее тук с роднините на баща му, когато баща му умрял. Но и тя починала наскоро и чичо му го взел под своя опека. Чичо му бил един от основателите на Къри Стейшън и той въвел Килпатрик в средите на местното общество. Бил федерален съдия. Предполагам, че Килпатрик е заимствал от него любовта към правото.

— Добре, но все пак трябва да отида и да му предложа душата си, заради съмнителния ни клиент — каза Боб Малкълм. — Харли, пригответи досието за процеса на Бронсън, ако нямаш нищо против. А ти, Джарард, върви при Тайлър. Той е в деловодството и работи върху случая с онова наследство, което разследваш.

— Добре. Залавям се за работа — отвърна Харли. — Защо не изпратиш Беки, да се погрижи за Килпатрик. Може би ще успее да го размекне.

Малкълм се засмя.

— Той ще я схруска за закуска. Можеш да помогнеш на Маги, докато ме няма — обърна се към Беки.

— Добре — прие вежливо тя. — Късмет!

Боб подсвири с уста.

— Ще ми трябва.

Беки го проследи с поглед, докато излизаше, и тъжно въздъхна. Беше грижовен човек, макар и с нрав на баракуда.

Маги ѝ показа, какво трябваше да се свърши, със снизходителна усмивка. Дребната, слабичка негърка работеше в кантората от двадесет години. Имаше остър език и се държеше еднакво строго, както с клиентите, така и с новите секретарки. Но за щастие, двете се разбираха добре — дори понякога обядваха заедно. Маги бе единственият човек, с когото Беки можеше да разговаря, освен с дядо си.

Джесика, елегантната блондинка в другия край на офиса, бе секретарка едновременно на господин Хейг и на господин Рейндърс. Тя се радваше, на привилегията си, да прави компания на господин Хейг след работа, и винаги бе екстравагантно облечена. Той не беше женен и нямаше вероятност да се ожени в близко бъдеще. Тес Коулман беше една от асистентките — наскоро омъжена млада блондинка с дружелюбна усмивка. Нети Хейс, тъмнокожа студентка по право, бе другата асистентка. В приемната работеше Кони Блеър — жизнерадостна брюнетка, която не бе омъжена и съвсем не бързаше да промени семейното си положение. Беки се разбираше добре с всички в кантората, но все пак Маги ѝ бе най-близка.

— Ще вземат нова кафе машина — спомена между другото Маги. — Утре мога да я купя.

— И аз бих могла да отида — предложи Беки.

— Не, скъпа, аз ще изляза. Искам да избира и подарък за зълва ми. Тя очаква бебе.

Беки се засмя, но с натезало сърце. Животът отминаваше покрай нея. Тя никога не бе имала истински приятел. Беше излизала няколко пъти с внука на стар другар на дядо си, но това бе истинска катастрофа. Момчето пушеше марихуана, обичаше да пие и не можеше да проумее, защо това не ѝ допада.

Из офиса се говореше, че била старомодна. В такова затворено малко общество свободните ергени бяха истинска рядкост, а малкото останали не бързаха да се обвържат с брак. Беки се бе надявала, че когато кантората се премести в Къри Стейшън, може би щеше да има малко по-голяма възможност да се среща с хора. Но дори да намереше с кого да излиза, как би могла да има сериозна връзка? Не можеше да остави дядо си сам, а и някой трябваше да се грижи за Мак и Клей. Тя просто се жертваше заради семейството си, но нямаше друг избор.

Баща ѝ съвсем не се вълнуваше от този факт. Беше заминал преди две години и нито веднъж не се бе обадил.

Късно следобед се качи в белия си тандърбърд. Беше един от по-старите модели със сгъваеми седалки и с квадратно купе, но все пак бе най-елегантната кола, която някога бе карала, и я обичаше. Трябваше да отиде до центъра на града, за да вземе няколко папки от един адвокат, напуснал, преди фирмата да се премести. Мразеше центъра и се радваше, че не работи вече там. Днес движението ѝ се стори поужасно от всякога. Успя да намери място да паркира, взе папките и си тръгна обратно — точно навреме, за да попадне в пиковия час.

Движението по Десета улица бе кошмарно, а по „Омни“ стана дори още по-непоносимо. Постепенно след болницата „Грейди“ то понамаля и, когато отмина стадиона и изхода на международното летище „Хартсфийлд“, Беки успя да си отдъхне отново. След двадесет минути навлезе в Къри Стейшън, а пет минути след това вече заобикаляше площада, намиращ се недалеч от масивната сграда, където фирмата им се бе настанила.

Къри Стейшън изглеждаше почти така, като след Гражданската война. Задължителният паметник на войник от Конфедерацията „пазеше“ градския площад, заобиколен от пейки, където възрастните хора сядаха през слънчевите неделни дни. Имаше аптека, супермаркет и реконструиран театър. В Къри Стейшън все още бе запазена красивата съдебна палата с червените ѝ тухли и огромен часовник и тук се провеждаха заседанията на съда. Тук бе и канцеларията на областния прокурор, за която се говореше, че се реконструира. Беки беше любопитна да види господин Килпатрик. Както всички останали, и тя бе слушала много за фамилията Килпатрик. Първият Килпатрик бе направил състояние, преди да се премести в Атланта. С течение на годините богатството му намаляло, но Беки бе чувала, че областният прокурор карал мерцедес и живеел в голяма тухлена къща. Не би могъл да си позволи това само със заплатата си. Беше странно, че той бе избрал да се кандидатира за тази длъжност, когато с университетското си образование по право би могъл да си открие частна практика и да натрупа милиони.

Рурк Килпатрик бе избран от губернатора, да довърши мандата на предишния областен прокурор, починал внезапно. Когато мандатът изтече, година по-късно, Килпатрик изненада всички, като спечели

изборите. Необичайно бе в Къри Стейшън заместниците да станат достатъчно популярни, че да бъдат избрани.

Беки не бе проявявала досега особен интерес към областния прокурор. Задълженията ѝ във фирмата не включваха присъствие на драмите, разиграваци се в съда, а бе твърде заета къщи, за да седне и да гледа новините по телевизията, затова за нея Килпатрик бе просто едно име.

Разсеяно се взираше през предното стъкло на колата. По главната улица имаше доста хубави къщи, оградени от високи дървета и декоративни храсти, които през пролетта се изпъстриха с великолепните си бели и розови цветове. Покрай второстепенните пътища към града имаше няколко ферми, чиито порутени хамбари и къщи бяха безмълвно доказателство за упоритата гордост на заселниците в Джорджия, които от поколения наред се държаха за тях, независимо на каква цена.

Една от тези стари ферми принадлежеше на Грейнджър Калън, третият по ред, който я бе наследил, а родословното му дърво можеше да се проследи чак до Гражданската война. Семейство Калън винаги бе успявало някак да се задържи в малката ферма с около стотина акра земя. През последните години бялата дървена къща се нуждаеше от основен ремонт. Имаха телевизор, но не и кабелна телевизия, защото беше твърде скъпа. Имаха и телефон — дуплекс с още трима съседи, които като че ли никога не престанаха да говорят. Имаха течаща вода и канализация, за което Беки бе благодарна на щастливата си звезда, но водопровода замръзваше през зимата и като че ли никога нямаха достатъчно газ, за да отопляват къщата в студено време.

Беки паркира под навеса, който ѝ служеше за гараж, но остана още малко в колата и се огледа. Оградата бе полусрутена, ръждясала, тук-там подпряна с колове, които бяха изгнили. Дърветата бяха голи, защото все още бе зима, а полето бе осеяно с плевели. Земята трябваше да се изоре преди пролетната сеитба, но Беки не можеше да кара трактора, а Клей бе твърде луд, за да му се повери тежката машина. Имаше достатъчно сено за двете дойни крави, които гледаха заради млякото, и достатъчно зърно за пилетата. Благодарение на неуморните усилия на Беки миналото лято, големият фризер бе пълен със зеленчуци, а килерът — с консерви. Но всичко щеше да се изяде до лятото и отново трябваше да се приготвя зимнина. А междуременно

Беки ходеше и на работа. Целият ѝ живот бе една дълга, безкрайна работа. Никога не бе ходила на парти, или на танци. Никога не бе носила коприна, не си бе слагала скъпи парфюми. Дългата ѝ коса никога не бе подстригвана от фризьор, ноктите ѝ никога не бяха правени от маникюристка и вероятно, това никога нямаше да стане. Щеше да остарее в грижи за семейството си, с мечти да бъде свободна.

Почувства се гузна заради самосъжалението си. Обичаше дядо си и братята си и не би трябвало да ги обвинява, че я задържат тук. В края на краищата, бе възпитана така, че не би могла да се наслаждава на модерния начин на живот. Не можеше да се люби, с когото ѝ падне, защото това бе против природата и принципите ѝ. Не можеше да взема наркотици, не можеше и да пие, защото ѝ се доспиваше и от най-малкото количество алкохол.

Беки слезе от колата. Не можеше дори да пуши, защото се задушаваше. Като „социална единица“ тя бе загубена.

— Не съм устроена за реактивни самолети и компютри — каза на билетата, които я гледаха през мрежата си. — Устроена съм да нося басмени рокли и кожени бричове.

— Дядо! Беки си говори отново с билетата! — извика Мак от хамбара.

Дядо ѝ бе седнал на слънчевата страна на верандата в плетения стол и се усмихна на внучката си. Беше облякъл бяла риза и пуловер под палтото и изглеждаше по-добре напоследък. Времето бе топло за февруари, почти пролетно.

— Щом те не ѝ отговарят, всичко е наред, Мак — извика той на русокосото хлапе.

— Написа ли си домашните? — попита Беки малкия си брат.

— О, Беки, току-що се прибрах. Трябва да си нахраня жабата!

— Извинения, извинения — измърмори тя. — Къде е Клей?

Мак не ѝ отговори и изчезна бързо в хамбара. Дядо ѝ впери очи към пръчката и джобното си ножче, които въртеше из ръцете си, докато Беки се качи по стъпалата.

— Какво има? — попита тя и сложи нежно ръката си върху рамото му.

Старецът наведе оплешивяващата си, посребряла глава. Беше висок, много слаб и леко се бе попрегърбил, откакто бе се разболял. Беше на шестдесет и шест години, но изглеждаше много по-възрастен.

Животът му никак не бе лесен. Той и съпругата му бяха загубили две деца при наводнение и едно бе починало от пневмония. Единствено бащата на Беки, Скот, от четирите им деца бе оцелял, а Скот бе станал източник на тревоги за всички. Включително и за жена си Хенриета. В смъртния ѝ акт бе написано „пневмония“, но Беки бе сигурна, че тя просто се бе предала. Отговорността за трите деца и болния ѝ баща, собственото ѝ лошо здраве плюс нескончаемата игра на комар и изневерите на съпруга ѝ бяха прекършили нейния дух.

— Клей излезе отново с онези двамата Харис — каза най-сетне старият човек.

— Сан и Буба? — въздъхна Беки.

Това бяха прякорите на младежите. Тя дори не знаеше истинските им имена. Двамата братя приближаваха двадесетте и имаха шофьорски книжки. Но в техния случай това, като че ли по-скоро бе равносилно на разрешително да убиват. И двамата вземаха наркотици, носеха се слухове, че Сан е и пласьор. Караше голям син корвет, а и винаги имаше пари. Бе зарязал училище на шестнадесет години. Беки не харесваше нито един от братята и много пъти го бе казвала на Клей. Но очевидно той не приемаше никакви съвети от по-голямата си сестра.

— Не зная какво да правя — изрече тихо Грейнджър Калън. — Опитвах се да му поговоря, но той не иска да ме слуша. Заяви ми, че бил достатъчно голям, за да взема сам решения, и че ние с теб нямаме никакви права над него. Дори ме напсува. Представяш ли си? Седемнадесетгодишен да псува собствения си дядо?

— Това съвсем не е в стила му — отвърна Беки. — Едва от Коледа е станал неуправляем. Откакто започна да дружи с братята Харис.

— Днес не е ходил на училище — добави дядо ѝ. — От два дни не е ходил. Обаждаха се от училището и питаха къде е. И класната му се обажда. Каза, че бележките му били толкова лоши, че годината му можела да пропадне. Няма да завърши, ако не повиши успеха си. И тогава къде ще отиде? Точно като Скот — въздъхна изнурено той. — Още един Калън, който се е оказал лош.

— О, Боже!

Ребека се отпусна тежко на стъпалата и затвори очи.

— От лошо към по-лошо, не беше ли такава поговорката?

Клей бе добро момче, опитваше се да ѝ помага вкъщи, да се грижи за Мак. Но през последните няколко месеца се бе променил. Оценките му бяха незадоволителни. Стана навъсен и самовглъбен. Прибираше се вечер късно и понякога не можеше да стане за училище въобще. Очите му бяха кървясали, а дори веднъж се появи, кискайки се като малко момиче — симптоми, които се дължаха на употребата на кокаин. Беки никога не го бе виждала, да взема наркотици, но беше сигурна, че пушеше марихуана, защото дрехите му миришеха. Клей отричаше, а и тя не бе открила никакво доказателство. Брат ѝ бе твърде предпазлив. По-късно, той започна да негодува срещу намесата ѝ в живота му. „Ти си ми само сестра — бе ѝ заявил само преди два дни. — Нямах никакви права над мен и няма да ми нареждаш, какво да правя. Омръзна ми да съм беден и никога да нямам джобни пари! Аз ще си извоювам място под слънцето, а ти можеш да вървиш по дяволите!“

Беки не бе разказала това на дядо си. И без друго ѝ бе достатъчно трудно, да се опитва да оправдава лошото държане на Клей и честите му отсъствия. Надяваше се единствено, че той нямаше да стане наркоман. Имаше центрове, където се лекуваха подобни момчета, но те бяха за богатите. Най-доброто, на което можеше да се надява за брат си, бе някой държавен рехабилитационен център, а дядо ѝ никога не би допуснал да го изпратят там, дори Клей да се съгласеше. Дядо ѝ никога не приемаше нещо, което приличаше на благотворителност! Беше твърде горд.

„Това е положението“ — мислеше си тъжно Беки, загледана към земята, собственост на предците ѝ повече от сто години. Знаеше, че дори и на алкохолика не можеше да се помогне, ако сам не осъзнаеше, че има проблем. А Клей не го осъзнаваше. „Лош край на още по-лош ден...“

ВТОРА ГЛАВА

Беки се преоблече в джинси и червен пуловер, върза косата си на опашка и се зае да приготви вечерята. Докато пържеше пилето, което щеше да сервира с пюре от картофи и домашно консервиран зелен боб, изпече и бисквити в старата фурна. Може би щеше да успее да вкара Клей в правия път, но нямаше представа как. Едва ли имаше голяма полза от разговори. Беше опитвала вече. Клей просто излизаше от стаята, отказваше да я слуша или започваше да псува. Отгоре на всичко, напоследък бе забелязала, че липсват банкноти от буркана, в който държеше дребните пари. Беше почти сигурна, че Клей ги взема, но как би могла да попита собствения си брат, дали я краде! Накрая се бе принудила да прибере всичките пари и да ги внесе в банката. Не беше оставила нищо, което би могло да се продаде или заложи. Беки се чувстваше като престъпник, което подсилваше угризенията ѝ, че негодува от отговорността за семейството си.

Нямаше дори с кого да сподели проблемите си, освен с Маги, а не ѝ допадаше мисълта, да притеснява по-възрастната жена със собствените си тревоги. Всичките ѝ приятелки или отдавна бяха женени, или живееха сами, или се бяха преместили в други градове. Не можеше да говори и с дядо си. Здравето му и без това бе твърде крехко, за да се натоварва и с лошото поведение на Клей. Затова Беки се опитваше да убеди стария човек, че сама ще се справи с брат си. Би могла да разкаже за тревогите си на господин Малкълм и да го помоли за съвет. Той бе единственият човек извън семейството ѝ, който би могъл да ѝ го даде.

Беки сложи масата и извика Мак и дядо си. Старецът изрече благословията си и започнаха да вечерят, като Мак непрекъснато се оплакваше от математиката, учителите и училището по принцип.

— Няма да уча математика! — заяви той, гледайки сестра си с лешниковите си, сини очи.

Косата му бе много по-светла от нейната. Беше доста висок за годините си и продължаваше да расте като гъба.

— Не, ще учиш! — отвърна Беки със заповеднически тон. — Скоро ще трябва да помагаш за счетоводството във фермата. Аз няма да съм вечна.

— Престани да говориш така — намеси се рязко дядо й. — Твърде си млада. Въпреки че... — той въздъхна, загледан в картофите. — Разбирам, че понякога ти се иска да избягаш. Прекалено много сме ти всички ние, за които трябва да се грижиш...

— Престани с това! — прекъсна го Беки и го изгледа строго. — Обичам ви, иначе не бих останала. Изяж си пюрето. Приготвила съм черешов пай за десерт.

— Ау! Любимият ми! — засмя се Мак.

— Можеш да изядеш, колкото искаш, но след като си напишеш домашното по математика. Ще го проверя!

Мак направи недоволна гримаса и подпря брадичката си с длани.

— Трябваше да изляза с Клей. Каза ми, че мога да ходя с него.

— Ако някога излезеш с Клей, ще взема баскетболната ти топка и ще махна обръча! — заплаши го Беки.

Той пребледня. Баскетболът беше смисълът на живота му.

— Хайде, Беки, само се шегувах.

— И аз така се надявам. Клей дружи с лоши момчета. Имам достатъчно неприятности, и без ти да ги увеличаваш.

— Точно така — подкрепи я и дядо й.

Мак взе вилицата си.

— Добре, ще стоя настрана от Бил и Дик. Само не ми пипай баскетболния обръч.

— Споразумяхме се — обеща Беки, като се опита да не изглежда твърде успокоена.

Тя изми чиниите, почисти всекидневната и включи пералнята, докато дядо й и Мак гледаха телевизия. После прегледа домашното на Мак, настани брат си в леглото, помогна и на дядо си и се изкъпа. Преди да си легне обаче, във всекидневната се появи Клей с олюляваща се походка. Той се кикотеше и вонеше на бира.

Призля й от силната малцова миризма. Нищо в живота й досега не я бе подготвило, да се справи с подобно бреме. Гледаше го вторачено с безпомощен гняв, като мразеше условията в дома си, които го бяха довели до този капан. Беше на възраст, когато се нуждаеше да

подражава на някой мъж. Но вместо да вземе пример от дядо си, той предпочиташе мерило да му бъдат братята Харис.

— О, Клей! — въздъхна Беки съкрушено.

Той приличаше толкова много на нея с кестенявата си коса и стройно тяло, но очите му бяха зеленикави, а лицето му — червендалесто.

Клей ѝ се ухили.

— Няма да ми стане лошо. Изпуших една цигара, преди да си отворя кутия с бира — той премигна. — Напускам училище, Беки, защото то е за некадърници и бавноразвиващи се.

— Не, няма! Не се претрепвам от работа, за да наблюдавам, как ставаш професионален негодник.

Клей я изгледа злобно.

— Ти си ми само сестра, Беки. Не можеш да ми кажеш, какво да правя!

— Не искам да се мотаеш с момчетата на Харис повече. Тласкат те по лош път!

— Те са ми приятели, и ако искам, ще дружа с тях — информира я той раздражено.

Беше пушил опиум и имаше чувството, че главата му ще експлодира. Докато се намираще под въздействието на наркотика беше великолепно, но с намаляването на ефекта му, го обземаше все по-силна депресия.

— Мразя да съм беден! — допълни Клей.

Беки го изгледа страховито.

— Тогава си намери работа! Аз така направих. Работех още преди да завърша гимназия. Работех на три места, преди да започна в адвокатската кантора и посещавах вечерни курсове, за да стана секретарка.

— Пак започваме приказките за светицата Беки — изпелтечи той. — Така значи? Ти работиш. Голямо чудо! И какво си постигнала. Толкова сме бедни, а сега, след като дядо се разболя, ще бъде още по-лошо.

На Беки ѝ призля. И тя го съзнаваше, но не очакваше Клей да ѝ го натяква. „Той е пиян — опита се да го извини. — Не знае какво говори.“ И все пак я заболя.

— Ах ти малък егоист! — отвърна гневно. — Ти неблагодарен нехранимайко! Работя до смърт, а ти си стоиш тук и ми хленчиш, че нямаме нищо!

Клей се олюля, седна тежко и си пое бавно дъх. Беки вероятно бе права, но той бе твърде гипсиран, за да го е грижа.

— Остави ме на мира — процеди през зъби и се изтегна на дивана. — Просто ме остави на мира...

— С какво друго си се натъпкал, освен с марихуана и бира?

— Малко кокаин... — отговори той сънено. — Всички го правят. Остави ме. Спи ми се.

Клей затвори очи и заспа веднага. Беки се наведе над него вцепенена. „Кокаин!“ Никога не бе виждала, но знаеше много добре какво представлява от новините по телевизията. Трябваше да спре Клей, преди да е затънал до гуша. Първата стъпка бе, да го откъсне от братята Харис. Нямахше представа как точно ще го постигне, но сигурно имаше някакъв начин.

Зави го с едно одеяло, защото бе много по-лесно да го остави да спи на дивана, отколкото да го премести в стаята му. Клей беше почти метър и осемдесет висок и тежеше повече от нея. Не можеше да го вдигне. „Кокаин! Боже мой, това вероятно му е за пръв път и аз бих могла да се намеся, преди да го направи отново.“

Прибра се в стаята си, легна върху изтърканите чаршафи в памучната си нощница и се почувства изведнъж много стара. Може би нещата щяха да ѝ изглеждат по-добре сутринта. Би могла да помоли преподобния отец Фокс в църквата, да поговори с брат ѝ. Децата имаха нужда да се придържат към нещо. Наркотиците и религията бяха противоположните краища на сигурността, но религията във всеки случай бе за предпочитане. Нейната собствена вяра ѝ бе помогнала да преживее доста бури.

Беки затвори очи и заспа.

На следващата сутрин изпрати Мак на училище, но Клей не искаше и да чуе за подобно нещо.

— Ще си поговорим, като се върна от работа — заплаши го тя. — Няма да излизаш повече с онези момчета!

— Искаш ли да се хванем на бас? — отвърна той предизвикателно. — Спри ме, де! Какво можеш да направиш?

— Почакай и ще видиш — рече Беки, като се молеше отчаяно, да измисли нещо.

Тръгна на работа доста разтревожена. Бе оправила дядо си и бе го помолила, да поговори с Клей, но той като че ли предпочиташе да скрие главата си в пясъка и да не забелязва проблемите на момчето. Беше се провалил един път със сина си и не можеше да признае, че същото се повтаря и с внука му. Старецът бе прекалено горд.

Маги изгледа Беки, седейки замислена на бюрото си.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита я тихо, за да не чуят другите.

— Не, но все пак ти благодаря — отговори ѝ Беки с усмивка. — Много си мила, Маги.

— В живота има бури, но те преминават. Просто се задръж на дървото, докато вятърът утихне, това е всичко. В края на краищата, Беки, нито един вятър не духа вечно, добър или лош.

Беки се засмя.

— Ще се опитам да го запомня.

И тя го направи, но го помни само до следобед, когато позвъниха от канцеларията на магистрата и я информираха, че Клей е задържан за притежание на наркотици. Господин Гилън, магистратът, ѝ съобщи, че е извикал областния прокурор и двамата са разговаряли с Клей, след което са го изпратили в отделението за малолетни престъпници, докато решат какво ще предприемат. Джобовите му били пълни с дрога. При залавянето е бил с братята Харис извън града, пиян.

Решението, да се повдигне обвинение, и да се заведе дело зависело от прокурора, обясни ѝ господин Гилън и Беки бе сигурна, че ако господин Килпатрик имаше достатъчно доказателства, щеше да го направи. Беше безкомпромисен към пласьорите на наркотици.

Беки благодари на Гилън, че ѝ е телефонира лично, и отиде веднага в кабинета на Боб Малкълм за съвет.

Шефът ѝ я потупа по рамото и затвори вратата, за да ѝ спести погледите на чакащите в приемната.

— Какво да правя? Какво мога да направя? — попита го тя нещастно. — Казват, че в себе си е имал петдесет грама. Това може да

означава обвинение в углавно престъпление.

— Беки, баща ти трябва да предприеме нещо — каза Боб.

— Отсъства от града в момента — отговори Беки.

Тя не лъжеше. От две години не се бе появявал, но всъщност, никога не се бе чувствал отговорен за децата си. — А дядо ми не е добре със здравето — добави тя. — Има болно сърце.

Боб Малкълм поклати глава и въздъхна.

— Добре. Ще отидем при областния прокурор и ще се опитаме да поговорим с него. Ще се обадя, за да уговоря час. Може би ще успеем да се споразумеем.

— С господин Килпатрик? Не споменахте ли вчера, че с него това е невъзможно — рече нервно Беки.

— Зависи, колко тежко е обвинението и какви доказателства има. Той не обича да пилее парите на данъкоплатците за съдебни дела, които не може да спечели.

Боб набра някакъв номер.

Секретарката на областния прокурор му каза, че господин Рурк Килпатрик имал няколко свободни минути в момента.

— Идваме веднага.

— Надявам се, да е в добро настроение — прошепна Беки и се огледа в огледалото.

Косата ѝ бе навита на кок, лицето ѝ бе пребледняло, въпреки дискретния грим. На червената ѝ карирана пола ѝ личеше, че е от три години, а черните ѝ обувки бяха протрити и ожулени. Маншетите на бялата ѝ блуза с дълги ръкави бяха изтъркани, а по слабите ѝ ръце имаше следи от тежката физическа работа във фермата. По лицето ѝ се забелязваха леки бръчици, които не би трябвало да има на нейната възраст. Страхуваше се, че нямаше да направи голямо впечатление на господин Килпатрик. Изглеждаше точно такава, каквато си беше — преуморена от работа, поело прекалено голяма отговорност на плещите си провинциално момиче, в което нямаше нищо изтънчено. А може би пък точно външността ѝ щеше да наклони везните в нейна полза. Не можеше да позволи, Клей да попадне в затвора. Дължеше го на паметта на майка си.

Секретарката на господин Килпатрик беше висока, чернокоса — истинска професионалистка. Поздрави Малкълм и Беки сърдечно.

— Очаква ви — кимна към затворената врата на кабинета. — Можете да влезете направо.

— Благодаря, Дафни — отговори Малкълм. — Хайде, Беки, вдигни глава.

Почука леко на вратата, отвори я и пусна Беки да мине пред него. Не трябваше да го прави. Тя замръзна, когато видя мъжа седнал зад голямото бюро, отрупано с папки.

— Вие! — възкликна неволно.

Мъжът остави тънката черна пура, която пушеше, и се изправи. Не обърна внимание на възклицанието ѝ, не се усмихна, не направи опит за някакъв любезен поздрав. Гледаше така заплашително и студено, както и в асансьора.

— Не беше нужно да водиш секретарката си, да стенографира. Ако искаш някакво оправдание, ще се придържам към това, което ще кажа, след като чуя фактите. Седни.

— За случая „Калън“.

— Малолетният. Момчетата, с които се движи, са измет. Помалкият Харис пласира наркотици в местната гимназия. Брат му продава всичко — от марихуана до кокаин — и вече има една присъда за опит за кражба. Размина му се, защото беше малолетен, но сега вече е навършил години. Ако го хвана отново, ще го изпратя в затвора.

Беки седеше неподвижно.

— А Калън? — попита с хриптящ шепот.

Килпатрик я изгледа смразяващо ледено и процеди:

— Разговарям с Малкълм, а не с теб.

— Вие не разбирате — изрече тя тежко. — Клей Калън ми е брат...

Тъмнокафявите му, почти черни очи, се присвиха и той така я изгледа, че Беки се почувства по-ниска с пет сантиметра.

— Името Калън ми е познато. Имах ѝ друг Калън с обвинение в кражба. Жертвата отказа да даде показания и той се изплъзна. Щях да му издействам присъда, ако се беше стигнало до процес. Да не ти е роднина?

Тя се сви като ранено коте.

— Баща ми е...

Килпатрик не каза нито дума. И не беше нужно. Пронизващият му поглед изрази достатъчно красноречиво мнението му за

семейството ѝ. „Грешиш — прииска ѝ се да му каже. — Ние не сме такива“. Но преди да успее да си отвори устата, Килпатрик се обърна отново към Малкълм.

— Да разбирам ли, че представляваш секретарката си и брат ѝ?

— Не... — обади се Беки, като си помисли за хонорара, който не би могла да плати.

— Да! — прекъсна я Боб Малкълм. — Това е първото му престъпление, а и момчето е трудно.

— Навъсено и недружелюбно — коригира го Килпатрик. — Разговарях вече с него. Не го намирам за трудно.

Беки можеше да си представи, как е реагирал Клей пред мъж като Килпатрик. Брат ѝ нямаше никакъв респект към никого, особено след примера на собствения му баща.

— Той не е лошо момче... — изрече умолително тя. — Това е заради компанията, в която се движи. Моля ви, ще се опитам да поработя с него...

— Баща ти е свършил чудесно работата вече — отсече Килпатрик, без да има представа от истинското положение в дома ѝ.

Тъмните му зеници я пронизаха, когато се облегна напред с пура в ръка.

— Няма смисъл да връщаме момчето обратно на улицата, ако семейното му положение не се промени. Ще направи същото отново.

Лешниковите ѝ очи срещнаха неговите.

— Имате ли брат, господин Килпатрик?

— Не, доколкото ми е известно, госпожице.

— Ако имахте, може би щяхте да разберете, как се чувствам. За пръв път прави нещо подобно. Това е все едно да изхвърлиш бебето заедно с коритото.

— Това бебе е имало в себе си незаконни наркотици. Кокаин, да сме по-точни.

Той се надвеси напред. Индианските му черти се открийа още повече, а спокойният му, немигащ поглед стана заплашителен.

— Брат ти се нуждае от напътствия. Ти и баща ти очевидно не сте в състояние да му ги дадете.

— Това беше удар под кръста — намеси се Боб Малкълм.

— Но беше точен — отговори прокурорът невъзмутимо. — На тази възраст момчетата не се променят без помощ. Трябвала му е в

началото, вече може да е твърде късно.

— Но!... — възкликна Беки.

— Брат ти има дяволски късмет, че не е заловен да пробутва тази отрова на улицата! Мразя пласьорите. Бих направил всичко според силите си, за да ги осъдя.

— Но той не е пласьор... — изрече дрезгаво Беки и огромните ѝ лешникови очи се насълзиха.

Килпатрик не бе изпитвал съчувствие от много отдавна и това не му хареса. Той се извърна.

— Не още — въздъхна тежко. — Добре. Съдията Гилън каза, че ще се съгласи с моето решение. Момчето отрича, че наркотиците са негови. Твърди, че не знаел как са попаднали в сакото му, а единствените свидетели са двамата Харис. Те, разбира се, потвърждават версията му — добави Килпатрик с ледена усмивка.

— С други думи — вметна Боб с едва доловимо задоволство, — нямаш голям шанс за процес.

— Този път — процеди Килпатрик, като изглежда многозначително Беки. — Ще оттегля обвиненията си.

На Беки чак ѝ прилоша от облекчение.

— Може ли да го видя? — попита тихо.

Беше твърде потиснатата, за да каже нещо повече, а този човек очевидно я мразеше. Не би могла да получи съчувствие или помощ от него.

— Да. Искам Брейди от отделението за малолетни престъпници да поговори с момчето, а и ще поставя условия за освобождаването му. А сега си вървете. Имам работа.

— Добре, веднага се махаме от пътя ти — каза Малкълм и стана. — Благодаря, Килпатрик.

Килпатрик също стана. Пъхна едната си ръка в джоба, загледан в трагичното изражение на Беки със смесени чувства. Изпитваше съжаление към нея, а не искаше. Чудеше се, защо ли баща ѝ не е дошъл с нея. Беше толкова слаба, а тъгата изписана на бледото ѝ лице, го смущаваше. Откри с изненада, че това го вълнува. Напоследък много малко неща го трогваха. Тя не беше самоуверената, нахакана спътница от асансьора. Не и сега. Сякаш бе загубила всякаква надежда.

Изпрати посетителите си до вратата и се върна в кабинета, без да каже нито дума на секретарката си.

— Ще отидем до отделението за малолетни престъпници — рече Боб Малкълм, докато влизаха в асансьора.

Той натисна бутона за шестия етаж.

— Всичко ще бъде наред. Ако Килпатрик не разполага с доказателства, няма да продължи със случая. Клей може да си тръгне с нас.

— Той дори не поиска да ме изслуша — изрече Беки дрезгаво.

— Килпатрик е труден човек. Вероятно е най-добрият областен прокурор от много време насам, но понякога е непреклонен. И в съдебната зала не е лесно, човек да застане срещу него.

— Да, вече го разбирам...

След работа Беки отиде в отделението за малолетни престъпници, за да види брат си. Беше въведена в миниатюрна стая, за да го изчака.

Клей се появи петнадесет минути по-късно, едновременно изплашен и войнствен.

— Здравей, Беки — ухили се. — Не са ме били, затова не е необходимо да се тревожиш. Няма да ме изпратят в затвора. Говорих с две други момчета, които са наясно с положението. Не могат да ни осъдят, защото сме малолетни.

Беки присви устни.

— Колко благородно, че си се съобразил с моите чувства и тези на дядо. Приятно е да знаем, че ни обичаш достатъчно, за да се прочуеш за наша сметка.

Клей сведе очи.

— Сега ми разкажи какво се случи!

Беки седна срещу него.

— Не са ли ти казали?

— Искам да го чуя от теб!

Той я изгледа продължително и сви рамене.

— Бях пиян... — измънка нервно. — Казаха, хайде да се надрусаме и аз се съгласих. Строполих се на задната седалка и се

свестих едва, когато полицията ни спря. Джобовете ми бяха пълни с този прах. Не зная, как е попаднал там. Честно, Беки...

Сестра му, брат му и дядо му бяха единствените хора на света, които Клей обичаше. Мразеше се заради постъпката си, но беше твърде горд, за да го признае.

— Изтрезнях доста хубавичко, след като Килпатрик разговаря с мен.

— Незаконно притежание на наркотици може да ти донесе присъда до десет години, ако областният прокурор беше решил да те съди като възрастен — намеси се полицаят Брейди, който бе застанал наблизо. — Все още може да не си се измъкнал. Господин Килпатрик би искал твърде много да те види притиснат до стената.

— Не може. Аз съм малолетен.

— Само още една година. А поправителното училище няма да ти допадне, млади човече. Мога да ти го обещаая.

Клей изглеждаше потиснат и вече не така войнствен.

— Няма да отида в затвора, нали?

— Този път, не — отвърна полицаят. — Но не подценявай Килпатрик. Баща ти се държа доста арогантно, когато се прекрати делото за грабеж, а това съвсем не те прави любимец на областния прокурор. Той е твърде морален човек. Не обича нарушителите на закона. Ще ти е от полза, да го запомниш. Все още е убеден, че баща ти е заплашил жертвата, за да не проговори.

— Татко е бил арестуван?

— Ще ти го кажа само веднъж. Дава ти се възможност, да държиш ръцете си чисти. Ако я отхвърлиш, никой няма да е в състояние да ти помогне — нито сестра ти, нито аз. Можеш да се измъкнеш за известно време, докато си малолетен. Но ти си на седемнадесет. И ако престъплението е достатъчно тежко, областният прокурор е в правото си, да заведе дело срещу теб като пълнолетен. Ако продължаваш да се забъркваш с наркотици, няма да ти се размине присъдата. Ще ми се да ти обясня, какво означава това. Затворите ни са препълнени и дори и най-добрите са истински ад за младите престъпници. Ако не ти харесва да бъдеш напътстван от сестра си, съвсем сигурно е, че няма да ти хареса, по-старите затворници да те използват като приятелка — полицаят изгледа вторачено Клей. —

Разбираш ли какво имам пред вид, синко? Ще си те прехвърлят като нова играчка.

Клей почервеня.

— Няма! Ще се бия...!

— И ще загубиш. Помисли за това. Междувременно ще те изпратим при психолог. Вече сме ти запазили часове в психиатричната клиника. Ще трябва да ходиш. Надявам се разбираш, че това е идея на Килпатрик, и той ще следи периодично, дали спазваш условията. Не бих те посъветвал, да пропуснеш нито един сеанс.

— Проклетият Килпатрик! — изрече злобно Клей.

— Подобно отношение не е добро — предупреди го Брейди тихо. — Доста си я загазил. Килпатрик може да ти е най-големият враг или най-добрият приятел. Няма да ти хареса като враг.

Клей измърмори нещо и извъртя погледа си към прозореца. Изглеждаше така, като че ли мрази целия свят.

Беки разбираше много добре как се чувства брат ѝ. Искаше ѝ се да се разплаче. Стисна ръцете си, за да не треперят.

— Хайде, Клей, сега можеш да вървиш със сестра си. Ще поговорим отново.

— Добре. Сестричке, да се прибираме вкъщи.

Беки не каза нито дума. Тръгна към колата като зомби, седна зад волана, едва изчака Клей да затвори вратата и потегли. Душата я болеше.

— Съжалявам, че ме хванаха — проговори Клей, когато бяха изминали почти половината път. — Предполагам, че ти е много трудно да бъдеш така обвързана с дядо, мен и Мак...

— Не е вярно — излъга тя. — Обичам ви.

— Обичта не би трябвало да превръща живота на хората в затвор — отвърна Клей и я изгледа косо. — Наистина, Беки, нямах представа в какво се забърквам.

— Сигурна съм — каза Беки, прощавайки му всичко, както бе правила винаги, и дори успя да се усмихне. — Просто не знаех как да се справя с положението. Областният прокурор бе доста суров.

— Този Килпатрик! — процеди брат ѝ ледено. — Господи, мразя го! Идва да ме види в отделението за малолетни. Накара ме да се почувствам като червей с онзи негов вторачен поглед. Каза, че съм щял да свърша като татко.

— Няма! — изрече остро Беки. — Няма право да казва толкова нещо!

— Не искаше да ме пусне. Опита се да убеди господин Брейди, да ме изпрати в поправително училище. Беше доста нервен, когато полицаят не се съгласи. Каза, че всеки, който се занимава с наркотици, заслужавал да попадне в затвора.

— Господин Килпатрик може да върви по дяволите! Ще се справим.

— Виж... Мога да си намеря работа... след училище, нали разбираш. Бих могъл да изкарвам малко пари...

— Справям се добре и сама — излъга тя, като почти се задуши от думите си. — Не е необходимо да работиш — добави тя, игнорирайки гневния блясък в очите му. — Ще се грижа за теб, както досега. Първо завърши училище, а после се хвани на работа. Остава ти само тази година. Не е толкова много.

— Слушай! Вече съм на седемнадесет! — избухна Клей. — Не е нужно някой да се грижи за мен! До гуша ми дойде, да работя само във фермата, и никога да нямам джобни пари. Освен това, харесвам едно момиче, но то не ми обръща никакво внимание. А ти не ми даваш да си купя дори и някоя шибана кола!

— Не псувай пред мен! — предупреди го гневно Беки. — Да не си посмял!

— Пусни ме да сляза!

Той хвана дръжката на вратата. Очите му я пронизваха.

— Ще скоча, заклевам се! Спри колата и ме пусни да сляза!

— Клей?! Къде отиваш? — извика Беки, когато брат ѝ беше вече на тротоара.

— Някъде, където мога да бъда това, което искам да съм — отвърна той грубо. — Не съм вече малкото ти момченце, Беки, аз съм ти брат! Ти просто не го разбираш, нали? Не съм дете, което можеш да командваш! Аз съм мъж!

Раменете ѝ се отпуснаха. Лешниковите ѝ очи бяха разтревожени, лицето ѝ помръкна.

— О, Клей!... — проплака отчаяно. — Клей, какво ще правя сега?...

Гласът ѝ замря и по бузите ѝ се стекоха големи, горещи сълзи.

Клей се колебаеше, разкъсван от желанието, едновременно да бъде независим и да прогони тъгата от лицето на сестра си. Не искаше да я наранява, но през последните дни не бе в състояние да се владее. Настроението му се променяше доста рязко. Вмъкна се обратно в колата, затвори вратата и я изгледа предпазливо. Изведнъж се почувства възрастен, когато осъзна, че Беки само се преструваше на силна. В гърдите му заседна чувството на вина като голям, тежък камък. Не би трябвало да увеличава бремето ѝ с държанието си на глупав хлапак.

— Виж, всичко ще се оправи... — поде неуверено. — Беки, моля те, не плачи...

— Дядо ще умре — промълви тя и потърси кърпичка в чантата си, за да изтрие сълзите си. — Той ще разбере, колкото и да се опитваме да скрием от него...

— Хей. Защо не се преместим в Савана? — предложи Клей с усмивка. — Можем да строим яhti и да забогатеем.

Жизнеността му повдигна духа ѝ и Беки също се засмя.

— Татко ще научи, че имаме пари, и ще започне да ни търси — отвърна тя с мрачен хумор.

— Казаха, че бил арестуван. Знаеше ли?

Тя кимна.

Клей се облегна назад и се загледа през прозореца.

— Беки, защо той избяга от нас, когато мама умря?

— Избяга от нас много преди това. Ти си малък и не помниш, но татко рядко се прибираше вкъщи. Нямахме го, дори и когато ти и Мак се родихте. Струва ми се, че никога не е бил покрай нас, когато наистина сме имали нужда от него. И мама постепенно се предаде.

— Не се предавай, Беки! — изрече Клей и се взря в лицето ѝ. — Ще се погрижа за всичко, не се тревожи!

Той вече обмисляше планове, как да изкара достатъчно пари, за да облекчи малко сестра си. Братята Харис му бяха направили едно-две предложения и би могъл да изкара много пари. Това, което сестра му не знаеше, нямаше да ѝ навреди, а той щеше да внимава, да не го хванат втори път.

— Добре.

Беки сви по пътя към фермата, като се чудеше как да съобщи новината на дядо си. Как ли щеше да се справи с всичко занапред.

Надяваше се, че Клей ще се вслуша в думите на полицая от отделението за малолетни. Надяваше се, че той се е изплашил от арестуването. Може би това щеше да му помогне, да влезе в правия път.

Беки не знаеше какво да прави. Животът бе станал твърде сложен. Искаше ѝ се да избяга.

— За какво се замисли? — попита Клей с мрачно предчувствие.

— Мислех за шоколадовия кейк, който ще опека за вечеря — измъкна се тя и се усмихна.

Усмивката ѝ костваше много повече усилия, отколкото Клей би могъл да си представи...

ТРЕТА ГЛАВА

Дядо ѝ прие новината по-добре от очакваното. Беше истинско щастие, че Клей бе арестуван в града, а не в къщи. Сега той не се възпротиви да отиде на училище. Качи се на автобуса, без да спори, заедно с Мак.

Беки настани дядо си във фотьойла му във всекидневната, обезпокоена от мълчанието му.

— Добре ли си? — попита го, след като му даде лекарството. — Да помоля ли госпожа Уайт да остане при теб?

— Нямам нужда от суетене — изрече той. Слабите му рамене се вдигнаха и отпуснаха.

— Къде се провалих с баща ти, Беки? — попита тъжно. — И къде се провалих с Клей? Синът ми и внукът ми имат неприятности със закона, а този Килпатрик няма да се спре, докато не ги натика и двамата в затвора. Зная всичко за него. Той е истинска баракуда.

— Той е прокурор — поправи го Беки. — И просто си гледа работата. Гледа я доста ревностно, това е всичко. Господин Малкълм го харесва.

Дядо ѝ присви очи.

— А ти?

Беки се изправи.

— Не ставай глупав. Той ни е враг.

— Не го забравяй! — изрече старецът и вирна упорито брада. — Направи всичко възможно, да прати Скот в затвора.

— Знаел си за това?

— Знаех. Не сметнах за необходимо да ти казвам, нито на момчетата. Нямах да помогне. Както и да е, Скот извади късмет. Свидетелят промени показанията си.

— Сам ли ги промени или татко му помогна?

— Скот не беше лошо момче. Беше просто особен — приемаше нещата по различен начин. Вината не беше негова, че законът започна да го преследва. Както и Клей. Този Килпатрик ни е нарочил.

Беки понечи да каже нещо, но се отказа. Дядо ѝ нямаше да признае, че е сбъркал с баща ѝ, и едва ли щеше да признае, че е сгрешил и с Клей. Нямаше да има никаква полза да спори с него, което означаваше, че отговорността за бъдещето на Клей падаше единствено върху нейните плещи.

— Беки, каквото и да е направил баща ти, или да не е направил, той все още ми е син — рече старецът и стисна облегалката на здраво стола с немощните си. — Аз го обичам. Обичам и Клей.

— Зная — отвърна нежно тя и го целуна по бузата. — Ще се погрижим за Клей. Ще ходи на консултации. Ще преодолее кризата си. Той е Калън.

— Точно така. Той е Калън — дядо ѝ се усмихна. — Ти също. Казвал ли съм ти някога колко се гордея с теб?

— Доста често — засмя се Беки. — Когато стана богата и известна, няма да те забравя.

— Ние никога няма да бъдем богати, а Клей вероятно ще е единственият известен от нас, но по-скоро с позорна слава — той въздъхна. — А ти си душата на всички нас. Не позволявай това да те сломи. Животът понякога е много тежък. Но ако си мислиш за подобри времена, докато преминат трудностите ти, това помага. С мен винаги е било така.

— Ще го запомня. Трябва да отивам на работа. Надявам се, да си добре. Довиждане.

Беки пристигна в офиса със свито сърце пред изпитанието, което я очакваше. Трябваше да говори с Килпатрик. Заплахата на областния прокурор, да го прати в поправително училище, я бе стреснала. „Какво ще стане, ако реши да го направи!“ Трябваше да потисне гордостта си и да му обясни истинското положение в семейството ѝ, а това я ужасяваше.

Шефът ѝ ѝ даде един час почивка на обяд. Тя телефонира в кабинета на областния прокурор на седмия етаж и поиска да се срещне с него. Отговори ѝ, че тръгвал надолу и ще я чакал в асансьора. Можели да поговорят, докато си изпиле кафето в барчето.

Беки сграбчи чантата си, поизпъна шарената си пола и изскочи от офиса. За щастие, в асансьора беше само господин Килпатрик с

леденостудения си поглед. Бе облечен с дълго палто, гъстата му черна коса бе леко разрошена и държеше неизменната си противна пура в ръка.

Той я изгледа от глава до пети съвсем не ласкаво.

— Искала си да говорим — рече й. — Да вървим.

Натисна бутона за приземния етаж и не каза нито дума повече, докато не влязоха в барчето. Поръча си кафе и поничка. Предложи й и на нея, но Беки бе твърде притеснена, за да хапне нещо. Прие само кафето.

Седнаха на една ъглова маса и Килпатрик отново я огледа, отпивайки от чашата си. Косата й бе прибрана в неизменния кок, на лицето й нямаше никакъв грим. Изглеждаше така, както се и чувстваше — изцедена и потисната.

— Някакви язвителни забележки за пушенето ми? — подхвърли Килпатрик. — Някакъв коментар за маниерите ми?

Беки вдигна бледото си лице и го изгледа така, сякаш никога не го бе виждала преди.

— Господин Килпатрик, животът ми се разпада и не ме е грижа особено за вашите пури, маниери или каквото и да било друго.

— Какво каза баща ти, когато научи за брат ти?

Тя не можеше да се преструва повече. Трябваше да открие картите си.

— Не съм го виждала от две години, нито имам никакви известия от него.

Килпатрик се намръщи.

— А майка ти?

— Тя почина, когато момчетата бяха малки, а аз бях на шестнадесет години.

— Кой се грижи за тях? — продължаваше упорито той с въпросите си. — Дядо ти?

— Дядо ми е с болно сърце — отвърна тихо Беки. — Той не е в състояние да се грижи сам за себе си, камо ли за друг. Живеем с него и се грижим за него, колкото можем.

Голямата му ръка се стовари върху масата.

— Да не искаш да ми кажеш, че ти се грижиш за тримата сама?!

Не й хареса изражението на лицето му. Отдръпна се малко назад.

— Да...

— Мили Боже! С твоята заплата?

— Дядо има ферма. Отглеждаме сами зеленчуците си и ги прибираме във фризера, а някои консервираме. Обикновено гледаме по едно теле, а дядо има пенсия от железниците и социална осигуровка. Справяме се.

— На колко си години?

Беки го изгледа гневно.

— Това не е ваша работа!

— Току-що го направи моя. На колко си?

— Двадесет и четири.

— А на колко си била, когато майка ти е починала?

— На шестнадесет.

Килпатрик всмукна дълбоко от пурата си и се извърна, за да изпусне дима. Тъмните му очи я пронизваха и тя разбра как точно се чувства човек, застанал на подсъдимата скамейка пред този мъж. Беше невъзможно, да не му кажеш това, което той иска да узнае. Този пронизващ взор и студеният му, властен глас биха изтръгнали информация дори от камък.

— Защо баща ти не се грижи за семейството си?

— И аз бих искала да зная — отвърна му. — Никога не го е правил. Търси ни, само когато остане без пари. Предполагам, че сега има достатъчно. Не сме го виждали, откакто се премести в Алабама.

Килпатрик се загледа толкова продължително в лицето ѝ, че коленете ѝ омекнаха. Беше доста мургав, а тъмносиният раиран костюм го правеше да изглежда още по-висок и по-елегантен. Индианските черти на прадедите му доминираха в слабото му лице, въпреки че по характер приличаше повече на ирландец.

— Нищо чудно, че изглеждаш така — изрече той разсеяно. — Изтощена. В началото си мислех, че се дължи на някой страстен любовник, но очевидно е от преумора.

Бузите ѝ пламнаха и Беки го изгледа злобно.

— Това те обижда, нали? Но самата ти ми каза, че си била държанка — напомни ѝ сухо Килпатрик.

— Излъгах — призна си Беки, като се раздвижи неспокойно. — Както и да е, имам достатъчно проблеми и без да си прибавям този, да вода разгулен живот — изрече сковано.

— Разбирам. Ти си едно от онези момичета, при които майките сами водят синовете си.

— Никой няма да ви доведе при мен, надявам се. Не бих ви приела, дори и поднесен на тепсия с пикантен сос.

Прокурорът повдигна тъмните си вежди.

— Защо не? — попита той, като вирна брадичката си саркастично. — Да не ти е казал някой, че съм мелез?

Беки поруменя.

— Нямах предвид това. Вие сте много студен човек, господин Килпатрик — поясни тя и потрепери от близостта му.

Миришеше на някакъв екзотичен парфюм и на тютюн. Усети топлината на тялото му. Това я правеше нервна, слаба, несигурна, а беше опасно да се чувства така пред врага си.

— Не съм студен. Предпазлив съм — Килпатрик вдигна пурата до устата си. — Заслужава си, човек да е внимателен в наши дни. За всичко.

— Така казват.

— В такъв случай, би било разумно да си имаш едно на ум към онзи мъж, който те издържа. Нали твърдеше, че си любовница на един от шефовете си?

— За да се защитя — запротестира Беки. — Гледахте ме така, като че ли съм абсолютно пропаднала. Просто се изплъзна от устата ми, това е всичко.

— Трябваше да го спомена вчера пред Боб Малкълм.

— Не бихте го направил! — простена тя.

— Разбира се, че бих. Никой ли не ти е казал, че нямам сърце? Твърди се, че бих осъдил и собствената си майка.

— Бих повярвала на това след вчерашния ни разговор.

— Брат ти ще бъде загубен, ако не го стегнеш — поде бавно Килпатрик. — Момчето се нуждае от здрава ръка. Господ да ти е на помощ, ако баща ти му е кумир.

— Не зная какво изпитва Клей към татко. Не желае вече да разговаря с мен. Негодува от мен. Искан да ви разкажа за положението въкъщи. Помислих си, че ще е от полза, ако имате малка представа за произхода му.

Прокурорът отхапа къс от поничката с равните си бели зъби и го преглътна с кафето.

— Помислила си, че това би ме смекчило — острият му поглед се закова в нея. — Аз съм отчасти индианец. Не зная милост. Предразсъдъците отдавна ми я отнеха.

— Вие сте и ирландец... — произнесе колебливо Беки. — А семейството ви е било богато. Това сигурно ви е помогнало малко.

— Така ли?

За усмивката му въобще не можеше да се каже, че е усмивка.

— Бях неповторим. Забележителност. Парите улесниха малко живота ми. Не премахнаха пречките обаче, нито ми осигуриха обичта на чичо ми, който ме понасяше, само защото беше стерилен, а аз бях последният от рода Килпатрик. Господи, как го изпълваше с омраза това. И отгоре на всичко, баща ми никога не се е оженил за майка ми.

— О, вие сте...

Беки замлъкна наред изречението и се изчерви.

— Извънбрачно дете — кимна той и я изгледа с ледено присмехулство. — Точно така.

Продължи да я наблюдава вторачено, като явно очакваше, надяваше се, Беки да каже нещо. Когато тя продължи да мълчи, Килпатрик се засмя безмилостно.

— Никакъв коментар?

— Не бих посмяла...

Той довърши кафето си.

— За това нямаме право на избор, просто е факт.

Протегна изящната си тъмна ръка, на която нямаше никакви пръстени и нежно докосна слабото ѝ лице.

— Постарай се, брат ти да посещава сеансите. Съжалявам, че направих прибързани заключения за него.

Това неочаквано извинение от човек като Килпатрик я размекна и очите ѝ се изпълниха със сълзи. Беки се извърна, засрамена, че показва слабост точно пред него. Реакцията му бе незабавна и малко шокираща.

— Хайде да се махаме оттук! — рече рязко.

Изправи я на крака, хвърли чашите в кошчето и я поведе бързо към един от асансьорите, който беше отворен и празен.

Вратата се затвори и поеха нагоре. Внезапно Килпатрик спря асансьора между етажите. Притегли я в обятията си и я задържа нежно, но настойчиво.

— Отпусни се — изрече дрезгаво до слепоочието ѝ. — Въздържаш се, откакто, момчето бе арестувано вчера. Отпусни се. А аз ще те подържа, докато плачеш.

Много малко хора бяха изразявали съчувствие към нея. Никога никой не я бе прегръщал, за да я успокои. Това обикновено правеше тя. Дори дядо ѝ не бе осъзнал колко е уязвима. Килпатрик обаче, бе прозрял през маската ѝ.

Сълзите рукнаха от очите ѝ и Беки чу плътния му глас да шепне нежни думи, докато дланите му галеха косата ѝ. Тя се притисна към широкия му гръден кош, като си мислеше колко е странно, да намери съчувствие на такова невероятно място.

Той беше топъл и силен. Беше хубаво поне веднъж някой друг да поеме бремето ѝ, да се почувства безпомощна, женствена. Отпусна се и изведнъж някакво странно усещане пропълзя в нея. Като че ли в кръвта ѝ лумнаха пламъци. Нещо се сви дълбоко в стомаха ѝ и усети стягане, което нямаше нищо общо с мускулите.

Тъй като остана шокирана от подобно внезапно и нежелано привличане към този мъж, Беки вдигна глава и се опита да се отдръпне. Но тъмните му очи бяха над нейните и погледите им се кръстосаха. За секунда само като че ли между тях премина електрически ток. Беки остана без дъх, но ако и той бе изпитал нещо такова, то това не пролича на безизразното му лице.

В действителност, Килпатрик също бе обзет от подобни вълнения. Невинността ѝ бе така прозрачна. Тя възбуждаше любопитството му, вълнуваше го. Странно, тази млада жена бе напълно различна от изисканите, изтънчени дами, които винаги бе предпочитал. Беше така уязвима и така женствена. Прииска му се да разпусне косата ѝ, да разкопчае блузата ѝ и да ѝ покаже, какво означава да бъдеш жена в обятията му. И точно тази мисъл го накара да я отблъсне от себе си — внимателно, но решително.

— Сега по-добре ли си? — попита я тихо.

— Да... Съжалявам... — измънка Беки.

Усети здравите му ръце да я отгласкват. Искаше ѝ се да се притисне към него. Може би се дължеше на това ново усещане. Отметна назад няколко кичура коса, изплъзнали се от кока ѝ, и забеляза, че по самото му имаше мокри петна.

— Намокрила съм ви.

— Ще изсъхне. Заповядай.

Той ѝ подаде носна кърпа, наблюдавайки я, как изтрива сълзите си. Откри, че се възхищава на силната ѝ воля, на смелостта ѝ. Бе поела по-голяма отговорност от много мъже и се справяше с невероятен успех.

Беки вдигна лице и най-после и очите ѝ потърсиха неговите.

— Благодаря.

Килпатрик сви рамене.

— Няма защо.

Тя успя да се усмихне.

— Дали да не натиснем бутона на асансьора пак?

— Предполагам, че трябва да го направим. Ще помислят, че е счупен, и ще изпратят техниците — Килпатрик погледна финия си златен часовник. — Трябва да съм в съда след един час.

— Обзалагам се, че сте ужасен в съдебната зала — изрече плахо Беки.

— Минавам за такъв.

Той спря асансьора на шестия етаж. В очите му се забелязваше едва доловима нежност, докато я изучаваше.

— Не се мръщи. Ще получиш бръчки.

— На моето лице, кой би ги забелязал? — въздъхна Беки. — Благодаря още веднъж. Приятен ден.

— Ще се справя.

Килпатрик отново натисна бутона и вдигна пурата към устата си, когато вратите на асансьора го скриваха от погледа ѝ. Беки се обърна и тръгна по коридора като на сън. Беше нереално, Килпатрик да ѝ каже нещо приятно. Може би просто сънуваше.

Но не само тя се чувстваше така. Килпатрик мислеше за нея непрекъснато. Когато пристигна в съда, трябваше насила да я прогони от главата си. Един Господ знаеше как бе успяла да се вмъкне под кожата му толкова лесно. Беше тридесет и петгодишен и нещастната връзка с една фатална жена бе обвила сърцето му с непробиваем лед. Жените идваха и си отиваха, но сърцето му оставаше недосегаемо, докато това невзрачно, дребничко момиче с бледо, изпъстрено с лунички лице, не бе започнало словесен двубой с него в асансьора. Той всъщност очакваше срещите им, като му харесваше начинът, по който

го подкачаше, дръзката ѝ походка, блясъкът в очите ѝ, когато се смееше. Тя просто го пленяваше.

Килпатрик се намръщи, като си припомни, как Франсин го бе възбуждала до полуда, а после се смееше, когато го отблъскваше и му се присмиваше заради слабостта. Слуховете бяха, че е избягала в Южна Америка със секретаря на адвоката им, разваляйки годежа. Истината беше, че я бе заварил в леглото с една от приятелките ѝ, и едва тогава бе разбрал, какво удоволствие е изпитвала да го измъчва. Дори бе признала, че мрази секса с мъже. Не би му се отдала за нищо на света. Просто си бе играла с него, наслаждавала се е на слабостта му.

Тогава бе нямал и представа за съществуването на такива жени. Слава Богу, че не я бе обичал, иначе разочарованието можеше да го убие. Все пак това го бе отчуждило от жените. Гордостта му бе накърнена от постъпката ѝ.

Не можеше да си позволи да загуби отново контрол и така да желае някоя жена до полуда.

От друга страна, Беки Калън силно го бе впечатлила. Изведнъж осъзна колко навъсено и заплашително гледа, когато свидетелят, когото бе подложил на кръстосан разпит, започна да излага подробности, за които въобще не го питаше. Горкият човечец си бе помислил, че този мрачен вторачен поглед бе предназначен за него. Килпатрик прекъсна монолога му и му зададе въпросите, на които искаше да чуе отговорите, преди да се върне на мястото си.

Адвокатът на защитата, негърът Джей Линкълн Дейвис, се смееше прикривайки лицето си зад някакви документи. Беше по-възрастен от Килпатрик — едър мъж, с тъмни очи, остър ум и кожа с цвят на кафе. Беше един от най-богатите адвокати в Къри Стейшън и може би най-добрият. Беше единственият противник, победил Килпатрик през последните години.

— Къде витаеше? — попита Дейвид шепнешком, когато съдебните заседатели се оттеглиха. — Господи, нещастният човек така се оплете, а беше единственият ти свидетел!

Килпатрик се усмихна едва доловимо, докато събираше материалите си в куфарчето.

— Отнесох се — измърмори.

— Това е истинско чудо. Би трябвало да окачим паметна плоча или нещо подобно. До утре.

Той кимна разсеяно. За пръв път губеше концентрацията си в съдебната зала. И то заради някаква си кльоцава секретарка с грива от светлокестенява коса.

Би трябвало да помисли какво да прави с брат й. Беше разговарял дълго със следователя си на обяд. Носеха се някои слухове, че се очаквал удар, свързан с наркотиците. Килпатрик работеше върху случай с пласиране на дрога. Имаше двама свидетели и първата му мисъл бе, че те можеха да се окажат прицелната точка. Следователят му бе почти сигурен, че Клей Калън е замесен по някакъв начин с трафикантите, заради приятелството му с братята Харис. Щом момчето е имало толкова много дрога в себе си, не беше ли вероятно и да е започнало да я пласира? Да заведе дело срещу него, всъщност никак не би го притеснило, но си мислеше за Ребека и това го смущаваше. Как тя щеше да реагира, ако брат й попаднеше в затвора именно по негово настояване? Трябваше да престане да разсъждава по този начин. Работата му бе, да преследва престъпниците. Не можеше да си позволи да се поддаде на личните си чувства. Оставаха му само още няколко месеца като прокурор. Искаше да бъдат незабравими.

Върна се угрижен в офиса си. Дали наркотрафикантите щяха да рискуват да извършат убийство, за да запазят територията си? Ако започнеха да се избиват в неговия район, на Килпатрик се падеше отговорността, да залови извършителите и да ги напъха в затвора. Той се навъси още повече, като се надяваше, че братът на Ребека Калън нямаше да попадне отново при него като съучастник в битката за надмощие и територии.

Ребека също се терзаеше. Пишеше механично на електронната машина, докато Нети вкарваше в компютъра предварителна информация по един нов случай. Нети беше асистентка, квалифицирана да подготвя материали за адвокатите, както и да върши секретарска работа. Беки й завиждаше, но не можеше да си позволи обучението, необходимо за тази длъжност, дори и това да означаваше по-голяма заплата.

Тревожеше се за дядо си. Мълчанието му сутринта бе обезпокоително. Телефонира по обяд на госпожа Уайт и помоли вдовицата, да отиде у тях и да види как е. Госпожа Уайт винаги бе готова да наглежда стареца, когато бе необходимо. Освен това, бе пенсионирана медицинска сестра и Беки бе благодарна на щастливата си звезда, че има такава добра съседка.

„Ех, само Клей да можеше да влезе в правия път...“ — помисли си мрачно. Беше ѝ достатъчно, да отгледа сама момчетата, без да се добавят към това и усилията ѝ да ги измъкна от затвора. Мак обожаваше по-големия си брат. Ако Клей продължаваше така, не след дълго Мак щеше да започне да му подражава.

Беки не усети как дойде краят на работния ден. Беше доста натоварен и тя бе благодарна за това, тъй като не ѝ остана много време за мислене. Взе чантата си и поизтърканото зелено сако и си тръгна. „Асансьорът ще е пълен по това време — мина ѝ през ума, но сърцето ѝ затуптя по-бързо, докато вървеше по коридора. — Вероятно, господин Килпатрик все още работи горе.“

За съжаление обаче, той беше в асансьора, когато Беки се качи. Усмихна ѝ се. Тя не можеше да знае, че бе пресметнал, кога си тръгва, и се надяваше да я срещне. „Учудващо — помисли си Килпатрик, — колко странно се държа заради тази жена!“

Беки отвърна на усмивката му, а сърцето ѝ изведнъж се качи в гърлото ѝ, но не заради движението на асансьора.

Слязоха заедно на приземния етаж и той тръгна редом с нея, като че ли нямаше какво друго да прави.

— По-добре ли си? — попита я, когато излязоха на улицата.

— Да, благодаря... — отговори Беки.

Никога досега не се бе чувствала толкова срамежлива и скована. Погледна го и се изчерви като тийнейджърка.

На Килпатрик му хареса този предателски признак. Повдигна духа му.

— Загубих едно дело днес — отбеляза той разсеяно. — Съдебните заседатели помислиха, че нарочно вадя душата на свидетеля и взеха решение в полза на защитата.

— Вярно ли е?

— Че съм му вадил душата? — устните му се разтегнаха в неохотна усмивка. — Не. Мислите ми бяха на друго място и той

просто се изпречи на пътя им.

Беки познаваше тъмния му, пронизателен, вторачен поглед твърде добре. Би могла да разбере как се е почувствал свидетелят под неговия натиск.

— Съжалявам, че сте загубил делото.

Килпатрик се спря на тротоара и я изгледа замислено. Поколеба се, чудейки се какво ли би последвало, ако я поканеше да излязат. „Това е лудост — рече си. — Не мога да си позволя да се обвържа с нея!“

— Как прие дядо ти новината? — чу се да казва.

Тя остана разочарована. Беше очаквала съвсем различен въпрос, но вероятно това просто се дължеше на въображението ѝ. „Защо ли мъж като него би поискал да излезе с такова невзрачно момиче? Не съм негов тип. Освен това, семейството ми ще вдигне такава врява — особено дядо...“

Успя да се усмихне.

— Хладнокръвно — отговори му. — Доста сме жилави.

— Бъди сигурна, че знаеш къде ходи брат ти през следващите няколко дни! — неочаквано рече Килпатрик. — Получихме информация, че нещо се готви в града — може би, нападение. Не знаем кой, кога или как, но сме почти сигурни, че е свързано с наркотиците. Две групировки водят война за надмощие в дистрибуторската мрежа. Братята Харис са замесени. Ако се опитат да използват брат ти като изкупителна жертва, като се вземат предвид неприятностите, които вече има...

Беки потрепери.

— Това е като ходене по въже. Нямам нищо против, да се грижа за братята си, но никога не съм очаквала наркотици и убийство.

Тя отново потръпна и се загърна по-плътено със сакото си. Очите ѝ се вдигнаха към неговите, бяха толкова раними.

— Понякога ми е ужасно трудно... — прошепна.

Дъхът му спря. Караше го да се чувства по-голям и по-силен, когато го погледнеше така.

— Имала ли си някога нормален живот?

Беки се усмихна.

— Когато бях малка. Но не и след като мама умря. От тогава живея само с дядо и момчетата.

— Никакви социални контакти, доколкото разбирам.

— Нещо винаги все се появяваше — вирус, заушка, шарка, сърцето на дядо. На прага ми нямаше опашка.

Тя сведе очи към чантата си.

— Не е лошо. Необходима съм. Имам цел. Толкова много хора нямат.

Рурк Килпатрик пък бе отдаден изцяло на работата си — беше му необходима и изпълваше времето му. Но с изключение на привързаността си към немската си овчарка, не изпитваше никакви други чувства, освен гняв и възмущение. Никаква обич. Работата му се базираше на моралността и справедливостта, целеше предпазване на обществото и преследване на виновните. Благородна цел, може би, но твърде уединен живот. И съвсем доскоро той не бе осъзнавал самотата си.

— Предполагам — изрече разсеяно.

Очите му се бяха спрели на нежните ѝ устни. Бяха със съвършена извивка, бледорозови и деликатни. Караха го да тръпне по тях, да пожелае да опита вкуса им.

Беки го изгледа, озадачена от неприкритото му взирание в нея.

— Луничките ми ли ви притесняват?

Гъстите му вежди се повдигнаха и погледите им се кръстосаха.

— Какво?

— Бяхте се намръщил — уточни тя. — Помислих си, че се чувствате неудобно заради луничките ми. Не би трябвало да ги имам, но косата ми е с лек червеникав оттенък. Баба ми е била рижа.

— Приличаш ли на родителите си?

— Баща ми е рус, с лешникови очи. С него доста си приличаме. Майка ми беше дребничка и тъмнокоса.

— Обичам лунички — каза неочаквано Рурк.

Той хвърли поглед на часовника си.

— Трябва да се прибирам. Симфоничният оркестър в Атланта представя Стравински тази вечер. Не искам да го изпусна.

— „Огнената птица“? — попита Беки.

Рурк се усмихна.

— Всъщност, да. Повечето хора я мразят.

— На мен ми харесва — каза тя. — Имам я на два записа — един с модерен аранжирмент и един оригинален. Мога да я слушам само със

слушалки. Дядо харесва записите на стария Ханк Уйлямс, а и двамата ми братя са привърженици на хардрока. Аз съм доста старомодна.

— Обичаш ли операта?

— „Мадам Бътерфлай“, „Турандот“, „Кармен“... — Беки въздъхна. — Обичам да слушам Пласидо Доминго и Лучано Павароти. Гледах „Турандот“ в Метрополитън миналата година — тъмните очи на Килпатрик гледаха топло лицето ѝ.

— Следиш ли тези предавания по телевизията?

— Когато мога да си извоювам телевизора за себе си. Имаме само един малък.

— Направиха филм „Кармен“ с Доминго. Имам го.

— Хубав ли е?

— Страхотен е, особено за поклонниците на операта.

Той се чудеше, защо му бе толкова трудно да се сбoguва с нея, защо караше кръвта във вените му да кипи.

Беки отвърна на погледа му с омекнали колена. Случи се толкова бързо — помисли си дори и в този момент здравият ѝ разум отхвърляше възможността за каквато и да било връзка с него. Той беше врагът. А сега най-малко от всякога можеше да си позволи слабост. Не трябваше да забравя, че Килпатрик беше по петите на брат ѝ. Щеше да бъде предателство спрямо семейството ѝ, ако нещо се случеше. Но сърцето ѝ оборваше тази логика. Беше сама и самотна, беше пожертвала най-хубавите години от младостта си заради тях. Нима не заслужаваше нещо и за себе си?

— Дълбоки мисли? — попита той нежно, като наблюдаваше промяната в изражението на лицето ѝ.

— Дълбоки и мрачни — призна си Беки.

Рурк я гледаше така, както тя винаги си бе въобразявала, че един мъж гледа жената, която желае. Това я вълнуваше, възбуждаше и плашеше до смърт.

Той забеляза уплахата ѝ. Също се чувстваше така. Едва ли искаше да се обвързва повече от нея и сега бе времето да се отдръпне.

— Трябва да вървя — каза ѝ. — Дръж под око брат си.

— Да. Благодаря за предупреждението.

Той сви рамене. Извади си една пура и я запали, като се отдалечи. Беки се чудеше защо въобще си бе направил труда да я спре

и да разговаря с нея. Нима наистина можеше да се интересува от жена като нея?

Тя се огледа бегло в един прозорец, докато отиваше към подземния гараж, където държеше колата си. „О, разбира се — рече си, като видя отражението на слабото си изнурено лице. — Аз съвсем не съм жената, която би привлякла толкова поразяващо красив мъж...“ Стигна до колата си и остави безнадеждните мечти зад гърба си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Беше хубава пролетна сутрин. Килпатрик гледаше през прозореца на луксозната си тухлена къща в един от тихите райони на Къри Стейшън и изпитваше леки угризения, че прекарва събота сутрин в дома си, вместо в кабинета си. Но Гус се нуждаеше от разходка, а прокурорът страдеше от непоносимо главоболие. Нищо чудно, бе работил до късно през нощта в подготовка за приближаващите процеси.

Гус изляз и Килпатрик протегна ръка да помилва сребристочерната козина на немската си овчарка.

— Нетърпелив си, нали? Ще излезем. Остави ме, да се облека.

Беше само по джинси и бос. Току-що бе изпил една диетична кола и бе изял претоплена поничка за закуска. Понякога му се искаше, да бе задържал Матилда, вместо да уволни бившата си икономка, когато бе започнала да издава информация от канцеларията му пред пресата. Тя беше най-добрата готвачка и най-върлата клюкарка, която бе познавал. Къщата бе толкова тиха без нея, а неговите собствени кулинарни способности щяха да го убият някой ден.

Облече си бяла памучна риза, чорапи и маратонки и среса гъстата си, черна коса. Загледа се в отражението си в огледалото. Срещу него не стоеше „Мистър Америка“, но тялото му бе стегнато. Не че имаше кой знае каква полза от това. Жените бяха лукс напоследък при неговата работа, която поглъщаше напълно времето му. И изведнъж си помисли за Ребека Калън, като се опита да си я представи в леглото си. Смешно. Първо, почти бе сигурно, че е девствена, второ — семейството ѝ би застанало между нея и всеки неин евентуален ухажор. Имаха всички основания да не го искат. Не, тя не влизаше в плановете му. Трябваше да продължи да си го напомня.

Огледа елегантното си жилище с бегла усмивка. Стори му се странно, че извънбрачният син на известен бизнесмен и индианка от племето чероки можеше да притежава подобна къща. Само някой толкова дързък като чичо му, Сандерсън Килпатрик, би имал

смелостта, да въведе Рурк в обществото и да се пребори с предразсъдъците.

„Чичо Сандерсън.“ Рурк се засмя неволно. Ако някой погледнеше портрета над камината, никога не би предположил, че този уравновесен, достопочтен стар джентълмен е имал безобразно чувство за хумор и студено сърце. Но Рурк бе желан и обичан единствено от него. Смъртта на родителите му бе истинска травма за малкото момче. Детството му бе непрестанен кошмар — особено училището. Но чичо му бе застанал зад него, бе го принудил, да приеме наследството си и да се гордее с него. Беше го научил, какво е кураж, решителност и доблест. Чичо Сандерсън бе съдия на съдиите, блестящ представител на най-доброто в професията на юристите. Примерът му бе подтикнал Рурк към правния факултет и бе предопределил пътя му на областен прокурор. „Заеми се с това и направи добро — бе казал чичо му. — Парите не са всичко. Престъпниците вземат надмощие. Заеми се с нещо, което трябва да се свърши.“

И той правеше точно това. Не му допадаше да бъде обществена фигура и кампанията, след като бе работил една година от неизтеклия мандат на предшественика си, му се бе сторила истински ад. Но за негова изненада, спечели и обичаше да си мисли, че оттогава бе премахнал някои от най-лошите престъпници от улиците. Болното му място бяха наркотиците и Рурк бе точен до педантизъм при подготовката на делата си. В досиетата му нямаше никакви пукнатини. Чичо му го бе научил, че педантичната подготовка до най-малката подробност е неизменна необходимост. И той никога не го забравяше, за най-голяма изненада на няколко случайни обществени защитници и влиятелни адвокати.

Чичо Сандерсън бе накарал Рурк да се чувства горд заради индианските си черти. Беше се постарал, Рурк никога да не ги прикрива. Въведе го в обществото на Атланта и откри, че повечето хора намираха присъствието на племенника му за вълнуващо, вместо смущаващо. Не че това щеше да има някакво значение. Рурк бе не помалко смел и дързък от чичо Сандерсън. Беше добър с юмруците си и ги бе използвал няколко пъти през изминалите години.

С възрастта все по-добре започваше да разбира стария човек. Дядото на Сандерсън Килпатрик бе дошъл в Америка от Ирландия без пукната пара и животът му беше неспирна поредица от нещастия и

трагедии. Първото поколение американец от фамилията им, и по-точно Тад, бе открил малък магазин и бе сложил началото на веригата магазини на Килпатрик. Сандерсън бе едното от двете оцелели деца на Килпатрик.

И тогава Сандерсън бе разбрал, че е стерилен. Убийствен удар за гордостта му. Но поне единственият син на брат му имаше наследник — Рурк. Веригата магазини постепенно бяха фалирали. Чичо Сандерсън бе заделил обаче достатъчно, за да остави на Рурк задоволително материално състояние. Той живееше комфортно и знаеше как да инвестира парите си, но съвсем не беше милионер. Мерцедесът на чичо Сандерсън, хубавата тухлена къща и двете без ипотеки бяха свидетелства за по-добри времена.

Гус изляя точно, преди звънецът да иззвъни.

— Добре, потрай още малко — каза му Рурк и отиде да отвори вратата.

Дан Бери се усмихваше на прага.

— Здравей, шефе — поздрави го весело следователят му. — Имаш ли една минутка?

— Разбира се. Само да взема каишката на Гус. Ще се разходим и ще поговорим — Рурк погледна едрият мъж. — Малко упражнения няма да ти навредят.

Дан направи гримаса.

— Страхувах се, че ще кажеш точно това. Как е главоболието?

— По-добре. Мина ми от аспирина и студения компрес.

Рурк сложи каишката на Гус и отвори вратата. Ранните утрини през пролетта бяха доста хладни и Дан потрепери. Клоните на дърветата все още бяха голи, но само след около месец щяха да представляват изящни букети от цветовете.

Килпатрик тръгна по тротоара, като остави Гус да го води.

— Какво ново? — попита той, когато бяха изминали половината улица.

— Много неща. В офиса на шерифа са получили оплакване тази сутрин за прогимназията в Къри Стейшън. Някаква майка се обадила. Синът ѝ видял един от пласъорите на марихуана, да спори с Буба Харис през междучасието. Засега е само марихуана.

Килпатрик замръзна, погледът му се напрегна.

— Харис да не се опитват да пробият на тази територия с дрога?

— Така мислим — отговори Бери. — Все още нямаме нищо. Но ще поработя с някои от учениците и ще видя какво мога да измъкна. Организираме претърсване на шкафчетата им с помощта на местната полиция. Ако намерим дрога, ще знаем, точно кой е замесен.

— Ще се вдигне голям шум с родителите.

— Да, зная. Но ще се справим — Бери изгледа Килпатрик, като тръгнаха отново. — Онзи Калън бил забелязан със Сан Харис в един от баровете в центъра на Атланта. Наистина са близки.

— И аз така чух.

— Зная, че нямаше достатъчно доказателства за процес — продължи Бери. — Но ако бях на твое място, щях да следя отблизо това момче. То може да ни отведе право до Харис, ако изиграем добре картите си.

И Килпатрик си мислеше точно това. Тъмните му очи се присвиха. Ако се сближеше с Беки, можеше да следи Клей Калън отблизо съвсем лесно. А дали просто не търсеше повод, да се среща с Беки? Трябваше да го обмисли внимателно, преди да вземе решение.

— Има още едно усложнение — добави Бери и пхна ръце в джобовете си. — Противникът ти е готов да обяви кандидатурата си.

— Дейвис? Това е в стила му, да действа неочаквано.

Рурк се засмя.

— Той ще спечели, стига да не греша. Има много кандидати за работата ми, но Дейвис е истинска акула.

— Ще се нахвърли върху теб и ще те стисне за гушата.

— Само за да печели популярност. Все още не съм решил да се кандидатирам за трети мандат — Рурк се протегна и се прозя. — Нека да прави, каквото иска. Не давам и пукната пара.

— Искаш ли да те довърша съвсем? — изрече Бери, като го изгледа притеснено. — Един последен слух. Освобождават Харви Блер в понеделник.

— Блер! Да, спомням си. Изпратих го в затвора за въоръжен грабеж преди шест години. Какво, по дяволите, прави навън?

— Адвокатът му е издействал пълна амнистия от губернатора. Не ме обвинявай. Не крия пощата ти. Секретарката ти е виновна. Забравила да ти каже, а ти си бил твърде зает в съда, за да го прочетеш.

Килпатрик преглътна една ругатня.

— Блер. По дяволите. Ако някога човек е заслужавал амнистия по-малко от... Беше безусловно виновен!

— Разбира се — Бери се спря притеснен. — Блер заплашваше, че ще те убие, ако някога го пуснат. По-добре е да държиш вратите си заключени, за всеки случай.

— Не ме е страх от Блер — изрече Килпатрик с присвити очи. — Нека да се опита, ако има смелост. Няма да е първият.

Това бе истина. Областният прокурор бе бил мишена на убийци два пъти — един път за пистолета на гневен подсъдим, осъден заради експертизата на Килпатрик, а втория път един вбесен обвиняем го бе нападнал с нож направо в съдебната зала. Никой от присъстващите в залата през онзи ден нямаше да забрави как Килпатрик бе посрещнал атаката. Той без никакви усилия бе парирал удара и бе проснал нападателя си върху масата. Килпатрик бе служил в специалните части. Бери тайничко си мислеше, че и индианската му кръв също му бе от полза. Индианците бяха страшни в ръкопашния бой.

Килпатрик се сбогува с Дан и продължи ежедневната си разходка с Гус. Беше в доста добра физическа форма. Тренираше всяка седмица и играеше тенис. Разходките бяха повече заради кучето. То беше на десет години и водеше заседнал живот. Гус не можеше да тича много в затвореното пространство в задния двор, докато Килпатрик прекарваше шест дни от седмицата в офиса си, а понякога, когато беше претрупан в съда, и седем дни.

Рурк си помисли за това, което току-що бе научил от Дан, и се намръщи. Блер щеше да се върне отново на улицата и щеше да започне да го преследва. Това не беше изненадващо. Нито информацията за братя Харис. Като капак на всичко сега беше война между наркотрафикантите и Калън по средата. Припомни си баща му навъсен, недружелюбен мъж, със студени очи. Странно, че беше баща на жена като Ребека, с нейното добро сърце и нежен поглед. Рурк поклати глава. По един или друг начин животът ѝ щеше да стане много по-лош, преди да се забележи проблясък на хоризонта — особено с такъв брат. Той стисна каишката на Гус и двамата тръгнаха обратно към къщи.

Беше неделя. Наближаваше полунощ, а Клей Калън все още не се бе прибрал. Пак бе отишъл при братята Харис и говореха за пари, големи пари. Той витаеше из облаците при мисълта, колко щеше да спечели.

— Лесно е — каза му безгрижно Сан. — Всичко, което трябва да направиш, е да пробуташ малко на някои от по-богатите хлапета. Ще го опитат и после ще дадат всичко, за да го имат отново. Елементарно.

— Да, но как да намеря подходящите? Как да избира момчета, който няма да ме издадат? — попита Клей.

— Имаш брат в прогимназията, в Къри Стейшън. Питай го. Можем дори да му дадем дял — отвърна Сан.

Клей се почувства неудобно от това предложение, но не каза нищо. Мисълта за всички тези лесни пари го зашеметяваше. Франсин бе започнала да му обръща внимание, откакто са бе сприятелил с братовчедите й — двамата Харис. Франсин, с хубавата си черна коса и страстни сини очи. Клей я харесваше твърде много — достатъчно, за да направи всичко тя да го забележи. „Наркотиците не са чак толкова лошо нещо — успокояваше се той. — В края на краищата, хората, които ги използват ще си ги набавят от друг, ако не от мен. Само да не се чувствах толкова виновен.“

— Ще попитам Мак утре — обеща Клей.

Малките очички на Сан се присвиха.

— Още нещо. Постарай се, сестра ти да не разбере. Работи за адвокатска кантора, а и областният прокурор е в същата сграда.

— Беки няма да узнае нищо — увери го Клей.

— Добре. Ще се видим утре.

Клей слезе от колата. Беше останал чист тази вечер, за да не събуди подозренията на Беки. Трябваше да я държи в неведение. Не би трябвало да е толкова трудно. Тя го обичаше, а това я правеше уязвима.

На следващата сутрин, докато сестра му се обличаше в стаята си за работа, той притисна Мак.

— Искаш ли да изкараш малко джобни пари? — попита го с лукав поглед.

— Как? — заинтересува се Мак.

— Някои от приятелите ти да вземат наркотици? — пробва почвата Клей.

Мак се поколеба.

— Не, всъщност...

— О! — Клей дочу стъпките на сестра си и млъкна. — Ще поговорим пак друг път. Не споменавай нищо пред Беки.

Когато Беки влезе в стаята, Мак беше навъсен и мълчалив, а Клей изглеждаше притеснен. Беше си облякла синя плетена рокля и лачени обувки с високи токчета. Нямаше твърде много дрехи, но никой в офиса не ѝ намекваше за това. Бяха мили хора, а тя винаги бе спретната и чиста, макар да не можеше да си позволи бюджета за облекло на Маги и Тес.

Беки сви косата си на кок и тъкмо привърши с приготвянето обяда на Мак, когато автобусът мина. Тя се намръщи, че Клей не тръгна с него.

— Как ще отидеш на училище? — попита го.

— Франсин ще ме вземе — отвърна ѝ той безгрижно. — Има корвет — чисто нов.

Беки го изгледа подозрително.

— Нали не се събираш повече с двамата Харис, както ти казах.

— Разбира се — рече Клей невинно. Беше много по-удобно да излъже, отколкото, отново да се карат. Освен това, тя никога не можеше да разбере кога я лъже.

Беки си отдъхна малко, макар да му нямаше напълно доверие напоследък.

— А сеансите с психолога?

Той я изгледа свирепо.

— Нямам нужда от тях!

— Не ме интересува какво ти мислиш. Килпатрик каза, че трябва да ги посещаваш.

Клей се раздвижи неловко.

— Добре — съгласи се неохотно. — Утре имам час. Ще отида.

— Добре. Така е добре, Клей.

Той присви очи и я изгледа втренчено.

— Просто не ми заповядвай, Беки. Вече съм мъж, а не малко момченце, на което можеш да нареждаш, какво да прави.

Преди Беки да му отговори, Клей излезе навън и в това време корветът пристигна. Той се качи в него и колата бързо изчезна зад ъгъла.

Няколко дни по-късно Беки се обади на директора в училището на Клей, за да се увери, че посещава занятията редовно. Успокои се, като чу, че не е отсъствал нито веднъж. Брат ѝ посещаваше и часовете при психолога, въпреки че Беки не можеше да знае, че той не спазваше нито един от съветите му. Бяха изминали три седмици след арестуването му и тя се надяваше, да е влязъл в правия път. „Слава Богу!“

Беки се погрижи за дядо си и замина на работа, като си мислеше за Килпатрик. Не го бе срещала в асансьора напоследък и се питаше, дали не се е преместил отново в канцеларията си в съда. Зърна го през обедната почивка. Той се движеше леко и изящно. Беки обичаше да наблюдава походката му.

Килпатрик съвсем не подозираше за следящите го очи, когато се качи в синия си мерцедес и се отправи към гаража на Харис-баща, прикритие на нелегалната му търговия с наркотици. Престъпната му дейност бе обществено достояние, но въпросът бе, да се докаже.

Харис приближаваше шестдесетте, беше леко плешив, с бирено коремче. Постоянно ходеше брадясал. Имаше дълбоки бръчки под очите си и голям, вечно зачервен нос.

Изглежда злобно Килпатрик, когато той слезе от колата си, спряна до бордюра.

— Самото величие — изрече с възкисела усмивка. — Търсиш ли нещо, прокуроре?

— Няма да го намеря — отговори Килпатрик.

Спря се пред него и си запали пура с бавно, предизвикателно движение на елегантните си пръсти.

— Следователят ми проверява някои слухове, които никак не ми харесаха. Това, което откри, още по-малко ми хареса. Помислих си, че ще е по-добре, да дойда и да проверя лично.

— И какви са тези слухове?

— Че вие и Морели сте започнали война за територия. И се опитвате да въвлечете децата от местната прогимназия.

— Кой, аз? Глупости! Това са глупости! — отвърна Харис с присмехулно възмущение. — Аз не притискам деца.

— Не ти се налага. Синовете ти го правят заради теб.

Рурк изпусна кълбо дим, като го насочи право в лицето му.

— Затова дойдох да те предупредя. Наблюдавам училището, наблюдавам и теб. Ако само едно дете получи една доза кокаин или един грам хероин, ще ви задържа под стража — и теб, и синовете ти. Каквото и да ми коства, каквото и да трябва да направя, ще ви хвана. Искан, да го чуеш лично!

— Благодаря за предупреждението, но си сбъркал адреса. Нямам нищо общо с наркотиците. Имам гараж тук. Поправям коли — Харис погледна към мерцедеса. — Хубава изработка. Обичам чуждите марки. Мога да ти я регулирам.

— Не се нуждае от регулиране. Но ще го имам предвид — рече подигравателно Килпатрик.

— Не го забравяй. Можеш да се отбиеш тук по всяко време.

— Разчитай на това.

Килпатрик кимна леко с глава и влезе в колата си. Харис остана загледан яростно след него, когато прокурорът потегли.

Малко по-късно той привика двамата си сина настрани.

— Килпатрик се добира до мен — предупреди ги. — Не трябва да допускаме никакви пропуски. Сигурни ли сте, че може да се разчита на този Калън?

— Разбира се! — ухили се Сан.

Той бе по-висок от баща си, тъмнокос със сини очи. Беше доста симпатично момче, много по-красиво от бузестия си, червендалест по-малък брат.

— Ще го подхвърлим, ако прокурорът стигне твърде близо до нас — изрече мрачно Харис. — Имате ли някакъв проблем с това?

— Никакъв — отвърна, без да се замисли Сан. — Нали затова го оставихме, да бъде заловен с дрога. Дори да не го задържаха, няма да го забравят. Следващия път можем да наденем примката на шията му, ако се наложи.

— Това не могат да го използват срещу него в съда за малолетни — напомни им по-малкият Харис.

— Слушайте — рече сериозно бащата. — Ако Килпатрик пипне това момче отново, той ще го третира като възрастен. Просто бъдете сигурни, че сте го сложили в джоба си. Междувременно — добави той замислено, — трябва да извадя Килпатрик от моя. Няма да е зле, да уредим нещо, преди да си е забил зъбите в нас.

— Майк от „Хейлофт“ може да знае някого — предложи Сан с присвити очи.

— Добре. Питай го. Още тази вечер. Мандатът на Килпатрик изтича тази година. Ще трябва да се кандидатира. Може да ни използва като реклама за кампанията си.

— Калън казва, че няма да се кандидатира отново — отвърна Сан.

Баща му го изгледа ядосано.

— Всички така казват. На мен не ми минава. Как върви операцията в прогимназията?

— Опекъл съм я — увери го Сан. — Подготвяме Калън за нея. Има по-малко братче, което учи там.

— Но дали то ще се поддаде?

Сан го погледна.

— И за това си имам решение. Ще заведем Калън при получаването на стоката с нас, така че доставчикът да го види хубавичко. След това е мой.

— Добра работа — изрече одобрително Харис. — Вие двамата можете да се закълнете, че той е бил мозъкът на операцията, и Килпатрик ще се хване. Хайде, тръгвайте.

— Разбира се, татко.

Един следобед Беки забеляза, че Клей разговаря оживено с Мак, когато се прибра от работа. Мак каза нещо сприхаво и замлъкна. Клей я изгледа неловко. Тя се учуди какво ли става. „Вероятно нова кавга.“ Момчетата напоследък никак не се разбираха. Беки зареди пералнята и приготви вечерята. През цялото време си мечтаеше за окръжния прокурор и искаше да бъде красива, жизнерадостна и богата.

— Трябва да отида до библиотеката, Беки! — извика ѝ Клей от входната врата.

— Отворена ли е толкова късно? — попита тя, но в отговор чу единствено затварянето на вратата, а след малко и шума от потеглянето на кола.

Изтича до прозореца. „Братята Харис! — помисли си гневно. — Казах му да стои надалече от тях. Господин Брейди го предупреди също. Но как мога да го спра, освен ако не го завържеше?“ Не смееше

да сподели тревогите си с дядо си. През деня не се бе чувствал добре и си легна рано. „Само да имаше с кого да поговоря!“

Мак пишеше домашното си по математика на масата в кухнята, без да се мръщи и странно притихнал.

— Мога ли да ти помогна с нещо? — попита го.

Той я погледна и доста бързо отклони очи.

— Не. Просто Клей ме помоли да направя нещо, а аз му отказах — Мак въртеше нервно молива в ръцете си. — Беки, ако знаеш, че нещо лошо ще се случи, и не кажеш на никого, това прави ли те виновен също?

— Като?

— О, нямах нищо предвид, наистина — отвърна уклончиво Мак. Беки се поколеба.

— Ами, ако знаеш, че се върши нещо нередно, би трябвало да кажеш. Не бива да бъдеш дърдорко, но ако е нещо опасно, трябва да бъде съобщено.

— Предполагам, че си права.

Той продължи да решава задачи и остави Беки в неведение.

Клей отиде с братята Харис, да вземат стоката. През изминалите три седмици се бе научил как да им намира клиенти. Познаваше момчетата, които имаха проблеми въкъщи, неприятности в училище или бяха луди по нещо, забранено от закона. Беше осъществил дори две продажби и парите, които спечели, бяха невероятни, дори при нищожната комисионна. За пръв път имаше джобни пари и Франсин бе хлътнала по него. Купи си някои нови неща, хубави ризи и джинси, но предвидливо ги криеше в шкафчето си в училище, за да не разбере Беки. Сега искаше кола. Но не знаеше как ще я крие от сестра си. Вероятно би могъл да я оставя при братята Харис. Разбира се, това бе добър ход. Или при Франсин.

Все още кипеше от гняв срещу Мак. Беше го помолил да му намери купувачи от прогимназията, но Мак се ядоса и отказа да направи подобно нещо! Дори го заплаши, че ще каже на Беки, но и Клей не му остана дължен. Знаеше някой нещица за по-малкото си братче, които можеше да разкаже — например за онези списания с голи момичета, които Мак криеше в гардероба си. Мак бе отстъпил, но

беше доста разлютен, а това изнервяше Клей. Не мислеше, че брат му би го предал, но човек никога не знаеше какво може да се очаква от децата.

Бяха на мястото на сделката — изоставен малък фургон в покрайнините. Двамата доставчици пристигнаха с един джип. Братята Харис се държаха странно. Погледите им шареха. Бяха оставили и двигателя на колата да работи. Клей се питаше, дали не му готвеха капан.

— Върви с парите — нареди му Сан и го потупа по гърба. — Няма за какво да се тревожиш. Ние винаги сме много предпазливи, но тази вечер всичко е чисто. Просто иди там и им дай мангизите.

Клей се поколеба. Досега се бе заплитал само с малки количества кокаин. Но тази вечер постъпката му щеше да го превърне в посредник — нещо, което щеше да му коства доста години в пандиза, ако го пипнеха. За миг го обзе паника, като си представи, как това би се отразило на Беки и дядо му. После се овладя и вдигна сака с парите. Нямахте да го хванат. Братята Харис знаеха какво правят. Всичко щеше да е наред. А и този доставчик едва ли щеше да желае да свидетелства срещу него, защото и Клей можеше да му върне със същото.

Когато стигна до обличения в черно мъж, с модно спортно сако, той почти се бе убедил сам. Не каза и две думи на доставчика. Подаде му парите, той и партньорът му ги провериха и му подадоха кокаина в друг подобен сак. Във филмите по телевизията стоката първо се пробваше, но очевидно в истинския живот качеството бе гарантирано. Братята Харис като че ли въобще не се притесняваха за това. Клей взе дрогата, кимна на мъжете и се върна при Сан и брат му, а сърцето му туптеше като барабан. Не можеше да си поеме дъх. Беше невероятно, да преодолее собствения си страх и да извърши нещо толкова опасно. Очите му блестяха от вълнение, когато стигна до колата.

— Браво — ухили се Сан.

Хвана Клей за раменете и го разтърси.

— Добро момче! Сега си един от нас.

— Така ли? — попита Клей колебливо.

— Разбира се. Вече си посредник като нас. И ако не ни се подчиняваш, Буба и аз ще се закълнем, че ти си мозъкът на тази сделка.

— Доставчикът знае по-добре — опита се да спори Клей.

Сан се изсмя гласно.

— Той не е доставчик — каза той, като разглеждаше небрежно ноктите си. — Една от горилите на татко. Защо си мислиш, че не пробвахме стоката, преди да дадеш парите?

— Ако той е просто един от хората на баща ви...

Клей се опитваше да проумее.

— От другата страна на улицата имаше две ченгета — отговори бързо Сан. — Видяха те. Не те хванаха, защото нямаше достатъчно време, да извикат подкрепление и знаеха, че ще избягаш. Но имат запис и всичко, което им е необходимо са свидетелските показания на очевидец, за да скалъпят процес срещу теб. Ти купи кокаина — много кокаин. Човекът на татко няма да има нищо против да постои в затвора срещу това, което ще му се плати. Винаги можем да го купим по-късно. Към теб отношението няма да е същото, разбира се.

Клей се вцепени.

— Мислех, че ми имате доверие...

— Просто малка застраховка, приятелче — увери го Сан. — Искаме малкото ти братче да направи проучване за нас в прогимназията. Ако той се съгласи, ти няма да пропилееш дните си в затвора.

— Мак отказа. Вече каза не!

Клей започна да изпада в истерия.

— Тогава по-добре го накарай, да промени мнението си! — изрече Сан и малките му очички се присвиха заплашително. — Или ще кацнеш в дранголника за дълго, дълго време.

И така го оплетоха — бързо и лесно. Клей не можеше да знае, че тъй наречените „ченгета“ са техни хора. Или че бяха убедили Франсин, да се държи мило с него, за да го вербуват. Да, бяха хванали нещастната рибка на двойна въдица, а Клей все още не осъзнаваше колко бе загазил. Все още...

ПЕТА ГЛАВА

Беки се опитваше да направи едновременно фотокопия за Маги и да напечата спешно едно досие, необходимо на Нети, но мислите ѝ бяха на друго място. Изминалите няколко дни бяха много трудни. Клей се държеше по-враждебно от всякога — хладен, навъсен и открито агресивен. Мак бе вгълбен в себе си, избягваше контакти с брат си, не желаше да говори и с нея. Беше по-лошо, отколкото във военен лагер. Нервите на дядо ѝ бяха опънати до краен предел. На Беки също. Днес като дойде на работа, цялата трепереше, като си мечтаеше да би могла просто да се качи в колата си, да замине и никога да не погледне назад.

— Не можеш ли да побързаш, Беки? — помоли я Нети. — Трябва да бъда в съда в един, а пътят ми дотам е четиридесет и пет минути! Няма да ми остане време да хапна!

— Бързам, наистина бързам — отвърна тя и се намръщи.

— Аз ще си направя сама фотокопията — обади се Маги и я потупа по рамото. — Просто се успокой, скъпа. Справяш се отлично.

Беки почти се насълзи от този израз на съчувствие. Маги беше великолепна. Стисна зъби, преглътна сълзите си и успя да свърши навреме.

— Благодаря! — извика Нети от вратата и се засмя. — Дължа ти обяд някой ден!

Беки само кимна и дълбоко си пое дъх.

— Изглеждаш ужасно — отбеляза Маги, като се връщаше с копията си. — Какво има? Искаш ли да поговорим?

— Няма да има никаква полза — изрече Беки с нежна усмивка. — Но все пак ти благодаря. И за копията също.

— Няма проблеми. Не се опитвай да приемаш твърде много работа наведнъж. Ти си най-младшата тук и това те поставя в доста неизгодно положение понякога. Не се страхувай да кажеш не, когато няма да успееш да спазиш срока. Ще живееш по-дълго.

— Не си ли ти тази, която винаги вършиш доброволно всичко?

Маги сви рамене.

— Значи, не се вслушвам в собствения си съвет.

Тя погледна часовника си.

— Наближава дванадесет. Върви да обядваш. Аз ще почивам втора днес. Имаш нужда, да си отдъхнеш малко — добави, като огледа разтревожено слабата фигура на Беки в карирана розова рокля.

Косата ѝ бе разпиляна върху лицето и раменете ѝ, гримът ѝ отдавна се бе изтрил.

— И се пооправи първо, мила. Изглеждаш така, като че ли те е влачила котката.

— Приличам на малка зелена змия? — попита ужасена Беки.

Маги впери недоумяващо очи в нея.

— Моля?

— Ами, моята котка не влачи нищо друго вкъщи, освен змии — Беки се погледна. — Мога да си се представя като гигантска розова гъба. Малка зелена змия? Никога!

— Хайде, махай се оттук — промърмори Маги.

Беки се засмя и напусна помещението.

Отиде до малката закусувалия на самообслужване зад ъгъла и с изненада откри, че застава на опашката зад самия областен прокурор.

— Здравейте, господин Килпатрик — поздрави го, като се опита гласът ѝ да не издаде вълнението ѝ.

Той ѝ действаше като динамит, особено с този сивкав костюм, който подчертаваше широките му рамене и тъмния цвят на лицето.

— Здравей — отговори ѝ, като я изгледа със слаб интерес. — Къде се криеш? Асансьорът започна да ми се струва скучен.

Беки повдигна вежди.

— Познайте. Защо не пробвате стъпалата, за да проверите, дали не можете да пушите тези ужасни пури тайничко?

Рурк се засмя. В момента не пушеше, но тя бе сигурна, че си е скрил поне една пура някъде.

— Вече го направих. Запалих кошчето за боклук тази сутрин. Не чу ли алармата?

Беше я чула, но Маги бе проверила и се бе оказало, че тревогата е фалшива.

— Шегувате се — отвърна, като не знаеше как да приеме думите му.

— Не. Говорех по телефона и не обърнах внимание къде е пепелникът. Грешка, която няма да направя втори път — добави той. — Секретарката ми извика началника на противопожарната охрана, да ми изнесе лекция за безопасността — Рурк присви устни и тъмните му очи заискряха. — Да не би случайно да ти е роднина?

Беки се засмя.

— Не мисля така, но изглежда твоят тип секретарка.

Той поклати глава.

— Жени, жени. Мъжът никога не е в безопасност.

Погледна дългата опашка пред себе си с примирение, а после и часовника си.

— Имах два часа, когато тръгнах, но бележките ми трябваше да се напечатат първо и да взема още едно досие, преди да намеря време за обяд.

Рурк отново поклати глава.

— Не се получава много добре, когато канцеларията ми е толкова далече от съда.

— Помислете си само какви двигателни упражнения са това — вметна Беки. — Това трябва да е най-несъществената полза.

— Щеше да бъде, ако ми се налагаше да сваля някой килограм — той изгледа крехкото ѝ тяло. — Отслабнала си. Как е брат ти? — попита многозначително.

Когато я погледнеше така, Беки ставаше доста нервна. Чудеше се, дали очите му не бяха рентгенови, защото той, без съмнение, виждаше през хората.

— Добре е...

— Надявам се, че е чист — изрече безизразно Килпатрик. — Братята Харис са загазили до гуша. Ако се движи с тях, може да си навлече такава беля, от която няма да успееш да го измъкнеш.

Тя го погледна.

— Ще го изпратите ли в затвора?

— Ако наруши закона. Аз съм обществен служител. Данъкоплатците очакват, да заслужи заплатата си, която ми дават. Някой сигурно ти е казвал какво е отношението ми към пласьорите.

— Брат ми не е такъв, господин Килпатрик. Той е добро момче. Просто е попаднал на лоша компания.

— Знаеш ли, това е достатъчно. Затворите са пълни с добри момчета, които са следвали примера на водача не само веднъж — очите му се присвиха. — Нали си спомняш предупреждението ми, че се готви нещо голямо? Може би нападение! Не го забравяй! Не пускай брат си да излиза вечер.

— Как? — разпери ръце Беки. — Той е по-силен от мен, а аз, дори не мога вече да говоря с него. Господин Килпатрик, толкова съм уморена да крепя света! — добави почти шепнешком.

Рурк я хвана за ръката.

— Ела.

Изтегли я от опашката, за най-голяма нейна изненада, и я поведе навън.

— Обядът ми! — запротестира Беки.

— По дяволите, този ресторант. Ще ядем в „Кристал“.

Никога до този момент Беки не се бе качвала в мерцедес-бенц. Седалките му бяха тапицирани с истинска кожа, имаше и облегалки за главата. Контролното табло беше от лакирано дърво. Тя затаи дъх от красивия ѝ интериор.

— Изглеждаш шокирана — рече Рурк като потегли.

— Двигателят сякаш мърка! — Беки закопча предпазния си колан. — Автоматична ли е?

Той се усмихна снизходително.

— Да. А ти какво караш?

— Ремонтиран шърман-танк — или поне на това прилича рано сутрин, когато е студено — Беки се усмихна. — Не трябва да ме водите на обяд. Ще закъснеете заради мен.

— Не, няма. Имам време. Брат ти пласъор ли е, Ребека?

Ти остани с отворена уста.

— Не!

— Опитай се да го предпазиш. Наблюдавам семейство Харис. Ще ги пратя в затвора, преди да е изтекъл мандатът ми, каквото и да ми коства това. Наркотици по улиците е едно, но наркотици в прогимназията съвсем друго! Няма да мине!

— Не говорите сериозно! — възкликва Беки. — В центъра на града може би, но не и в Къри Стейшън!

— Намерихме кокаин в шкафчето на един ученик. Десетгодишен, а вече пласъор — Рурк я изгледа навъсено. — Господи,

не може да си толкова наивна! Не знаеш ли, че стотици деца в прогимназиална възраст попадат в затвора всяка година, заради наркотици, или че едно дете на всеки четири има родители наркомани в Джорджия?

— Не знаех...

Беки облегна глава до прозореца.

— Какво стана с децата, които ходеха на училище, играеха си с жаби и на прескочикобила, получаваха пчелички за добър правопис?

— Увредено поколение. Сегашните деца могат да направят дисекции на пчела и да измъчват жабата. Те все пак ходят на училище, където учат предмети в прогимназията, които аз съм учил едва в гимназията. Акселерати, госпожице Калън. Искаме децата ни да станат възрастни рано, за да не се притесняваме с травмите на детството. Ние произвеждаме миниатюрни възрастни, а възмъжалите момчета са лидерите на класа.

— Майките трябва да работят.

— Така е. Повече от петдесет процента от тях се трудят, докато децата им са разделени, стоят заключени или живея в разведени семейства с втора майка или баща.

Килпатрик си запали пура, без да я попита, дали възразява. Знаеше предварително отговора ѝ.

— Жените никога няма да постигнат истинско равноправие, докато мъжете не започнат да забременяват.

Тя се засмя.

— Предполагам, че вие сигурно ще имате ужасно раждане.

— Без съмнение, и с моя късмет сигурно ще е седалищно. Днес съм скапан. Подготвям обвинение срещу двама малолетни като възрастни тази седмица и съм доста хаплив. Искам да има повече родители, които да се грижат за проклетите си хлапета. Това е любимата ми тема.

— Вие нямате деца, предполагам? — попита Беки свенливо.

Той спря пред „Кристал“ и паркира.

— Не, старомоден съм. Мисля, че децата идват след женитбата. Хамбургер или чили?

— Чили — отговори тя, без да се замисли. — Със сос отстриани.

— Ти си една от онези, нали? — попита Рурк със закачливи пламъчета в очите.

— Една от кои? — повтори недоумяващо Беки.

Килпатрик хвана ръцете ѝ и тя притаи дъх. Спря до вратата и я погледна, отново, като не пропусна да забележи изненадващото удоволствие, изписано на нежното ѝ овално лице и в лешниковите ѝ очи, с малки златисти точки. Беки изглеждаше така изненадана, както той се почувства от допира им, преминал като електрически ток от ръката през цялото му тяло. Потръпна от наслада.

— Нежни ръце — отбеляза, като се намръщи леко. — Груби пръсти. Какво правиш вкъщи?

— Пера, готвя, чистя, занимавам се с градината. Ръце на работеща жена.

Рурк впери очи в дългите ѝ, елегантни пръсти, без никакъв маникюр. Наистина приличаха на работнически, но въпреки това бяха изящни. Наведе се импулсивно и докосна устните си до тях.

— Господин Килпатрик! — избухна Беки, цялата пламвала.

Той вдигна глава. В очите му имаше смях.

— Просто се обади ирландската ми жилка. Индианската, разбира се, отдавна щеше да те е качила на кон и да те пропъдила от окръга до залез-слънце.

— Имали ли са коне дедите ти?

— Да. Ще ти разкажи за тях някой ден.

Когато Рурк преплете пръстите си с нейните, и влязоха в ресторанта, Беки имаше чувството, че всичко е сън.

Взеха си храната, намериха свободна маса и седнаха. Беки хапваше едва-едва от чилито, докато той погълна набързо два хамбургера с две порции пържени картофи.

— Господи, изгладнял съм като вълк. Напоследък не мога да намеря достатъчно време, да се нахраня. Графикът ми е претоварен. Работя почти през всички почивни дни. Дори вода дела и насън.

— Мислех, че имате асистенти.

— Броят на съдебните процеси е невероятен. Имам хора в затвора, който не трябва да са там, и очакват делата им да бъдат насрочени. Няма достатъчно съдилища, нито достатъчно съдии, нито достатъчно затвори.

— Нито достатъчно прокурори?

Килпатрик и се усмихна над шоколадово млечния си шейк.

— Нито достатъчно прокурори.

Тъмните му очи потърсиха погледа ѝ. Усмивката му се стопи, изражението му стана някак си интимно.

— Не искам да се забърквам с теб, Ребека Калън.

Откровеността му я стъписа за миг.

Тя преглътна.

— Не искате?!

— Ти си все още девствена, нали?

Бузите ѝ станаха алени.

— Дори не трябва да се напругам, за да се досетя — каза той мрачно. — Е, аз не прелъстявам девици. Чичо Сандерсън искаше да бъда джентълмен, а не червенокож индианец, затова ме научи на изискани маниери. Имам съвест, благодарение на него.

Беки се размърда неловко на стола си. Не беше сигурна, дали ѝ говореше сериозно, или само я дразнеше.

— Не се хвърлям в леглото с непознати — отвърна сухо.

— Няма да се хвърлиш, ще бъдеш занесена. И аз не съм непознат. Понякога правя пожар в офиса си и стъпвам върху опашката на кучето си, но това не е толкова страшно.

Тя се усмихна нежно, а по тялото ѝ преминаха топли вълни, докато го гледаше. Харесваше ѝ силата, която се излъчваше от лицето му, от стегнатото му, изящно тяло. Беше твърде чувствен мъж. Пленяваше сърцето ѝ, а тя не бе в състояние да се предпази.

— Аз не съм от типа на свободните момичета — рече тихо. — Доста съм традиционна. Бях възпитана строго, посещавам и редовно църквата. Предполагам, че това ви се струва доста архаично...

— Чичо Сандерсън беше църковен настоятел в баптистката църква — прекъсна я Рурк. — Бях кръстен на десет години, и докато завърших гимназия, ходех редовно на неделно училище. Ти не си единственият „архаичен вид“ тук.

— Да, но вие сте мъж.

— Надявам се — въздъхна той. — В противен случай, щях да похарча цяло състояние за дрехи, които не бих могъл да нося.

Беки се засмя с удоволствие.

— Това наистина ли сте вие? Искам да кажа, вие ли сте навъсеният мъж, когото срещях в асансьора?

— Имах много причини, да съм мрачен. Преместиха ме от удобния ми кабинет в този небостъргач, отделиха ме от любимото ми

кафене, засипаха ме с дела — разбира се, че бях мрачен. После се появи тази млада госпожица, истински дразнител, която не преставаше да ме обижда.

— Вие започнахте двубоя — отбеляза тя.

— Само се защитавах.

— Аз също. Обзалагам се, че сте доста страшен в съдебната зала.

— Някои ме намират за такъв. Трябва да тръгваме. Не искам да бързам така, но трябва да съм в съда след половин час.

— Съжалявам! Не усетих, че е минало толкова много време.

— Аз също — призна си Рурк.

Отдръпна се встрани, за да може Беки да мине пред него. Времето се затопляше, но все още денят бе студен и тя закопча сакото си. Рурк го погледна. Беше доста износено, вероятно от три или четири години. Роклята ѝ също не беше нова, а черните ѝ обувки с високи токчета бяха пожулени. Притесняваше го фактът, че Беки имаше толкова малко. И все пак бе така весела, когато не се споменаваше брат ѝ. Рурк познаваше жени с истинско състояние, критични към всичко и всеки, а Беки на практика нямаше почти нищо, а така обичаше живота и хората.

— Доста си весела и жизнена — каза ѝ, докато караше обратно към офиса си.

— Всеки има проблеми. Аз се справям с моите доста добре почти винаги. Не са по-лоши отколкото на другите — добави тя усмихнато. — Най-вече обичам живота, господин Килпатрик.

— Рурк — поправи я той. — Ирландско е.

— Така ли! — възкликна Беки изненадана.

— Как очакваше, че се казвам? Джордж Непоклатимата скала или Хенри Мраморното лице, или някакъв подобен анахронизъм?

Тя закри лицето си с ръце.

— О, Боже мой! — простена.

— Всъщност, майка ми се казваше Айрин Тали. Баща ѝ е бил ирландец, а майка ѝ индианка. Аз съм само една четвърт индианец, а не наполовина. Все едно. Гордея се с произхода си.

— Мак непрекъснато се опитва да накара дядо, да му каже, че има индианска кръв. Този срок в училище учат за индианците чероки и той е полудял, да се научи как да използва тръбите, с които се

издихвали стрели при лов. Знаете ли, че чероките са били единственото югоизточно племе, което е ходело на лов с такива тръби?

— Да, зная. Аз съм чероки.

— Само една четвърт, нали така, и тази четвъртина може да не го знае.

— Престани да цепиш косъма на две.

— Точно обратното, никога дори не съм разрязвала заек наполовина — увери го високомерно Беки.

— Боже Господи! Много си бърза, госпожице.

— Бърза, но не и остра, сър — отговори провлечено тя.

Рурк се засмя.

— Разбрал съм го вече. Кажи на Мак, че индианците чероки не са използвали кураре на стрелите си. Само южноамериканските индианци са знаели за тази отрова.

— Ще му кажа — Беки погледна чантата на коленете си. — Той ще ви хареса.

— Така ли мислиш?

Рурк копнееше да я покани да излязат някоя вечер заедно, да се запознае със семейството ѝ. Щеше да му е от полза, Клей беше доста близко до братята Харис и това щеше да му осигури чудесен източник на информация. Но не искаше да наранява Беки, а ако я подведеше, щеше да се случи точно това. Беше по-добре да остави нещата такива, каквито бяха сега.

— Пристигнахме.

Беки трябваше да преглътне разочарованието. Все пак, беше я поканил на обяд. Трябваше да бъде доволна и на трохите и да не съжالياва, че не ѝ бе предложил пир. И тя му се усмихна лъчезарно, а всъщност искаше да се разплаче.

— Благодаря за чилито — изрече тихо, когато излязоха от колата.

— Удоволствието беше мое.

Рурк вдигна ръка към лицето ѝ и палецът му се плъзна по долната ѝ устна доста ловко.

— Ако не бяхме на такова обществено място, госпожице Калън — изрече той, а очите му се задържаха върху извивката на устните ѝ, — щях да те притисна и да те целувам, докато коленете ти омекнат.

Беки притаи дъх. Тези тъмни очи я хипнотизираха. Трябваше да направи нещо, преди да се хвърли в краката му, умолявайки го, да

направи точно това.

— Хамбургерите често ли ви действат по този начин? — прошепна, като се опита да запази достойнството си.

Рурк избухна в смях и свали ръката си.

— Проклетата жена!

Тя се почувства горда от себе си. Беше успяла да възвърне равновесието си, без да накърни честолюбието му твърде силно. Беше го накарала да се смее. Чудеше се, дали бе толкова лесно, колкото изглеждаше.

— Срамота е, да ругаете една дама на обществено място, господин областен прокурор — отговори весело. — Благодаря ви много за обяда и за подкрепата. Не изпадам често в униние, но напоследък нещата са доста напрегнати вкъщи.

— Не е необходимо да ми обясняваш нищо — прекъсна я Рурк нежно.

Беки го караше да се чувства като покровител, а той не бе свикнал на подобно нещо.

— По-добре да вървя — каза тя след минута.

— Да.

Погледите им се кръстосаха и времето, като че ли замря. Рурк почти трепереше от необходимостта, да я притегли към себе си и да я целуне. Чудеше се, дали и Беки изпитва същото желание.

— Добре... довиждане.

Той кимна.

Беки успя да застави краката си да се движат, но беше сигурна, че не докосва земята. Нямаше никаква представа, че едни любопитни очи я наблюдаваха, когато тръгна с Килпатрик и се върна с него.

— Сестра ти е доста гъста с областния прокурор, Калън — каза Сан Харис на Клей вечерта. — Днес обядва с него. Не можем да оставим нещата между тях да се развиват. Той може да се добере до нас чрез нея.

— Не ставай глупав! — отговори нервно Клей. — Беки не се интересува от Килпатрик, зная го със сигурност!

— Той и следователят му се приближават твърде много към нас. Може да ни се наложи, да се отървем от него — продължи Сан, а

малките му очички не се откъсваха от смаяното лице на Клей. — През следващите няколко седмици ще получим голяма пратка. Не можем да допуснем никакви усложнения.

— И вие мислите, че премахването на областния прокурор няма да причини усложнения? — Клей се засмя, защото Сан обичаше да преувеличава.

— Не и ако някой друг бъде обвинен.

Клей сви рамене.

— Е, мен ме изключете. Не мога да стрелям точно.

Сан го изгледа втренчено.

— Обмисляме нещо малко по-безопасно. Например, да взривим колата му — той се усмихна на недоверчивото изражение на Клей. — Ти си доста добър в тази област, нали? Спечели и награда за експлозивите на научното изложение в училище миналата година. За един добър следовател няма да е трудно да изрови тази информация. Никак няма да го затрудни — Сан го потупа по рамото. — Затова бъди добро момче, Клей. Заеми се с брат си. Или ще взривим колата на областния прокурор, а ти ще опереш пешкира.

— Мак не се поддава — каза Клей колебливо.

Сан вече бе доста пийнал. Може би това бе представата му за пиянска шега. Разбира се, нямаше да извършат нещо толкова глупаво. Навярно бяха само приказки. Страхуваха се, че Беки може да издаде нещо на Килпатрик, това бе всичко. Опитваха се да го сплашат. „Господи, не могат да говорят сериозно!“

— По-добре Мак да се съгласи — изрече Сан със съвсем тих глас, който предвещаваше неприятности.

Разширените му очи срещнаха погледа на Клей.

— Чуваш ли ме, Клей? По-добре да се съгласи, скоро. Искаме бизнеса в прогимназията и ще го имаме. Затова се заеми!

Беки се прибра вкъщи, витаейки из облаците. Мислите ѝ бяха изпълнени с образа на Килпатрик, проблемите ѝ бяха останали далече назад. Тя не забеляза, че Мак и Клей отсъстваха няколко минути, докато приготвяше вечерята, а дядо ѝ гледаше новините.

Мак се появи в кухнята с побеляло лице, но не каза нито дума. Измънка някакво извинение, че не е гладен и не смееше да погледне

Беки в очите.

Тя тръгна след него в стаята му, изтривайки мокрите си ръце в кърпата за чинии.

— Мак, какво не е наред?

Той я погледна, понечи да каже нещо, после погледна зад нея и рязко затвори уста.

— Всичко е наред, нали, Мак? — каза Клей и се усмихна несприинудено. — Какво има за вечеря?

— Ти ще бъдеш ли тук за вечеря? — попита Беки.

Той сви рамене.

— Нямам нищо по-добро. Не и тази вечер. Мислех си, че бих могъл да поиграя на дама с дядо.

Беки се усмихна с облекчение.

— Ще му хареса.

— Как мина денят? — попита Клей, когато се върнаха в кухнята.

— О, много хубаво — изчурулика тя. — Господин Килпатрик ме покани на обяд.

— Вече си близка с областния прокурор?

Клей присви очи.

— Нямахте нищо общо с теб — отговори Беки решително. — Той е приятен човек. Беше просто обяд!

— Килпатрик, приятен? — той се изсмя горчиво. — Разбира се. Опята се да прати татко в затвора, сега преследва и мен и бил приятен.

Беки почервеня.

— Това няма нищо общо с теб — повтори тя. — За Бога, и аз имам право на малко удоволствие в живота си! Готвя, чистя и работя, за да се издържаме. Нима нямам право да отида на обяд с някой мъж? Вече съм на двадесет и четири години, Клей, и никога не съм ходила на среща? Аз...

— Съжалявам — каза той искрено. — Наистина, съжалявам. Зная колко упорито се трудиш заради нас — добави тихо.

Обърна се и изведнъж се почувства нищожен и жалък. Имаше толкова много неща, които не можеше да й каже. Беше започнал с най-добрите намерения, да изкара малко допълнително пари, да й помогне. Но сега нямаше начин, да ги покаже на сестра си. Щеше да попита откъде ги има. Беше объркал ужасно всичко. Сан Харис го държеше в капан, а не искаше да попадне и в затвора. Той въздъхна и погледна

през прозореца към нощното небе. Може би щеше да вербува някое друго хлапе — някое с по-малко скрупули от брат му.

Обърна се към Беки. Тя харесваше областния прокурор, а той не. Но като си помислеше, че братята Харис говореха за убийството му... „Господи, каква бъркотия!“ Върна се във всекидневната, докато сестра му приготви вечерята. Винаги можеше да се обади на Килпатрик и да го предупреди. Ами ако това бе само уловка? Сан имаше навика да си прави гадни шеги. Не беше сигурен, че покушението не е една от тях. В края на краищата, откъде Сан Харис щеше да намери подходящ човек за операцията? Тревожеше се неоснователно. Без специалист Сан не можеше да направи нищо. Беше просто една от противните му шеги, а той се бе хванал.

— Какво ще кажеш, да поиграем на дама след вечеря? — попита дядо си с пресилена усмивка.

Вечеряха набързо и Беки си легна, решила да не забелязва унилото изражение на Мак, необичайната веселост на Клей и липсата на желание за живот у дядо си. Беше време да има свой собствен живот, дори ако трябваше да стане по-коравосърдечна. Не можеше да прави саможертви винаги. Тя затвори очи и видя образа на Рурк Килпатрик. Никога не бе пожелавала някого достатъчно силно, за да се опълчи срещу семейството си. Досега...

ШЕСТА ГЛАВА

Килпатрик понякога се чудеше защо държи Гус в къщата си. Немската овчарка се качи в мерцедеса и изскочи обратно навън. Трябваша му цели пет минути, за да настани огромното животно, а и без това вече закъсняваше. Искаше да остави Гус в кучешкото училище, да поопреснят навиците му. Както вървяха нещата, щеше да е чудо, ако успееше да стигне в офиса си преди обяд.

— Ах ти, разглезен палавник! — смъмри кучето.

Гус започна да лае. Беше странно неспокоен, като че ли усещаше нещо. Килпатрик обаче не виждаше никого покрай колата. Потърси табакерата си, не можа да я намери и с отчаяна въздишка слезе от колата, за да се върне вкъщи за нея. Затвори шумно вратата и остави Гус вътре. Когато стигна до входната врата, бомбата избухна, като превърна елегантната лимузина в парчета разкривен метал и обгоряла кожа.

Беки разбра, че нещо лошо се е случило, по лудото препускане на хората из сградата. Видя да пристигат и да си тръгват полицаи и писъкът на сирени бе почти непрестанен.

— Знаеш ли какво става? — попита тя Маги, като се опитваше да надникне на улицата през пердетата на прозореца.

Беше време за обяд и адвокатите бяха излезли, заедно с асистентите. Двете бяха сами в офиса.

Маги се приближи.

— Не, но със сигурност има нещо — рече тя. — Забелязвам отряда за борба с тероризма. Познавам колата им. Какво правят тук?

Боб Малкълм нахлу в офиса почти тичешком. Беше угрижен и неспокоен.

— Бяха ли вече тук? — попита той.

— Кой? — вдигна вежди Маги.

— Спецченгетата. Претърсват цялата сграда. Господи, вие двете още ли не сте чули? Тази сутрин са се опитали да убият областния прокурор! Поставили са бомба в колата му.

Беки се подпря на стената, а лицето ѝ стана по-бяло от тебешир.

„Рурк!“

— Мъртъв ли е? — попита тя и спря да диша, докато изчакваше отговора.

— Не — отвърна Малкълм, като я наблюдаваше с любопитство.
— Само кучето му.

Той тръгна към кабинета си:

— Не се тревожете. Мисля, че няма нищо съмнително в сградата. Но е по-добре, да сме сигурни, отколкото да съжаляваме.

— Да, разбира се — каза Маги.

Тя прегърна Беки със слабата си ръка, когато шефът им се скри в стаята си.

— Да, да — изрече с нежна, разбираща усмивка. — Значи така стояли нещата!

— Не го познавам всъщност добре — отвърна Беки. — Но се отнесе с внимание към брат ми и съм го... виждала из сградата...

— Разбирам. Той е неразрушим, нали знаеш. Иди да пооправиш лицето си.

— Да, естествено...

Беки тръгна към тоалетната като в мъгла и остана там, докато спецченгетата не претърсиха офиса им. Не откриха нищо. Когато привършиха, беше станало време обедна почивка. Беки се забави малко, като си намери някакво извинение. Когато Маги излезе, тя се качи един етаж по-нагоре и тръгна право към кабинета на Килпатрик.

Той разговаряше с някакви мъже, но щом видя пребледнялото ѝ лице и ужасените ѝ лешникови очи, ги освободи, хвана я за ръка, и без да каже нито дума, я въведе в офиса си и затвори вратата.

Беки не се замисли за последствията. Хвърли се право в обятията му, треперейки цялата. Не издаде никакъв звук, нито стон, нито ридание. Притискаше го силно към себе си, като се олюляваше, плъзнала ръце под сакото му и затвори очи. Наслаждаваше се на изискания му парфюм в тишината, която цареше около тях.

Килпатрик, който никога не бе губил способността си да говори, сега остана безмълвен. За пръв път от много време насам.

Стремителното нахлуване на Беки и ужасът, изписан в кротките ѝ очи го изумиха.

— Добре съм — рече ѝ тихо.

— Така казаха, но трябваше да се убедя сама. Едва сега научих — Беки се притисна още по-силно. — Съжалявам за кучето ти...

Той си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Аз също. Беше истинска досада, но ще ми липсва страшно.

Челюстите му се стегнаха и тъмнокосата му глава се сведе над нейната. Стисна рамене ѝ и устните докоснаха нежната извивка на шията ѝ.

— Защо дойде?

— Помислих... че може би имаш нужда от някого — прошепна Беки. — Зная, че беше самонадеяно и съжалявам, че нахлух като...

— Не смятам, че трябва да се извиняваш за загрижеността си — Рурк потърси нежните ѝ, притеснени очи. — Господи, никой не се е тревожил за мен от години.

Той се навъси и отметна един кичур коса от лицето ѝ.

— Не съм сигурен, че ми харесва.

— Защо?

— Самотник съм по природа. Не искам да се обвързвам.

Беки се усмихна тъжно.

— И аз не мога да го направя. Отговорността за семейството ми е всичко, с което мога да се справя. Но съжалявам за кучето ти и се радвам, че ти не си пострадал.

— Проклетите пури, които толкова много мразиш, ме спасиха — каза той с горчивина. — Върнах се да ги взема. Очевидно този, който е заредил взрива в колата ми, не е бил голям специалист. Вероятно в брояча е имало лошо съединение.

— О, бомбата не е била свързана с вратата или педала на газта?

Рурк я изгледа сърдито.

— Ти не знаеш нищо за пластичните експлозиви С-4 и електронните броячи, нали?

— В действителност, никога не съм имала намерение да взривявам никого, затова пропуснах да науча този урок — отговори Беки.

— Груба грешка.

Тъмните му очи изведнъж се спряха на изящната извивка на устата ѝ. Той се наведе и я целуна силно. Устните му се откъснаха секунди само след това, много преди тя да успее да се наслади на топлината им. Рурк отново бе станал предишният. Отблъсна я от себе си със силните си ръце.

— Тръгвай си! Затънал съм до гуша в следователи и агенти от ФБР?

— ФБР!?

— Терористичен акт. Организирано престъпление. В този случай се занимава ФБР. Ще ти обясня някой ден.

— Тръгвам си. Надявам се, че не те смутих — започна Беки малко срамежливо, след като вече се бе отървала от гнетящия я страх.

— Съвсем не. Секретарката ми е свикнала, истерични блондинки да нахлуват тук и да ми предлагат телата си.

Рурк се засмя, но очите му все още бяха тъжни.

— Добросърдечно малко същество. Връщай се на работа, госпожице Калън. Не съм бомбоустойчив, но някой там горе ме харесва.

— Склонна съм да се съглася — Беки се отдели от него неохотно и спря до вратата. — Довиждане.

— Благодаря — изрече той навъсено и се обърна.

Загрижеността ѝ го бе трогнала неочаквано много. Отдавна никой не бе проявявал такава загриженост. Всъщност, никоя друга жена не го бе правила.

Все още размишляваше мрачно за това, когато Дан Бери влезе.

— Момичето, което току-що излезе, не беше ли сестрата на Калън? — попита той. — Дошла е да провери, дали брат ѝ е успял?

Килпатрик замръзна на мястото си.

— Обясни ми по-подробно! — нареди му отсечено.

— Калън е вълшебник в електрониката — започна Берн. — Спечелил е наградата на научното изложение миналата година с експлозив с брояч. Предполагам, че братята Харис са му помогнали, да го сложи в колата ти. Сигурни сме, че те са замесени, но не можем да го докажем.

Килпатрик си запали пура и се облегне напред върху бюрото си, потиснат и отчаян. Дали затова Беки бе нахлула тук тичешком? Дали Клей ѝ се бе доверил? Дали знаеше нещо? Тези въпроси му отнеха

част от удоволствието от стремителното ѝ хвърляне в обятията му, а сега трябваше да се попита и дали тя не бе замесена.

Хвърли поглед на Бери.

— Какво открихте?

— Примитивен брояч. Нищо професионално. Ако бяха извикали истински специалист тук, щеше да си мъртъв. Скалъпена работа. Чудя се въобще как е избухнала.

Килпатрик изпусна кълбо дим, тъмните му очи се присвиха замислено.

— Свържи се с полицията и виж, дали детективите могат да проследят експлозивите. Искам да се държи под око Калън.

— Подслушване на телефона?

Прокурорът изруга.

— Не можем да искаме това. По дяволите, нямаме никакви доказателства, а само подозрения. Не можем да подслушваме телефона или да го наблюдаваме, или каквото и да било друго. Нито Калън, нито братята Харис.

— Тогава, какво ще правим?

— Остави федералните агенти да се оправят — изрече неохотно Килпатрик.

— С тяхната натовареност? Едва ли разполагат с неограничено време, да преследват двама любители-пласьори из Атланта.

Килпатрик го изгледа навъсено.

— Ще измисля нещо.

Бери сви рамене.

— Много лошо, че не изпитваш поне малко симпатии към госпожица Калън. Би била страхотен информатор, особено ако тя те харесва — добави многозначително. — Просто идея.

— Залавяй се за работа! — изръмжа Рурк.

И той си мислеше същото за Беки, но това бе подло и безчестно. Досега в живота си се бе придържал стриктно към принципите на морала и честността. А това беше в разрез със съвестта му. Нима крайната цел оправдава средствата? Имаше ли право да изцежда информация от Беки, която би пратила собствения ѝ брат в затвора? Втренчи се в бюрото си, напълно отвлечен.

Беки, в блажено неведение за разговора между Килпатрик и следователя, се прибра вечерта вкъщи доста изплашена. Сега вече бе наистина разтревожена. Ако някой се бе опитал да го убие, нямаше ли да направи отново опит? Дядо ѝ и момчетата забелязаха мрачното ѝ настроение по време на вечеря.

— Какво се е случило? — попита Клей.

— Взривили са колата на господин Килпатрик тази сутрин.

Лицето на брат ѝ придоби восъчноблед оттенък. Той стана, извини се, че го боли стомахът, и излезе от стаята. Мак просто седеше там, целият в слух.

— Мога да разбера, че враговете му искат да го премахнат от пътя си — каза дядо ѝ. — Но това е твърде страхлив начин да убиеш някого. А да взривят кучето му могат само големи мерзавци.

— Да — съгласи се тихо Беки и погледна към всекидневната, където бе отишъл брат ѝ. — Клей изглежда зле. Предполагаш ли, че му има нещо?

— Ще отида да го видя вместо теб — намеси се бързо Мак.

— Мак, не си изяде спанака...

— После!

— Страхливец! — извика Беки след него.

С дядо ѝ си размениха многозначителни погледи.

— Бих искал, да можехме да държим Клей настрани от синовете на Харис — каза тъжно старецът.

— И аз, но как? Да го завържем за верандата ли?

Беки остави салфетката и подпря лице върху дланите си.

— Не си се увлякла по Килпатрик, нали? — попита внезапно дядо ѝ. — Беше доста разтревожена от случилото се.

Тя повдигна глава. Това бе последната капка, която преля чашата.

— Имам абсолютното право, сама да подбирам приятелите си! Ако харесвам господин Килпатрик, това си е лично моя работа и на никой друг!

Дядо ѝ се изкашля и погледна встрани.

— Би ли ми подала малко от кашата? Много е вкусна.

Беки се почувства виновна заради думите си. Но ѝ беше много трудно да прави толкова саможертви, а другите да ги приемат за нещо нормално. Тя кипеше вътрешно. Чувстваше се безразсъдна и дръзка и за пръв път не я бе грижа, дали поведението ѝ бе разтревожило някого.

СЕДМА ГЛАВА

На другата сутрин Клей все още бе в леглото, когато Беки надникна в стаята му, за да му напомни, да става. Мак вече бе на масата в кухнята и закусваше с палачинки толкова бързо, колкото Беки успяваше да ги извади от тигана, но Клей измънка, че отново го болял стомахът и нямал да става.

— Трябва ли да те заведа на лекар? — попита го навъсено.

— Не. Ще се оправя. Дядо нали е тук...

Беки въздъхна. Нямаше голяма полза от стария човек, когато той едва можеше сам да се придвижи от леглото до всекидневната. Но се отказа да спори с брат си. Клей бе станал ужасно мълчалив, откакто му бе споменала за атентата срещу Килпатрик. Не разбираше защо, освен ако не бе искал, нещо ужасно да се случи с областния прокурор.

— Е, можеш сам да се погрижиш за себе си — каза му и затвори вратата.

Върна се в кухнята, като ѝ се искаше да знае повече неща за юношите.

— Хубава си — рече Мак неочаквано.

Веждите ѝ се повдигнаха въпросително. Беше си облякла стара карирана червена пола, карирана блуза и черен пуловер и беше свила дългата си коса в стегнат кок.

— Аз?

Мак се засмя. Тя се наведе и го целуна леко по бузата.

— Само след няколко години ще разбиваш женските сърца.

— Ще разбивам сърцата на чудовищата — поправи я той. — Мразя момичетата.

Беки присви устни.

— След години ще ти го напомня. Автобусът пристига — кимна към прозореца. — Тръгвай.

— Ами Клей? — Мак се поколеба до вратата. В очите му имаше тревога. — Той добре ли е?

— Боли го стомахът. Ще се оправи.

Мак отново се поколеба, после сви рамене и излезе.

Беки не се бе замисляла много за по-големия от братята си сутринта, но странното му поведение я притесняваше подсъзнателно през цялото време.

— Проблеми? — попита я внимателно Маги, когато наближи обяд.

— Непрекъснато през последните дни, струва ми се — отговори Беки с въздишка. — Брат ми е вкъщи с болен стомах. Едва седемнадесетгодишен е, а вече си има неприятности със закона. Не зная къде съм сбъркала. Той е толкова труден.

— Всички момчета са трудни в различна степен — увери я Маги. — Аз самата съм отгледала двама сина, но те бяха толкова различни — добавя тя с топла усмивка. — Нали знаеш, шах клуб, състави, драматичен кръжок — от този тип деца. Благодаря на Бога, че никога не са имали безумни хрумвания.

— Брат ми Мак е такъв. Но Клей ми стига и за двамата. Съжалявам, че трябва да го кажа.

— Днес е спокойно в кантората. Хубаво е, че специалните части не обикалят.

Беки кимна и погледна към кафявия плик с лимонов кейк, който бе опекала специално за Килпатрик. Цяла сутрин се бе двоумяла, дали ще събере достатъчно смелост, да му го даде. Беше и хрумвало, че той се нуждае от малко глезене, след тревогите му предишния ден и загубата на любимото куче.

— По-добре тръгвай — предложи разсеяно Маги. — Дванадесет без десет е, но аз ще изляза малко по-късно, днес. Имам среща с една от сестрите на бившия ми съпруг на обяд. Невероятно е, колко добре се разбирам със семейството му след цялото това време — тя поклати глава. — Жалко, че не се разбирах така с него.

— Ще се върна до един — обеща Беки, благодарна, че можеше да излезе малко по-рано.

Може би щеше да успее да даде кейка на секретарката на Рурк Килпатрик, без да казва от кого е.

Маги забеляза кафявия плик, но не каза нито дума. Само се усмихна, когато Беки излезе от офиса.

Беки бе сигурна, че изглеждаше ужасно. Опита се да прибере два кичура в кока си, но те непрекъснато падаха, защото пръстите ѝ

трепереха. Полата ѝ се бе изкривила, имаше бримка на единия си чорап. Спря плахо пред вратата на прокурора и едва не се обърна да побегне. После осъзна, че външният ѝ вид щеше да ѝ е най-малкото притеснение, затова отвори вратата и влезе.

Секретарка я погледна и се усмихна.

— Здравейте. Мога ли да ви помогна?

— Да — каза тихо Беки.

Сърцето ѝ щеше да изскочи от гърдите ѝ, а нервите ѝ се бяха опнали до краен предел. Тя остави плика на бюрото.

— Малко лимонов кейк — изрече бързо. — За него...

В екипа на Килпатрик работеха следовател, асистент и трима помощник-прокурори — всичките мъже — но секретарката знаеше, кого имаше предвид Беки.

— Той ще го оцени — усмихна се тя. — Пристрастен е към кейковете. Много мило сте постъпила.

— Съжалявам за кучето му — смънка Беки. — И аз имах куче. Пощалъонът го сгази миналата година. По-добре да тръгвам...

— Той ще иска да ви поблагодари...

— Няма нужда. Въобще няма нужда — Беки заотстъпва с гръб към вратата. — Приятен ден.

Внезапно се сблъска с едно снажно силно тяло. Големи, силни и мургави ръце я хванаха за раменете и прозвуча един приятен мъжки смях зад нея.

— Какво си направила този път? — попита я Рурк. — Обрала си банка? Или някой супермаркет? Дошла си за помилване?

— Да, сър — секретарката му се усмихна. — Донесла ви е подкуп. Лимонов кейк — тя се наведе напред. — Мирише вкусно. Ако бях на ваше място, бих си затворила очите, преди да се стигне до съд.

— Добра идея, госпожо Делонси — отговори Килпатрик. — Задържам ви временно, госпожице Калън. Ще обсъдим условията в най-близкото кафене.

— Но... — заекна Беки.

Нямаше никаква полза да протестира. Той вече я бе повел навън.

— Ще се върна в един — рече през рамо на госпожа Делонси.

— Да, сър.

Килпатрик носеше кремаво спортно сако, светлокафяви панталони и ѝ изглеждаше почти два пъти по-висок от обикновено,

докато я водеше към асансьора с вечно димящата си пура в ръка.

— Много мило, че си ми направила кейк. Това подкуп ли е или просто си помислила, че страдам от недояждане? — попита я с едва забележима усмивка, когато натисна бутона за приземния етаж.

— Помислих си, че може би обичаш сладко — отговори Беки.

Беше все още напрегната, но с него се чувстваше като че ли се носи из облаците. Струваше ѝ се, че цялата сияе. Погледна го с блестящите си лешникови очи.

— Предполагам, че си по-добър готвач от мен.

— Защото живея сам ли? — Рурк поклати глава. — Не мога да сваря дори яйце. Купувам си готова храна и я затоплям. Някой ден трябва да си наема отново икономка, преди да съм се отровил.

Беки скришом му хвърли поглед. Изглеждаше съвсем добре, за човек, който по чудо не бе разкъсан от бомбен взрив. Бе все така уравновесен и хладен.

— Бил ли си във въоръжените сили? — попита го.

— В Морската пехота. Личи ли ми?

Тя се усмихна.

— Не се стряскаш лесно.

Рурк пъкна пурата в устата си и я изгледа втренчено.

— Нито пък ти. За да живееш с двама братя, вероятно трябва да имаш добри бойни умения.

— Има нещо подобно — съгласи се Беки. — Особено с Клей.

Той трябваше да прехапе езика си, за да не започне да я разпитва.

— Задоволява ли те барчето днес? — попита я, когато излязоха от асансьорната кабина. — Бихме могли да отидем някъде в града.

— Но колата ти!...

Беки рязко замълча и лицето ѝ преbledня, като си представи, как се бе изплъзнал на косъм от смъртта.

Рурк повдигна вежди и потърси широко разтворените ѝ очи.

— Колата ми е напълно унищожена, но слава Богу, имам застраховка. Ще ми я сменят. Сега карам кола под наем. Не е бляскава като моята, но е удобна и маневрена.

Беки сведе поглед и преглътна.

— Радвам се, че пушиш, Рурк...

Той докосна поизносения ръкав на бялата ѝ блуза.

— Аз също — каза колебливо.

Пръстите му се свиха внезапно и стиснаха здраво ръката ѝ. Извисяваше над нея, бе толкова близо, че Беки усети топлината и силата на тялото му.

— Повтори името ми! — промълви дрезгаво.

— Рурк!

То достигна до него като задъхан шепот. Беки го погледна и изведнъж целият свят се събра в тъмните му очи.

— Рурк — прошепна тя отново.

Очите му изведнъж се спряха върху устните ѝ и Рурк стисна челюсти. Ръката му се впи в нейната. Той я притегли властно към себе си.

— Не мога да си представя как ти се е разминало, да не те изнасяла още на пода във фойето.

Зениците ѝ се разшириха. Не беше сигурна, че го е чула.

Рурк се засмя неволно, зървайки изражението ѝ.

— Не разбираш, нали? — вдигна пурата към устата си. — Имаш най-сексапилните очи, които някога съм виждал. Очи само за спалня. Дълги мигли със златисти ресници, които така ме гледат, че ме карат да... — той поклати глава. — Е... няма значение.

Междувременно бяха стигнали до барчето.

— Изглежда, днес има риба, черен дроб и пържено пиле — смени темата Рурк.

Слабините му така се бяха напрегнали, че се чувстваше неудобно.

— Мразя черен дроб — каза Беки.

— И аз.

Тя направи гримаса на извиващия се дим от пурата му.

— Знаеш ли, че има градска забрана, да не се пуши тук?

— Разбира се. Нали съм юрист — напомни ѝ Рурк. — В колежа ни учат на подобни неща.

— Ти не си само юрист, ти си областен прокурор!

— Давам пример. Ако някой не знае какво е да пушиш, когато ме види, ще научи.

Той пъкна пурата между зъбите си и се подсмихна.

Беки поклати глава.

— Невъзможен си!

Въпреки протестите ѝ, Рурк плати и нейния обяд. Тя се почувства неудобно, защото си бе прибавила десерт и салата, които не би поръчала, ако знаеше, че ще стане така.

— Моля те, не биваше...

— Престани! А сега, започвай да се храниш. Нямам време да споря с теб.

— Всъщност, аз мразя споровете — измърмори Беки.

— Ти?

— Достатъчно ми е вкъщи — отвърна тя с тъжна, усмивка.

— Има законни начини, да се принуди баща ти да поеме своята отговорност — рече тихо Рурк.

— Татко е последното усложнение, което ми трябва в момента — въздъхна тежко Беки. — Не можеш да си представяш какво е, когато се появи и поиска да бъде измъкнат от някоя каша. Прекарала съм почти целия си живот да правя това — до преди две години. Като че ли живея в друг свят, откакто се премести в Алабама. Само се надявам да остане там — добави тя и потрепери. — Сегашните ми проблеми са всичко, с което бих могла да се справя.

— Не си задължена да се справяш. Виж, има социални агенции...

Беки докосна ръката му върху масата.

— Благодаря ти. Наистина има, но дядо ми е твърде горд, за да приеме каквато и да е помощ. Братята ми пък ще избягат и по-скоро ще живеят по улиците, отколкото в някой приют, фермата е всичко, което имаме, затова трябва да продължа да я поддържам, доколкото мога. Зная, че ми мислиш доброто, но има само един начини и аз вече съм го избрала.

— С други думи — изрече Рурк сухо, — ти си в капан.

Беки пребледня и отклони погледа си встрани, но ръката му хвана нейната — здраво, топло.

— Не ти харесва думата, нали? — попита настоятелно той, а очите му се присвиха, като се опитваше да я накара да срещне погледа му. — Но това е истината. Ти си не по-малък затворник, отколкото престъпниците, които изпращам в затвора.

— Затворник на собствената си гордост, задължение, чест и вяроност — съгласи се Беки. — Дядо ми ме е учил, че това са стожерите, върху които се изгражда всяко добро възпитание.

— И е прав. Не мога да го обвиня. Но вината не е техен заместител.

Тя се размърда неловко на стола си.

— Не стоя при семейството си, защото се чувствам виновна.

— Нима?

Рурк си играеше с ръката ѝ, като преплиташе силните си пръсти с нейните така интимно, че Беки потрепери. Очите му срещнаха нейните.

— Имала ли си някога любовна връзка?

— Дори да вярвах в подобен род неща, нямам време — отрони тя смутено.

— Ти си привлекателна. Ако поискаш, би могла да имаш съпруг и собствено дете.

— Не искам...

Палецът му чувствено се въртеше в кръг върху влажната ѝ длан.

— Не искаш какво?

Гласът му бе плътен и възбуждащ. Очите му не се откъснаха от устните ѝ, докато Беки не се опияни.

— Никога ли не си имала любовник, Беки? — прошепна ѝ.

— Не...

Рурк забеляза трескавата ѝ реакция. Върху лицето ѝ бе изписана смесица от страх и силна възбуда. Той усети как ръката ѝ потрепери, когато я докосна. Цялото му тяло се сви от внезапно, пламенно желание. Беки бе крехка и стройна, гърдите ѝ бяха стегнати и твърди, а талията ѝ красиво изтъняваше над добре оформените ѝ бедра и дълги нозе. Представяше си, че тялото ѝ под дрехите бе изящно и въображението му се развихри, когато погледът му се задържа върху нежните очертания на гърдите ѝ.

— Рурк! — изстена тя, цялата пламнала.

Рурк с усилие погледна нагоре.

— Какво?

Беки издърпа ръката си, взе си малко риба и едва не я изпусна, преди да я поднесе към устата си.

Килпатрик я наблюдаваше с видимо задоволство. Беки очевидно изпитваше слабост към него. Това бе добре. Беше привлекателна и невинна и щеше да е толкова лесно да спечели доверието ѝ. Част от него не одобряваше идеята, да я използва, за да се добере до брат ѝ, а

чрез него до семейство Харис. Но той се опита да се самоубеди, че просто ѝ помагаше да се освободи от задушавания ѝ начин на живот.

— Можем да обядваме заедно и утре — предложи ѝ, като се облегна назад. — Не обичам да ям сам.

Тя цялата трептеше от възбуда. Възбуждаше я мисълта, че мъж като Килпатрик я бе забелязал, че желаше компанията ѝ! Не се замисли над мотивите или намеренията му. Бе твърде замаяна от него, за да я е грижа. Беше ѝ достатъчно, че той проявяваше интерес.

— Би ми било приятно да обядвам с теб... — промълви. — Сигурен ли си, че го желаеш?

Погледът му обходи финото ѝ лице и се задържа върху чувствените ѝ устни.

— Защо да не съм сигурен? — намръщи се Рурк. — Изглежда си обзета от някаква натрапчива идея, че нито един нормален мъж не би те намерил за привлекателна.

— Е, аз не съм красавица — отвърна Беки с бегла усмивка.

— Имаш красива коса и очи. Тялото ти е възхитително и ми харесва чувството ти за хумор. Приятно ми е с теб — той се засмя лукаво. — Освен това, обожавам лимоновия кейк.

— О, разбирам. Оставяш се да бъдеш подкупен.

— Точно така. Не мога да бъда купен с пари, но храната е нещо съвсем различно. Умиращ от глад човек и добър готвач са двойка, която всички съдебни заседатели биха разбрали.

— Казваш го, в случай, че те отровя случайно?

— Разбира се.

— Ще приготвя отвара от бучиниш, нали знаеш колко е отровна. Още тази вечер. Имам малко от това растение. Пазя го за търговските пътници, които продават прахосмукачки.

— Добро момиче. Изяж десерта си.

Беки така и не разбра, какъв точно беше десертът, защото бе твърде погълната от Килпатрик, за да забележи.

Целия следобед ходеше като замаяна из офиса, беше ѝ трудно да събере мислите си. Маги забеляза това и започна да я дразни, но на Беки не ѝ пукаше. Да направи впечатление на мъж, беше нещо толкова ново за нея. Не вярваше, че е истина.

Когато се прибра вкъщи, внимаваше да не спомене за Килпатрик. Знаеше много добре какви са чувствата на семейството ѝ към него,

нямаше никакъв смисъл да си навлича неприятности. Клей щеше да изрази възмущението си, дядо ѝ също. Единственият ѝ съдник евентуално беше Мак, но той нямаше да е достатъчен. Тя изстена вътрешно, като се чудеше как щеше да запази едновременно здравия си разум и Килпатрик.

Нахрани пилетата и събра яйцата, но мислите ѝ бяха много далеч. С дългите си, загорели крака, със срязаните джинси и зелената тениска, с разпиляна около лицето ѝ коса Беки представляваше истинско фермерско момиче. Но тя съвсем не мислеше за външния си вид. Мислеше за Килпатрик, позволила си бе за пръв път през живота си да мечтае.

Мощният рев на двигател я извади от унеса ѝ и Беки забеляза, Клей да слиза от много скъпа спортна кола.

„Това не е някой от братята Харис — мина ѝ през ума. — Беше момиче. Стомахът го е отболял доста бързо!“

Тя го изгледа гневно, докато се приближаваше към къщата. Клей се поколеба, но после отиде при нея. Беше облечен с джинси и риза от бутик. Беки притаи дъх.

— Болеше те стомахът, така ли? — попита ледено. — И от къде, за Бога, си взел тези дрехи?

— Дрехите ми ли? — измънка той.

Мислите му бяха погълнати от Франсин и от пламъка, разгорял се между тях. Вече бяха станали доста близки, откакто имаше хубави дрехи и малко джобни пари, но бе провалил всичко сега, след като Беки ги бе видяла. Сестра му щеше да превърне живота му в истински ад, заради невниманието му. На всичко отгоре, отново бе избягал от училище.

— Дрехи от бутик — изрече тежко Беки. — О, Клей!

— Купих си ги малко по малко — отговори той, като се опитваше да измисли бързо оправдание. — Започнах работа на час, вечер в един супермаркет в Атланта. Там бях. Искях да те изненадам...

Беки го изгледа, очевидно, без да му вярва. Клей не обичаше да работи. Тя не можеше да го накара, дори да си подреди стаята, тъй че това разкритие беше повече от изненадващо.

— Наистина ли? — попита го. — И къде точно работиш?

Клей не успя да измисли правдоподобен отговор. Чудеше се, дали Мак го е издал, и реши, че вероятно бе удържал на думата си,

защото в противен случай Беки нямаше само да предполага. Бе подложил малкото си братче на доста голям натиск, но Мак не се бе поддад, затова Клей си бе намерил друга свързка с прогимназията. Братята Харис вече имаха истински бизнес там. Клей не се чувстваше виновен. В края на краищата, децата щяха да получат дрогата при всички случаи, защото тогава да не е от него, а от някой друг. И той всъщност не я разпространяваше сам. Само я даваше на пласьорите. Това бе участие в мрежата. Не би могъл да си навлече истински неприятности.

— Какво значение има, къде? — отвърна войнствено. — Сега, след като мога да си позволя хубави дрехи, вече имам и момиче.

Беки замръзна.

— Слушай, нехранимайко! Момиче, което гледа само цената на дрехите ти, преди да погледне какво има под тях, не е момиче за теб.

— Глупости! — изръмжа Клей с присвити очи и почервеняло лице. — Момичетата обръщат внимание на тези неща! Франсин дори не искаше да разговаря с мен преди, а сега ме кани на срещи!

— Госпожицата в спортната кола?

— Да, ако мислиш, че те засяга — отговори той ледено.

— Ако?! Кой те измъкна от затвора? — изгледа го свирепо Беки. — Докато живееш тук, всичко, което правиш, ме засяга. И искам да зная повече за тази работа.

— По дяволите, достатъчно! Ще събера багажа си и ще се махна оттук!

— Чудесно! Тръгвай. Ще кажа на Килпатрик, че си отказал да бъдеш под мое попечителство, и можеш да се върнеш в затвора!

Клей преглътна задъхано. Това съвсем не беше сладката му, прощаваща всичко, сестра. Очите му щяха да изскочат от орбитите.

— До гуша ми дойде от теб! — продължи тя, като трепереше от дълго сдържания гняв. — Отдавам на теб, Мак и дядо цялото си внимание, цялото си усърдие, откакто се помня. И какво съм получила в замяна? Един брат, който бяга от училище, с единия крак в затвора. Друг брат, който си мисли, че може би елфите ще му пишат домашните, и дядо, който иска да ми диктува, с кого да прекарвам свободното си време! Да не говорим за баща, без никакво чувство за чест!

— Беки! — възкликна Клей.

— Можеш да вървиш по дяволите! — продължи да беснее тя. — Ти и твоите приятели, продаващи дрога на дребно можете да вървите в затвора и да се измъквате оттам сами!

По бузите ѝ се стичаха сълзи. Клей се почувства безпомощен, виновен и ядосан едновременно. Не успя да измисли какво да каже.

Изруга яростно и се отправи като буреносен облак към къщата.

— И къде си мислиш, че отиваш сега? — извика Беки след него.

— Познай! — процеди той през рамо.

Беки захвърли кофата, която държеше, на земята, като трепереше от ярост. Беше ѝ прекалено много, да се справи с него. Всичко ѝ бе прекалено много през последните дни. Сега брат ѝ щеше да разтревожи и дядо ѝ и тя трябваше цяла нощ да слуша оплакванията му. Надяваше се, поне да не получи друг сърдечен пристъп. Ако само можеше да зареже всичко и да замине, да остави грижите си, цялата отговорност на някой друг. Но животът не беше толкова прост. Не трябваше да започва с обвиненията си срещу Клей, но и той не трябваше да бяга от училище, да се движи с момичета в скъпи спортни коли, да носи дрехи от бутик, когато тя едва успяваше да купя дрехи втора употреба за всички останали от семейството.

Бавно вдигна кофата, която бе захвърлила. Ако можеше само да се обърне към някого за помощ — някой, който да я посъветва, как да подходи към Клей, преди да затъне още повече, без да има път назад.

„Има един човек“ — помисли си и се закова на място. Килпатрик и бе поканил отново на обяд. Той като че ли поне малко се вълнуваше от нея. Харесваше компанията ѝ и може би щеше да я изслуша. Той беше работил с проблемни деца и преди. Едва ли щеше да има нещо против, да изкаже мнението си. Ако на Клей не му харесваше, толкова по-зле за него. Може би беше време, да не бъде толкова снизходителна към брат си и да му възложи по-голяма отговорност.

Когато вечерята бе сервирана, Клей бе изчезнал, без да каже нито дума. Беки не спомена нищо за него. Мак и дядо ѝ също нямаха никакво желание да говорят по този въпрос. Дойде време да си лягат, а Клей все още не се бе прибрал. Беки лежеше будна и се питаше, къде бе сбъркала с него. Единственият светъл лъч беше, че напоследък се прибираще поне трезвен. Може би това бе добър признак.

ОСМА ГЛАВА

Килпатрик взе Беки от офиса ѝ за обяд — нещо, което предизвика въпросителното повдигане на веждите на всички от етаж. Той се усмихна нежно на смущението ѝ, а тъмните му очи се плъзнаха по стройното ѝ тяло. Изглеждаше по-млада и по-хубава от всякога. Леко порозовелите ѝ бузи ѝ придаваха особено излъчване.

— Не е толкова лесно, колкото си представяше, нали? — попита Рурк, като погледна назад към една от секретарките, която съвсем неприкрито се бе вторачила след тях.

— Нямам постоянна приятелка — добавя той. — Следователно, когато започна да излизам с някоя дама на обяд, хората забелязват.

— О!

Беки не знаеше какво да каже. Беше се чудила, дали си има любовница, но се страхуваше да го попита. Изуми се, като осъзна колко много означаваше това за нея.

Тя все още анализираше поведението си, когато седнаха в барчето с подносите си.

Рурк забеляза начина, по който го гледа, и се усмихна едва доловимо.

— Как вървят нещата при теб?

— Добре... — излъга Беки.

Костваше ѝ много усилия, да не се разплаче на рамото му и да разкрие тревогите си за Клей. Но ако споменеше проблема си, той би могъл да си помисля, че има скрити подбуди в интереса ѝ към нето. Дори би могъл да повярва, че го преследва заради брат си. Не можеше да позволи това — не и в тази твърде крехка фаза на приятелството им.

— А ти? Откри ли кой се е опитал да те убие?

Тъмните му очи леко се присвиха, докато търсеха нейните.

— Не още. Но ще го откроя.

Беки отново си припомни, как бе избягнал смъртта само на косъм и потрепери. Рурк забеляза лекото ѝ потръпване, но си помисли, че е от страх заради думите му. Питаше се, доколко ли брат ѝ бе

замесен в атентата, и какво ли знаеше тя. Може би, ако успееше да спечели доверието ѝ, щеше да му каже някой ден.

— Лимоновият кейк беше хубав. Надявах се, че ще имам от него цяла седмица, но още снощи изядох последното парченце.

— Целият? — възкликна Беки.

Той се засмя.

— Това, което бе останало от него. Секретарката ми и следователят са го нападнали, докато бях в съда. Всъщност, дори разбрах, че госпожа Делонси е почерпила и съпруга си с едно парченце.

— Поласкана съм!

— Беше доста вкусен.

— Радвам се, че ти и хората от кабинета ти сте го харесали... Сега в безопасност ли си? — попита Беки развълнувано и го погледна.

Очите ѝ издаваха много повече безпокойството ѝ, отколкото тя осъзнаваше.

— Дали няма да се опитат отново?

— Не вярвам. Вдигна се много шум във всеки местен вестник и телевизионна станция. Спомена се и в националните масмедии. Нападателят, дори да не са професионалисти, не обичат, да е толкова напечено. Ще се спотаят, поне докато нещата поутихнат.

— Може би дотогава ще успееш да ги заловиш — изрече Беки пламенно.

— Тревожиш ли се за мен, Беки?

— Да — отговори тя искрено.

Големите ѝ лешникови очи потърсиха неговите, бузите ѝ пламтяха странно.

— Нали поне проверяваш колата си.

— Когато се сетя — каза сухо Рурк. — Престани да ме гледаш така. Не съм самоубиец!

— Не съм съвсем убедена, след като преследваш наркотрафиканти — продължи Беки упорито. — Четох статия в „Нешънъл Джиографик“ за един наркобос зад океана, който убивал всеки, направил опит да попречи на сделките му. Притежавал билиони долари. Как би могъл да се бориш срещу някой с толкова много пари и власт?

— Най-добрият начин е, да се премахнат причините, заради които хората посягат към наркотиците — отговори сериозно той. — Пазарът съществува, заради напрежението в живота. Хората се опитват да избягат от действителността. Коката е евтина — около петдесет долара за петнадесет грама, в сравнение с хиляда и петстотин за тридесет грама чист кокаин, и то на улицата. По-скъпо е от алкохола, но по-подходящо средство. Марихуаната е мръсна и евтина, но не поражда гаденето от твърде много бира или вино — въздъхна Рурк. — Сухият режим не прекрати продажбата на алкохол. Трябва да се намали търсенето, за да се победи пазарът.

Тъмните му очи се присвиха.

— Как да помогнеш на дете, чийто баща е алкохолик и бие майка му, или на дете, чиято майка или баща го малтретират сексуално? Как да нахраниш семейство от пет души, издържано само от майката, която работи в текстилна фабрика? Как да спасиш бездомния, който живее в кашон на улицата? Говорим за безнадеждността, Беки. Хората, които не могат да понесат действителността, се нуждаят от начин за бягство. Някои четат книги, други гледат филми, трети — телевизия. Но повечето се обръщат към бутилката или наркотиците. Напрежението на съвременния живот е твърде много за известна част от обществото и тези хора се пречупват. Тогава попадат при мен.

— Искаш да кажеш, като използват наркотици.

— Като вършат необходимото, за да си позволят наркотиците. Дори най-добрите хора биха откраднали, за да продължат с навика си, струващ им сто долара на ден.

— Сто долара на ден! — възкликна Беки ужасена.

— Това е дребна сума. Може да стигне до хиляда дневно при някои, които са истински пристрастени.

Беки почувства, че ѝ прилява. Знаеше, че Клей бе пробвал кокаин, сам и бе признал. Почти бе убедена, че не го използва вече, но се чудеше, дали не го продава, след като си купуваше такива скъпи дрехи.

— Пласьорите печелят ли много, дребните пласьори искам да кажа? — попита колебливо.

— Ако имаш предвид братята Харис, колата, която Сан кара — чисто нов корвет — би трябвало да ти подсказе, какви са парите им.

— Виждала съм я — каза тя с отпаднал глас. — Пристрастяват ли се много хората към кокаина?

Рурк присви устни.

— Имаш ли представа как се държат пияните?

— Малко — призна си Беки, защото бе виждала един или два пъти брат си пиан. — Смят се безпричинно, държат се странно, очите им са кървявали, говорят неразбрано.

— Същото е и с кокаина.

— Не може ли да се излекува?

— В ранния стадий да, но лечението не е сигурно. Не е лесно да се пребори човек с пристрастяването. По-добре е, въобще да не се започва.

Тя се поколеба.

— Сигурна съм, че е така. Малките деца и те ли се пристрастяват, като възрастните?

— Някои от тях всъщност се раждат такива. Не е ли дяволски проклет този свят, когато родителите се интересуват толкова малко от собствените си деца?

— Дори още по-лош, щом продават дрога в прогимназията. Мак каза, че претърсвали шкафчетата им в училище и открили наркотици.

Рурк я изглежда остро.

— Там всъщност се води истинска война на групировките. Между пласъорите на марихуана и на кокаин.

— Господи!

Беки мачкаше нервно салфетката.

Той се пресегна и хвана нежно ръката ѝ.

— Нека да говорим за нещо по-весело — предложи ѝ.

Беки се насили да се усмихне.

— Става.

— Струва ми се, че това теле е умряло от старост, преди да бъде докарано тук — Рурк набоде стека си с вилицата. — Виждаш ли? Не е останал никакъв живот в него. Въобще не мърда.

Тя се засмя гласно.

— Шегуваш се, нали? Не искаш наистина, стекът ти да подскача сам?

Рурк я изглежда престорено сърдито.

— Защо не? Хубавото парче месо трябва да е крехко, да е пълно с живот. Мразя да ям нещо толкова отпуснато.

Той бодна още един път с вилицата и въздъхна, отмествайки чинията си.

— Нищо. Ще се задоволя с десерта.

Беки само поклати глава. С него беше толкова забавно. В началото ѝ се струваше невероятно студен, а в действително съвсем не бе такъв. Имаше изтънчено чувство за хумор и сериозно отношение към живота. Доставяше ѝ истинско удоволствие да бъде с него.

До края на седмицата Беки и Килпатрик обядваха всеки ден заедно. През целия си живот Беки не бе изпитвала по-голямо щастие. Единственото черно облаче на хоризонта беше, че трябваше да крие този факт от семейството си. Първия път, когато бе споменала, си бе имала достатъчно главоболия, затова предпочете да не казва колко често се среща с него.

Междувременно, Клей ходеше всяка вечер на измислената си работа и прекарваше по-голямата част от почивните дни с Франсин — тъмнокосата красавица със спортната кола. Той не покани момичето нито веднъж във фермата. „Вероятно се срамува от напукания линолеум и от олющените стени!“ — мислеше си гневно Ребека. Франсин го вземаше за „работа“ и го връщаше у тях. Поне за това Беки можеше да ѝ е благодарна. Брат ѝ не настояваше за кола, подхождаща на новите му дрехи. И през цялото това време Клей бе абсолютно трезвен.

Неведнъж го бе питала, къде работи, но отговорът му бе неизменен — в денонощен супермаркет на Десета улица в центъра на града. Тя не провери, защото не искаше да разбере, дали я лъже. Ако го уловеше, че я мами, това означаваше още неприятности. И без друго си имаше достатъчно. Страхуваше се от нови. Беше по-лесно да повярва, че е влязъл в правия път, и че увлечението му по Франсин му е помогнало за това. Но младото момиче, което караше луксозна кола, притесняваше Беки, особено след като узна, че родителите ѝ са обикновени работници във фабрика.

Мак бе странно притихнал напоследък. Учеше уроците си по математика, без да му се напомня, и отбягваше Клей. Ребека забеляза и някои други промени. Те я притесняваха, но просто не знаеше как да реагира. Не можеше да се довери на Килпатрик, защото ако споменеше

нещо за компанията на Клей или за скъпите му дрехи, това можеше да изпрати брат ѝ в затвора.

Не можеше да разговаря повече с Клей, затова се преструваше, че всичко е нормално. Беше се почувствала жива за пръв път, откакто се бе родила. Не искаше щастието ѝ да бъде затъмнено от нещо неприятно. Затова, ако просто не обръщаше внимание на това, което се разиграваше покрай нея, то като че ли не съществуваше.

Килпатрик бе започнал да я гледа сладостно възбуждащо. Тъмните му очи все по-дълго се задържаха върху гърдите и устните ѝ и дори тембърът на гласа му се променяше. С нея разговаряше различно. Даже и на Маги ѝ бе направило впечатление.

— Той като че ли мърка, когато ти говори — подхвърли тя една сутрин и се усмихна закачливо. — Когато се обади, да се срещнете на паркинга, чух как гласът му се промени, щом ти взе слушалката. Представи си само — нашето срамежливо, малко стайно цвете да омае сексапилния окръжен прокурор.

— Престани — засмя се Беки. — Не съм го омаяла. Просто е удобно, да обядваме заедно. Както знаеш, опекох му кейк.

— Всички знаят, че си му опекла кейк — информира я Маги. — Хората, на които той лично не е казал, са научили от секретарката му. Изненадана съм, че журналистите още не са дошли тук, за да те интервюират за рецептата ти.

— Ще спреш ли най-сетне!

— Ако бях на твое място, щях да отида да напазарувам. Имам чувството, че скоро ще са ти необходими официални тоалети.

Беки се намръщи и отметна коса назад. Вече я пускаше да се дипли свободно върху раменете ѝ, защото Килпатрик я харесваше така. Полагаше повече усилия и при гримирането, подбираше най-хубавите и женствени неща от гардероба си. Това сигурно му бе направило впечатление, защото той непрекъснато се взираше в нея.

— Официални дрехи?!

— Политическите сили ухажват Килпатрик. Опитват се да го убедят, да се кандидатира за трети мандат. Сигурна съм, че ще имаш удоволствието да присъстваш на тези партита.

— Не съм достатъчно изтънчена.

— Не е необходимо да бъдеш изтънчена, дете. Просто бъди ти — изрече твърдо Маги. — Не си придаваш важност. Затова хората те

харесват. Естествена си. Не се тревожи, ще се справиш отлично.

— Наистина ли мислиш така? — попита Беки с широко отворени очи.

— Наистина. Сега си напудри лицето и отивай да обядваш. Не искаме да нервираме областния прокурор, когато всички тези големи дела са насрочени за следващия месец — добави Маги със закачлива усмивка.

— Господи опази!

Беки импулсивно я прегърна и излезе.

Килпатрик се бе облегал върху капака на един черен седан и си подсвиркуваше тихичко. Беше със сиви панталони, светло спортно сако и червена вратовръзка. Беки въздъхна при вида му.

Той погледна към нея, докато се приближаваше и се усмихна. Тъмните му очи обходиха тялото ѝ в елегантен бял костюм и розова блуза. Дългите ѝ крака бяха в тъмни чорапи и бели обувки с високи токчета. Със златистокестенявата си коса, диплеца се свободно по раменете ѝ, ѝ искрящото от щастие лице, Беки беше наистина хубава.

Рурк се засмя, когато бузите ѝ порозовяха под погледа му.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Изненада. Качвай се.

Рурк ѝ помогна да се настани и заобиколи колата. Посегна към ключовете, но спря, щом забеляза изражението на лицето ѝ.

— Проверих я — прошепна и се наведе към нея. — Кабелите, капака, всичко. Добре ли е?

Беки затвори очи.

— Аз съм глупачка...

— Не, просто си човешко същество. И ако секретарката ми не се бе подала до кръста през прозореца, за да гледа, щях да те целувам, докато започнеш да крещиш за милост — отвърна Рурк с похотлива усмивка.

Тя усети, че бузите ѝ пламнаха отново, и неволно спря поглед върху изваяната му уста. Спомни си, как след единствената им целувка устните ѝ тръпнеха сладостно цял ден. Искаше ѝ се пак да изпита същото, но не можеше да му го признае.

— Харесвам секретарката ти — каза само, за да разпръсне напрежението.

Рурк се засмя на хитрото ѝ изплъзване.

— Аз също. По-добре да вървим.

Запали двигателя и потегли.

Заведе я в истински ресторант. Беки се задъха от удоволствие при вида на менюто. Това бе най-люксовото заведение, което бе посещавала, някога, и първите няколко минути трескаво оглеждаше и най-малките подробности, за да може после да ги сподели с Маги.

— Не си ли била в такъв ресторант преди? — попита внимателно Килпатрик.

— Ами, не... — усмихна се стеснително Беки. — Бюджетът ми не стига за подобни места, а дори и да стигаше, трябва да доведе цялото си семейство. Ще излезе скъпо. Мак може да изяде, колкото нас двамата, и да поиска десерт.

— Мак?

— По-малкият ми брат. Десетгодишен е.

— Прилича ли на теб?

— О, да. Обича да ми помага в градината. Той е единственият, който го прави напоследък. Дядо не може, а Клей... си е намерил работа — изрече бързо тя.

Рурк повдигна веждите си.

— Браво на него.

— Има и приятелка, но досега не съм се срещала с нея — добави нервно Беки. — Той никога не я кани вкъщи.

— Може да не е подходящата приятелка, която иска да покани — предположи замислено Рурк, като наблюдаваше притесненото ѝ изражение. — Беки, на неговата възраст сексът е нещо ново, вълнуващо и момчетата не обичат, възрастните да знаят, че го правят. Не е изненадващо, че не я води у вас.

Беки изпита истинско облекчение.

— Нима може да е толкова просто? — попита разсеяно. — Аз си мислех, че се срамува от нас!

Рурк я изгледа навъсено.

— Да се срамува? Защо?

Тя се поколеба. Очите ѝ се сведоха надолу към чашата с кафе.

— Рурк, ние сме фермери. Къщата е стара и се разрушава, нямаме нищо луксово в нея. Момче, което се опитва да впечатли някое момиче, не би искало то да знае колко... мизерно... живее.

— Сигурен съм, че къщата, която ти поддържаш, е чиста и спретната като аптека. И не мога да допусна, че някой би се срамувал, да те представи.

Беки почервеня и се усмихна.

— Благодаря.

— Наистина го мисля — отговори Рурк и продължи да я изучава дълго, като най-последно се поддаде на изкушението, което не можеше да потиска повече. — Бих искал да излезем на вечеря в събота. Ще ти бъде ли удобно?

Тя не се помръдна. Гледаше го вторачено, а сърцето ѝ щеше да изхвъркне.

— Какво?!

— Искам да те поканя на среща. Вечеря и кино или танци, както предпочиташ. Ако не се страхуваш да излезеш с мен — добави Рурк. — Все още е вероятно да съм мишена. Бих те разбрал, ако искаш да изчакаш, докато всичко отшуми.

— Не! — прекъсна го Беки задъхано. — О, не, не искам да кажа, не ме е страх. Въобще. Бих излязла с удоволствие!

Той вдигна чашата си и отпи от силното черно кафе.

— На семейството ти няма да се понрави.

— Тогава да не го харесват! И аз имам право да излизам от време на време.

— Поласкан съм, че искаш да им се противопоставиш — каза Рурк и в очите му проблесна странна светлина.

— В колко часа?

— Около шест. Облечи си нещо по-секси.

— Нямам нищо секси — призна си Беки.

После се усмихна дяволито.

— Но до събота вечер ще имам.

— Такива момичета харесвам! — той допи кафето си. — Какво ще кажеш за десерт?

Дните до края на седмицата се изнизаха неусетно. Беки намери време да пообиколи магазините с Маги, за да си купи нещо подходящо за вечерта. В един малък бутик откриха това, което търсеха. Беки не можеше да повярва, че вече притежаваше такава блестяща вечерна

рокля. Беше черна, с тънки презрамки, плътно прилепнала по тялото ѝ от талията нагоре, с дълбоко деколте, а надолу падаше свободно — най-хубавата рокля, която бе виждала през живота си.

— Имам подходящи обувки за нея — рече ѝ Маги. — Добре е, че двете носим еднакъв номер и не е необходимо да си купуваш, след като моите са почти нови, и мога да ти ги заема за вечерта.

Беки се поколеба.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против?

— Имам и вечерна чанта, която също ще е подходяща. Имаш ли някакви бижута?

— Мама ми остави едно златно кръстче.

— Абсолютно подходящо — засмя се Маги. — То ще накара Килпатрик да остане честен.

— Голям дявол си! — възмути се на шега Беки.

— Килпатрик е дяволът и не го забравяй. Всеки мъж би взел това, което си готова да му дадеш, независимо колко е добър. Не му позволявай да ти завърти главата.

— Няма — обеща Беки, но съвсем не бе убедена.

Едва ли би могла да откаже нещо на прокурора.

Отбиха се до апартамента на Маги и тя ѝ даде черни велурени обувки с високи токчета и черна вечерна чантичка, обшита с мъниста. Маги живееше в просторен апартамент с изглед към центъра на Атланта.

— Обичам гледката оттук — въздъхна Беки, загледана през прозореца към улицата. — Но не и домашния ти любимец — добави тя с гримаса към малкия питон, който Маги държеше в един аквариум.

— Няма да те ухапе. Беки, време е да се настаниш в самостоятелен апартамент. Имаш нужда от собствен живот.

— Какво мога да направя? Дядо не може да се справи с момчетата сам. Ако си тръгна, няма да имат пари за икономка или медицинска сестра — Беки поклати глава. — Те са моето семейство и аз ги обичам.

— Любовта може да изгражда и затвори, не го забравяй — отговори твърдо Маги. — Изпитала съм го на собствен гръб. Ще ти разкажа някой ден.

За миг тя остана вгълбена в себе си и Беки почувства истинска привързаност към нея.

— Защо си толкова мила с мен? — попита я.

Маги се усмихна.

— Защото е лесно да си мил с някого, така добър като теб, скъпа. Не се сприятелявам лесно. Твърде съм независима и обичам да става, както аз искам. Но ти си нещо съвсем специално. Харесвам те.

— И аз те харесвам. И не само заради обувките и чантата.

— Това е успокоително. По-добре да те закарам до паркинга, за да си вземеш колата. Някой съботен следобед ще излезем да пазаруваме заедно. Ще ти покажа къде се правят най-добрите покупки.

— Ще ми е приятно — каза Беки.

— На мен също.

Маги я остави на паркинга и тя тръгна към къщи с неохота. Трябваше да съобщи за срещата си с Килпатрик на семейството си до вечерта на другия ден. Може би щеше да събере достатъчно смелост дотогава.

Пригответи вечерята, но само дядо й и Мак седнаха в кухнята.

— Клей на работа ли е? — попита ги.

Дядо й повдигна вежди. Мак сви рамене.

— Прибирал ли се е въобще къщи? — настоя Беки.

— Мина оттук — обади се Мак. — С приятелката си дойде, да вземат нещо от стаята му. Каза, че ще закъснеел, ако въобще се прибере — момченцето се навъси. — Гаджето му не ми хареса. Беше с прилепнали джинси и прозрачна блуза и огледа презрително къщата.

Беки имаше чувството, че е седнала върху горещи въглени.

— От това, което разбрах за нея, тя също не е от богато семейство.

— Не е нужно — намеси се и дядо й. — Племенница е на стария Харис.

Коленете на Беки омекнаха.

— Наистина ли?!

Той кимна, после си отрязва парченце от пържолата и започна да яде бавно.

— Клей ще попадне в голяма беда, ако не внимава.

— Може би е просто сляпо увлечение — изрече с надежда Беки.

— Може би не е — отговори дядо й.

Той остави приборите си на масата.

— Защо не поговориш с него, Беки? Може би ще те послуша.

— Опитвала съм. Мислите му витаят някъде и той просто си тръгва. Едва ли мога да направя повече от това, което съм сторила досега. Не мога да го предпазвам вечно.

— Той ти е брат — изрече начумерено старецът. — Дължиш му го.

— Изглежда, че съм длъжна на всички — отвърна раздражено Беки и го изгледа сърдито. — Не мога да вървя след него непрекъснато. Време е да порасне.

— Както е тръгнал, едва ли някога ще успее. Можеш да му организираш парти. Покани някои от добрите деца.

— Опитахме това веднъж, не си ли спомняш? Той изчезна точно по средата.

— Можем да пробваме пак. Или би могла да поговориш с него утре вечер.

— Няма да съм тук утре вечер — каза бавно тя.

Дядо ѝ остана с отворена уста.

— Какво?!

— Имам среща...

— Среща? Ти? Ау! — възкликна Мак ентусиазирано. — С кого?

Дядо ѝ бе присвил очите си гневно.

— Зная с кого. С онзи проклет Килпатрик! Познах ли?

— Беки няма да отидеш с него, нали? — намеси се и Мак, а големите му очи я гледаха обвиняващо. — Не с него, след всичко, което стори на Клей?

— Той не е направил нищо на Клей — напомни му Беки. — Той е човекът, който пусна Клей, ако си спомняш. А би могъл да заведе дело срещу него.

— Нямахте ни най-малко доказателство. Не би посмял да го заведе на съд — натърти дядо ѝ. — Слушай какво, момиче. Няма да се срещаш с никакви прокурори!

— Утре вечер ще изляза с господин Килпатрик! — заяви Беки категорично, въпреки че сърцето ѝ се бе свило, а ръцете ѝ трепереха.

За пръв път през живота си тя съвсем съзнателно му се противопоставяше.

— Ренегат! — изпухтя Мак.

— Ти млъкни! — скара му се тя. — Не трябва да отговарям пред теб, нито пред някой друг за постъпките си — добави и изгледа

многозначително дядо си. — Харесвам го. Имам право да изляза веднъж на пет години. Дори ти трябва да признаеш това!

Дядо ѝ се поколеба, когато осъзна, че гневът нямаше да му помогне.

— Слушай, миличка, трябва да се спреш и да обмислиш внимателно какво правиш. Зная, че имаш нужда от развлечения понякога, да се откъснеш от домакинската работа и от службата си. Но този човек, той може би те използва, за да се добере до Клей.

Беше ѝ го намекнал и преди, но сега Беки бе готова с отговора си.

— Всеки ден обядвах с него тази седмица. Не е попитал нито веднъж за брат ми.

Дядо ѝ отново се вбеси, само че този път прикри чувствата си. Опита се да каже още нещо, но Беки стана от масата и започна да прибира чиниите.

— Върви — рече сърдито. — Не мога да те спра. Но запомни думите ми, ще съжаляваш горчиво.

— Не, няма! — отвърна тя решително.

Занесе чиниите в кухнята. Бузите ѝ бяха пламнали. „О, Господи, надявам се, че няма!“ — мислеше си, докато пълнеше мивката със сапунена вода.

Клей се прибра, когато Беки бе привършила работата си в кухнята.

— Минава полунощ. На работа ли беше? — попита равнодушно тя.

— Да — измънка брат ѝ.

Разбира се, че беше на работа, но не там, където си мислеше Беки.

— И къде точно? — поинтересува се тя.

Клей сви вежди.

— Защо искаш да знаеш? За да провериш ли? След като работя и ходя на училище, какво те засяга?

— Аз законно отговарям за теб, и това ме засяга — процеди ледено Беки. — Не ми харесва надутото ти поведение, а от това, което чух за приятелката ти, мнението ми не е много добро и за нея.

Ръцете му се свиха в юмруци.

— Не ме е грижа какво мислиш за нея, нито за мен. Уморих се да ме напътстваш. Защо не си намериш приятел?

— Вече съм си намерила — отговори му възбудено тя. — Ще изляза утре вечер с Рурк Килпатрик.

Клей пребледня.

— Не можеш... — заекна той, като си представи какво щяха да го правят приятелите, му, щом откриеха, че сестра му ходи с най-заклетия им враг. — Беки, не можеш!

— О, да мога — отвърна Беки. — Достатъчно ви бях за майка и баща. Сега и аз ще се позабавлявам.

— Килпатрик е най-големият ми враг!

— Но не и мой — залази хладнокръвие тя. — И ако не ти харесва, това е твой проблем. Повече нямам сили да се опитвам да ти вътлпявам, с какви приятели си тръгнал. Не ме слушаш, тогава защо аз трябва да го правя? На приятелчетата ти няма да им хареса, че излизам с областния прокурор? Е, това пък е техен проблем. Не можеш да ме спреш, нали, Клей?

Клей бе потресен. Беки съвсем не приличаше на добродушната му сестричка. Беше доста различна.

— Е, ще съжаляваш — каза той. — Чуваш ли, Беки? Ще съжаляваш!

„Така казват всички...“ — рече си мислено Беки, тъй като брат й вече бе хлопнал вратата. Тя притвори очи. „О, Господи ако знаех, че ми остават още петдесет години такъв живот, щях да се хвърля под някой камион!“

Обмисля този вариант цяла минута и реши, че с нейния късмет сигурно Клей щеше да кара камиона и той да е пълен с контрабандни наркотици. Избухна в почти истеричен смях. Животът й ставаше твърде сложен. Въпреки че Килпатрик я привличаше, и въпреки непреодолимото й желание да бъде с него, дори само споменаването на името му влошаваше положението въкъщи. Но тя имаше право на малко удоволствие, и ако трябваше, щеше да се бори с нокти и зъби за него. „И ще го направя — обеща си. — Да, ще го направя!“

ДЕВЕТА ГЛАВА

През целия следващ ден Беки не видя Клей.

„Е, може да се цупи, колкото си иска! — мислеше си гневно. — Време е, да приеме факта, че и сестра му има права.“ Непрекъснато обаче бе на тръни, притеснена, че ще се случи нещо лошо, което ще развали голямата ѝ вечер. Но дядо ѝ не получи пристъп и Мак не ѝ създаде никакви неприятности. И двамата естествено бяха навъсени, но изглежда нямаше да ѝ попречат да излезе с Килпатрик.

Беки си облече черната рокля и си направи елегантна прическа. Обу тъмни чорапогачи, за да подхождат на високите ѝ черни обувки, и прехвърля съдържанието на чантата си във вечерната чанта на Маги. „Добре — помисли си, — че Килпатрик няма да види какво нося под роклята...“ Бельото ѝ беше бяло и съвсем не бе ново. Беше чисто, но едва ли изкушаващо — памучно, без никакви дантели. Слава Богу, че нямаше да ѝ се наложи да го свали. Щеше да бъде доста смущаващо, той да разбере колко е бедна в действителност.

Роклята ѝ бе истински лукс и Беки се чувстваше до известна степен гузна. Това продължи обаче, само до пристигането на Рурк, дошъл да я вземе. Очите му говореха достатъчно за външността ѝ, дори без лекото подсвирване и хрипящото възклицание.

— Бивам ли така? — попита го, останала без дъх.

— Абсолютно — отвърна Рурк и се усмихна топло.

Носеше вечерен костюм, а бялата му риза изглеждаше още по бяла върху тъмната му кожа.

— Влез... — заекна Беки, притеснена от старите мебели и парцаливия килим, както и от яростния поглед на Клей.

Брат ѝ се бе появил преди няколко минути и изглеждаше така, като че ли искаше да застреля Килпатрик на място. Дори не си бе направил труда да го поздрави. Обърна се на пети и напусна демонстративно стаята.

Това ни най-малко не смути Килпатрик. Той нито огледа, нито дори забеляза оскъдната мебелировка. Ръкува се с дядо ѝ, който подаде

ръката си с неприкрита неприязън. После кимна и на Мак.

— Ще я изпратя обратно до полунощ — увери стареца, а той от своя страна позволи на Беки да го целуне по бузата.

— Приятно прекарване — рече ѝ троснато.

— Благодаря.

Беки намигна на Мак, който успя да се усмихне кисело, и продължи да гледа телевизия.

Когато Килпатрик затвори вратата, Беки бе готова да избухне в сълзи. Знаеше, че Клей бе повлиял за поведението на близките ѝ. Опитваха се да ѝ покажат, че са на негова страна. Но Мак бе мрачен и затворен цял ден, дори не бе разменил и една дума с брат си, когато се появи вкъщи. Всъщност, Мак се държеше много по-враждебно към Клей, отколкото към Килпатрик.

— Престани да се цупиш. Не очаквах, да ме посрещнат с фанфари и знамена — каза Рурк сухо, като ѝ помогна да се настани в новата му кола.

Този път не беше мерцедес, а тандърбърд-турбо с купе в червена тапицерия.

— Е, какво ще кажеш за нея? — попита той нетърпеливо.

— Харесва ми — отвърна тихо Беки. — Все пак, съжалявам, че семейството ми се държа така — добави тя, когато вече бяха потеглили.

— Не е необходимо да се извиняваш. Роклята ти нова ли е? Заради мен?

Тя се засмя.

— Да, така е. Надявам се, че няма да се надуеш.

— Дете, мъж с моята външност, и чар, да не споменавам и скромност, има доста основания да се надуе — информира я Рурк със закачлива усмивка.

Беки имаше чувството, че се носи из облаците и сънува.

— Ти си толкова различен от първата ми представа за теб! Съвсем не си толкова непреклонен и недостъпен.

— Това е общественият ми образ — обясни ѝ той. — Трябва да поддържам убеждението на гласоподавателите, че съм такъв. Добрият областен прокурор трябва да изглежда по-зъл и от екзекутор. Бих могъл да си купя грим и да поработя по въпроса. Разбира се, съвсем не съм очарован от перспективата за трети мандат.

— Защо си станал областен прокурор? — попита тя заинтригувана.

— Уморих се да наблюдавам, как жертвите страдат повече от престъпниците. Помислих си, че бих могъл да променя нещата. И до известна степен ми се струва, че успях. Има толкова много несправедливост в този свят, малката ми.

— Забелязала съм...

Беки отпусна главата си на седалката и впери очи в слабото му, сурово лице.

— Изглеждаш уморен — вметна тя, като откри нови бръчки на лицето му.

— Вярно е. Прекарах почти цялата нощ в отделението за спешна помощ.

— Защо?

Цялата нежност от изражението му се стопи.

— Наблюдавах едно десетгодишно момче, как умира от свръхдоза.

— Десетгодишно?!

— Да. Беше в пети клас в прогимназията в Къри Стейшън. Изглежда, родителите му са били добре материално и момчето е разполагало с доста пари. Оценките му не са били отлични и другите деца са му се присмивали. Странно е как децата са способни да откриват всяка слабост в друго дете и да го атакуват.

— Малкият ми брат учи в прогимназията в Къри Стейшън — каза Беки изумена. — И той е в пети клас!

— Сигурен съм, че ще разбере в понеделник — отвърна гневно Килпатрик. — Това ще бъде новина номер едно през уикенда и познай кой ще е на горещия стол?

— Ти и полицията — изрече Беки наслуки.

Рурк кимна.

— Беше единственото дете на семейството. Родителите му са съсипани. Обещах им, че ще намеря виновниците, дори това да е последното нещо, което ще направя. И възнамерявам да удържа на обещанието си — добави той хладно. — Ще ги хвана. И тогава ще ги изпратя задълго в затвора!

Беки стисна ръце в скута си и, като пропъди мисълта, че Клей би могъл да е замесен, затвори очи.

— Десетгодишно момче... — промълви по-скоро на себе си.

Рурк си запали пура и смъкна малко прозореца.

— Мак не взема наркотици, нали? — попита я.

Тя поклати отрицателно глава.

— Не и Мак. Той е твърде разумен. Прилича повече на мен. Никога не съм опитвала дрога през целия си живот. Всъщност, дори само веднъж съм пила алкохол и никак не ми хареса — Беки се усмихна замечтано. — Аз съм истинска пуританка. Предполагам, че се дължи на живота ми във фермата. Имам толкова малко допирни точки с модерния начин на живот.

— Не си пропуснала много — отвърна Рурк и направи остър десен завой. — От това, което наблюдавам всеки ден, съвременният свят върви право към ада.

— Сигурно мислиш, че все пак има малко останала надежда, иначе да си напуснал работата си отдавна.

— Все още мога да напусна. Политическите сили ме притискат да се кандидатирам за трети мандат, но всичко ми омръзна. Обвинявам престъпниците в съда, а съдията и съдебните следователи ги освобождават. Първият пласъор, срещу когото заведох дело, бе осъден на доживотен затвор, а излезе на свобода след три години. Как ти се струва това, а?

— Винаги ли става така?

— Зависи от връзките на престъпника. Ако работи за някой наркобос, който го намира за достатъчно ценен помощник, винаги могат да се дръпнат конците на политиците, или да се смаже нечия ръка. Нищо не е само черно и бяло в наши дни. Корупцията е по-широко разпространена, отколкото можеш да си представиш. Изморен съм вече от политиците, от освобождаване под гаранция, от препълнени затвори и съдебни зали.

— Говори се, че графикът на съдилищата наистина е претоварен. Зная, че понякога не може да се насрочи някое дело с месеци.

— Вярно е. Имам средно по няколкостотин случая на месец, от които едва двадесет или тридесет стигат до съда. Останалите или се пускат под гаранция, или няма доказателства и делата се закриват. Не можеш да си представиш колко е изтощително, да се подготвиш за толкова много дела без достатъчно хора. И когато най-после делото стигне до съд, два от всеки три пъти адвокатът или служебният

защитник отсъстват, или не можем да доведем някой важен свидетел и процесът трябва да се отложи отново. Имам един случай, при който подсъдимият три пъти се явява в съда и все още е в затвора в очакване на присъдата — Рурк махна гневно с ръка. — Това, което най-много ме боли, е когато изпращам някого, пристъпил закона за пръв път в затвора при закоравелите престъпници. Там той получава такава подготовка, която не може да се купи с пари, и това не е най-лошото.

Той спря, за да изчака светофара.

— Предполагам знаеш, че някои мъже ги използват като жени?
— добави Рурк и я погледна.

Беки кимна.

— Да. Полицаят спомена нещо подобно, когато освободиха Клей.

Тъмните му очи се присвиха.

— Вероятно се е опитал да го изплаши. Надявам се, да е подействало. Но не е излъгал.

— Клей е доста трудно момче. Не се плаши лесно.

— Аз бях същият на неговата възраст. Срамно е, че баща ти не се е държал като истински баща, Беки. Брат ти в момента се нуждае да следва примера на някой мъж.

— Ако дядо беше предишният, може би щеше да успее да помогне на Клей. Но последната година е толкова зле със здравето, а аз не съм в състояние да се справя с момче по-високо от мен. Не бих могла да си го взема на колене и да го напляскам.

— Бих могъл да си го представя. Но на неговата възраст, пляскането едва ли е разрешение. Не може ли да се вразуми?

— Не, и откакто тръгна с новите си приятели. Вече нямам никакво влияние над него. Дори спря посещенията си при психолога. Все пак си е намерил работа. Или поне така твърди.

— Браво на него — Рурк дръпна от пурата си. — Надявам се, че се справя добре...

Той не посмя да насилва късмета си. Чудеше се, дали Клей наистина работеше, или лъжеше сестра си, за да оправдае нощните си похождения. Нямаше да е зле да провери.

Беки се усмихна.

— Радвам се, че ме попита.

— Аз също. А ти все още не си ми казала къде искаш да отидем, след като се навечеряме — напомни й Рурк. — На кино или на танци?

— Безразлично ми е — отговори тя.

Беше по-важно, че са заедно.

— В такъв случай, ще отидем да танцуваме. Мога да гледам кино и сам, но да танцувам сам е доста неудобно. Хората започват да те гледат особено и това никак не се отразява добре на популярността ти.

Беки се засмя с истинско удоволствие.

— Ти си лунатик!

— Абсолютно — съгласи се Рурк и зави на паркинга пред един от изисканите ресторанти в Атланта. — Никой разумен мъж не би се занимавал с моята работа.

Той спря и изключи двигателя.

— Харесва ми роклята ти — рече неочаквано. — Но косата ти ще бъде много по-добре, ако я пуснеш свободно.

— Не, няма — възрази тя през смях. — Трябваше ми половин час, за да си направя тази прическа.

— Няма да ти е необходимо и половината от това време, за да я разпуснеш — промълви Рурк сухо, а в тъмните му очи проблеснаха закачливи пламъчета, когато погледите им се кръстосаха.

— Но...

Той докосна устните й с пръст и причини истински хаос в пулса й.

— Харесвам дългите коси — добави.

Това съвсем не бе честно. Разбира се, Беки не би могла да очаква, че Рурк щеше да се предаде, преди да постигне своето. Славата му беше, че е по-лош от булдог в съда. Тя въздъхна и започна да маха шнолите от косата си. А толкова се бе старала, да изглежда елегантна заради него.

— Така е по-добре — изрече одобрително той, когато Беки среса дългите си кичури, които се надиплиха на вълни върху голите й рамене.

Красивите му тъмни пръсти я погалиха и се заплетоха в меките, като коприна къдри.

— Косата ти ухае на горски цветя.

— Така ли? — прошепна Беки.

Беше ѝ трудно да диша равномерно, когато лицето му бе така близо до нейното. Очите му сякаш виждаха през нея и сърцето ѝ запрепуска лудо.

Рурк не откъсваше погледа си от нея. В Беки имаше нещо, което не бе откривал в никоя друга жена досега — истинско съчувствие, способност да усеща болката на хората покрай себе си. Беше духовита и силна, но не това го привличаше. А нейната топлина, доброто ѝ сърце, способността ѝ да разтвори обятията си за целия свят. Любовта бе липсвала в живота на Килпатрик досега. С изключение на чичо си, никога не се бе чувствал близък с друг. Несполучливият му годеж го бе отвратил от жените, а сега Беки отключваше дълго затваряното му сърце. Той се намръщи при мисълта, че отново ставаше уязвим.

— Да не би нещо да не е наред? — попита тя дрезгаво, като забеляза мрачния му поглед.

Рурк потърси лешниковите ѝ очи с леко безпокойство, после се усмихна загадъчно и отдръпна ръката си от гъстата ѝ, копринена коса.

— Просто си мислех — отвърна безгрижно. Наведе се напред и угаси пурата си в пепелника. — По-добре да вървим.

Помогна ѝ да слезе от колата и я придружи до ресторанта, който бе толкова изискан, че на масите бяха поставени половин дузина различни вилици и лъжици. Беки стисна зъби, като се надяваше, че няма да го изложи с маниерите си.

Отгоре на всичко, менюто беше на френски. Бузите ѝ поруменяха. Килпатрик забеляза притеснението ѝ и изпита желание сам да се ритне. Намерението му бе, да ѝ предложи една незабравима вечер, а не да я накара да се почувства неловко.

Издърпа менюто от студентите ѝ, нервни ръце със спокойна усмивка.

— Какво предпочиташ — риба, пиле или телешко? — попита я нежно.

— Пиле — отговори тя веднага, тъй като то обикновено бе поевтино в ресторантите, където бе ходила досега.

Рурк се облегна напред, вперил очи в нея.

— Казах, какво предпочиташ?

Беки се зачерви и сведе поглед.

— Телешко.

— Добре.

Той направи знак на сервитьора, който дойде незабавно, и поръча на безупречен френски, или поне така се стори на Беки.

— Ти говориш френски? — попита тя.

Рурк кимна.

— Френски, латински и малко чероки. Имам склонност към езиците, предполагам, както ти, да правиш превъзходен лимонов кейк.

Беки му се усмихна.

— Благодаря.

— Ако искаш вярвай, но не те доведох тук, за да те накарам да се почувстваш неудобно — тъмните му очи се присвиха. — Нещо друго те притеснява, освен менюто, нали? — добави той неочаквано. — Какво?

Беки едва ли би могла да го заблуди.

— Всички тези прибори... — призна си. — Вкъщи обикновено слагам вилица, нож и лъжица и зная как се поставят от часовете по домакинство в училище.

Рурк се засмя.

— Добре, ще се опитам да те науча.

И той ѝ обясни предназначението на различните вилици за салатата и десерта и на колекцията от лъжици, докато сервитьорът се появи с поръчката им.

Беки го наблюдаваше, кой прибор взема. Когато стигнаха до десерта, тя имаше чувството, че е присъствала на урок по етикеция.

— Какво вечеряхме? — попита шепнешком, щом привършиха с десерта.

— Бьоф борбонез — осведоми я Рурк. Наведе се напред и сниши глас. — Френско задушено.

— Наистина ли?

— Наистина. Приготвя се с подправките, които ние слагаме в пая, и с червено вино.

— Ще го потърся в готварската си книга и ще го предложа на семейството ми. Обзалагам се, че дядо ми ще даде своята порция на кучето.

— Имате ли куче?

Беки си спомни за немската му овчарка и изпита съжаление към него.

— Имахме старо ловджийско куче, но пощальонът го прегази миналата година. Съжалявам за Гус. Предполагам, че ти липсва.

Рурк разсеяно остави чашата си с кафе в чинийката от фин порцелан.

— Къщата ми е доста тиха. Не трябва да извеждам никого повече на разходка.

— Рурк, защо не си вземеш ново куче? — попита тя нежно. — Най-доброто е, което ще направиш. Има магазини за животни навсякъде в Атланта. Можеш да намериш всякакви породи.

Той потърси топлите ѝ очи.

— Коя порода харесваш?

Беки се усмихна.

— Допадат ми колитата. Но съм чувала, че не им понася климатът тук на юг, защото става много горещо. Освен това, козината им е дълга и космите им хвърчат навсякъде.

Рурк се облегна назад.

— Аз харесвам фоксерите.

— Аз също.

— Ще трябва да дойдеш с мен, когато си търся куче — предложи той бавно. — В края на краищата, идеята беше твоя.

Беки се почувства безкрайно щастлива.

— Бих дошла с удоволствие.

— Може би следващия уикенд. Дните през седмицата ми са напълно заети, но ще намерим време.

Тя се чудеше какво ли би казал Рурк, ако знаеше, че започва да се влюбва в него. Вероятно щеше да се засмее и да предположи, че се шегува, но това бе истина. Той я привличаше с толкова много неща.

— Хайде да отидем в един нов нощен клуб в Атланта и да потанцуваме — предложи той, като погледна часовника си и повдигна вежди. — Веднъж спомена, че обичаш опера.

— Ами, да...

— Ще дават „Турандот“ във „Фокс“ следващия месец. Можем да отидем.

— На истинска опера? — остана без дъх Беки.

— Да. Можеш да си облечеш тази рокля, всъщност — добави той като я изгледа дълго, многозначително. — Апетитна си, Беки.

Тя му се усмихна.

— Не съвсем, но ти благодаря все пак.

— Хайде.

Рурк се изправи и ѝ помогна да стане, като я наблюдаваше с истинско любопитство, докато чакаше да плати сметката. Изглежда ресторантът я бе очаровал. А тя бе очаровала него. Той очакваше с нетърпение, да я запознае с един нов свят на лукс и изискани маниери, дори това да продължеше само няколко седмици. Харесваше му да бъде с нея. Самотата започваше да му тежи. Доставяше му удоволствие да има с кого да излиза. Дори една вечер навън бе наслада за него, а очевидното задоволство на Беки ѝ даваше нов смисъл.

Една неприятна мисъл замъгли радостта му тази вечер. Той беше прицелна точка, а все още не бяха открили човека, сложил бомбата в колата му. Не можеше да я излага на риска, да бъде виждана с него, и това го притесняваше. Не искаше да ѝ се случи нищо. Но ако престъпникът преследваше само него, може би нямаше никаква опасност за Беки. Не му се искаше да мисли за Клей или за братята Харис въобще.

Заведе я в един от новите нощни клубове и Беки се озова в друг свят. Това беше Атланта, която никога не бе виждала — бурният и блестящ нощен живот.

— Красиво е! — възкликна тя, когато ги настаниха близо до дансинга. — Но мисля, че не мога да правя това.

Посочи към няколкото двойки, които танцуваха, гърчейки се в пулсиращия ритъм на музиката.

— Нито пък аз — изрече сухо Рурк.

Поръча бира и за двама им, като се отказа от любимия си скоч със сода. Не искаше дамата му да остане с впечатление, че пие много. Това бе и истината. Той обичаше понякога да пийне уиски със сода, но с това се изчерпваше целият му интерес към алкохола.

— Пускат ли бавна музика въобще? — попита тя.

Едва изрече въпроса и мелодията се смени. Започна бавен, тъжен блус. Килпатрик стана и протегна ръка. Беки се хвана за него и го последва на дансинга.

Той беше много по-висок от нея, но те така си подхождаха, като че ли бяха създадени един за друг. Рурк я притисна към фината материя на сакото си с голямата си силна длан. Плъзна другата си ръка около кръста ѝ и я притегли плътно към себе си, така че тялото ѝ се

отпусна до неговото докато танцуваха, а лицето ѝ бе прилепнало към гърдите му.

В обятията му Беки се почувства като в рая. Беше нежна и топла, цялата ухаеше на горски цветя. Рурк я погледна — така невинна и доверчива — и си помисли, че никога не се бе чувствал толкова доволен. Въздействаше му осезателното ѝ присъствие на жена, изпита пламенното желание да я има още по-близо до себе си, да сведе глава и да почувства устните ѝ, да я научи какво означава страст.

Беки нямаше представа за изгарящото го желание, макар и самата тя изпитваше същото. Да усеща до себе стегнатото му тяло, бе причината, сърцето ѝ да тупти с ускорен ритъм. Рурк ухаеше на изискан парфюм и сапун — мъжки аромати, които действаша като наркотик на чувствата ѝ. От години не бе танцувала, а никога досега не го бе правила като с Рурк. Той я водеше на дансинга със съвършена непринуденост, като че ли танцуването му бе втора природа. И вероятно беше. Очевидно знаеше доста за жените и този нощен клуб му подходеше много. Това означаваше, че вероятно е водил и други на подобни места, и е танцувал така — с тази разлика, че в края на вечерта не е отвеждал приятелките си направо по домовете им. Лицето ѝ пламна, като си представи Килпатрик в обятията на друга. Тялото ѝ се стегна леко.

— Какво има? — попита той близо до слепоочието ѝ.

— Нищо — прошепна Беки.

Рурк я придърпа по-близо към себе си. На слабата светлина лицето му изглеждаше още по-тъмно, по-сурово.

— Защо ме покани да излезем? — промълви Беки.

Той не се усмихна. Тъмните му очи не се откъсваха от нейните и почти спря да танцува. Тялото му се движеше бавно до нейното.

— Нямаш ли представа? — попита тихо той.

Устните ѝ се разтвориха и тя притаи дъх.

— Заради лимоновия кейк? — предположи.

Беки не повярва на това, което Рурк направи. Очите ѝ се разшириха от изненада, когато устните му се докоснаха до нейните два пъти — истински прелъстително. Дългите му пръсти се заровиха в косата ѝ, като я накараха да си поеме дълбоко дъх и устните ѝ се разтвориха. Той издаде дълбок, гърлен звук и продължи да се движи в

такт с музиката. Устните му не я докоснаха, държеше ги на милиметри от нейните.

Тя го погледна свенливо и усети дъха му с мирис на кафе и цигари върху устните си.

— Вълнуващо, нали? — прошепна дрезгаво той и пръстите му започнаха да се движат бавно, галецо в косата ѝ, от което цялото ѝ тяло изтръпна. — Половината Атланта е около нас, а аз правя любов с теб на дансинга.

— Ти... не... — едва успя да промълви тя.

— Не?

Рурк се усмихна. Никога не бе виждала подобна усмивка. Беше изплашена и прелъстителна едновременно. Той придърпа главата ѝ върху рамото си и се извъртя така, че единият му дълъг, силен крак се плъзна между бедрата ѝ — допир, който учести дишането ѝ — а устата му продължи да се приближава към нейната.

Беки почти не чуваше музиката. Рурк го направи отново и отново, а очите му не се откъсваха от нейните. Тялото му се бе превърнало в средство за сладко мъчение. Тя се хвана за раменете му, когато допирът му така ѝ подежда, че коленете ѝ омекнаха.

— Не припадай върху мен, Беки? — промълви Рурк, като допря бузата си до нейната така, че топлият му дъх бе съвсем близо до ухото ѝ.

Той съвсем нежно я ухапа по извивката на ухото.

— Щом ти действам така на дансинга, опитай се да си представиш, как ще се почувстваш на верандата, когато те целуна за лека нощ. Обещавам ти, няма да съм толкова нежен.

Беки потрепери. Той се засмя и спря да танцува, когато музиката свърши. Беки не можеше да го погледне, докато се връщаха обратно към масата си. Беше обзета от прекалено много нови усещания. Чувствеността бе нещо съвсем ново за нея. Както и желанието, но със сигурност точно това бе накарало тялото ѝ да потръпне от прикритата заплаха в думите му.

— Погледни ме, страхливке — рече ѝ той, когато отпиваха от бирата си малко по-късно.

Тя повдигна очи и през тялото ѝ премина вълна на удоволствие, когато срещна многозначителния му поглед.

— Кажи ми, че не желаяш устните ми, Беки — промълви Рурк, вперил очи в разтворените ѝ устни.

— Ако не престанеш с това, ще се разтопя на пода — изрече хриптящо тя. — Не те ли е срам...

Той се засмя.

— Невинна девица с навлажнени очи. Ти си освежителен полъх, Ребека Калън. Поне зная, с каква жена си имам работа този път — добави той почти на себе си.

Беки го изгледа недоумяващо.

— Какво искаш да кажеш?

Той се загледа в празната си чаша с присвити очи.

— Сигурно знаеш, че веднъж бях сгоден?

— Да — отговори тя.

Той повдигна очи към нея.

— Беше лесбийка...

Беки нямаше представа какво да каже. Беше ѝ известно значението на думата, но остана озадачена, че той е могъл да се сгоди за такава жена.

— Ти знаеше ли? — попита най-после тя.

— Мили Боже, не! — отговори кратко той. — Беше красива и изискана и в моите кръгове минаваше за добра партия. Произхождаше от богато семейство. Бях луд по нея.

Рурк завъртя празната чаша в ръцете си, като се оживи от спомени.

— Тя ме дразнеше и възбуждаше, докато започвах да я желая неудържимо. Сгодихме се и една вечер ме покани у тях след някаква официална вечеря, на която трябваше да присъствам.

Очите му отново се присвиха.

— Закъснях с два часа. Предполагам, че не е очаквала вече да се появя, но вратата ѝ беше отключена. Копнеех за нея до полуда. Тази вечер щеше да бъде моя и всичките ми мечти щяха да се сбъднат. Отворих вратата на спалнята ѝ и изживях най-големия шок през живота си — той остави чашата си на масата. — Беше в леглото с приятелката си. Положението бе достатъчно красноречиво. Взех си пръстена обратно, а тя ме молеше да не я отхвърлям. Оттогава нямам доверие на жените. Естествено, имал съм флиртове, но не съм

допускал никоя близо до сърцето си. Получих жесток урок — завърши Рурк с крива усмивка.

— Да, мога да си го представя. Все още... ли я обичаш? — попита Беки колебливо.

Той поклати глава.

— Щеше да бъде истинска загуба, не мислиш ли. Сексуалните предпочитания не се променят. Нищо нямаше да се получи.

— Предполагам не.

Беки долови болката му. Нежните ѝ лешникови очи потърсиха лицето му и тя с изумление откри колко раним бе Рурк.

— Това ли имаше предвид, когато каза, че знаеш поне с каква жена си имаш работа?

Той кимна.

— Начинът, по който реагираш, е успокоителен, Ребека. Поне реакциите ти са на нормална жена. Никога не ми бе правило впечатление, докато годежът ми не остана в миналото, но тя винаги ме караше да страдам на дансинга или на някое друго място, където можехме да се държим по-интимно. Мисля, че никога не би ми се отдала, при никакви обстоятелства.

Беки поруменя. Досега не бе разговаряла така открито по тези въпроси.

— Разбирам.

Рурк се засмя.

— Смутена ли си? Предполагам, че не си обсъждала подобни неща вкъщи.

— Не — потвърди тя с бегла усмивка. — Нали разбираш, дядо ми е доста старомоден. Обикновено споделям с Маги в офиса, но не и такива неща.

Той я изучаваше с открито любопитство.

— Никога ли не си ходила на срещи?

Беки сви рамене.

— Кога? Поддържам цялата къща — готвя, чистя, помагам на дядо във фермата. А от миналата година трябва да се грижа и за него. И Клей...

Тя замлъкна, вперила очи в покривката на масата.

— Питам се, дали животът е толкова сложен за всички. Приятелките ми в училище разказваха за семействата си, за нещата,

които вършат заедно, но никоя нямаше толкова много задължения като мен. Вероятно пораснах преждевременно.

— Не е трябвало — изрече тихо Рурк, обзет от гняв към баща ѝ, че я изоставил в подобно положение. — Господи, това е прекалено много за младо момиче.

— Съвсем не. Свикнала съм. А и ги обичам — промълви безпомощно тя, а големите ѝ лешникови очи потърсите неговите. — Как би могъл да изоставиш хората, които обичаш?

— Не зная — отговори той и лицето му стана сурово. — Не зная много неща за любовта. Живея сам. От много дълго време.

— Но кой се грижи за теб, когато си болен или наранен? — попита Беки.

Той изскърца със зъби.

— Никой.

Тя му се усмихна нежно.

— Аз ще се грижа за теб, ако се наложи.

— Беки! — простена Рурк. Повдигна маншета си и погледна часовника си. Положението изливаше извън контрол. — По-добре да тръгваме. Обещах да те изпратя до вас до полунощ.

Беки стана. Беше се разприказвала твърде много. Трябваше да предвиди реакцията му. Искаше да се извини, но не знаеше какво да каже, затова не каза нищо.

Той плати с чек и я поведе към колата. Настани я разсеяно на предната седалка, като се опитваше да не се поддаде на думите ѝ. Не можеше да позволи, тя да се влюби в него. Това щеше да бъде възможно най-лошото нещо и за двама им. Не искаше да му тежи на съвестта. Нямаше да я покани повече да излязат. Не би посмял.

Когато Рурк спря пред входните стъпала, къщата бе тъмна. Помогна на Беки да слезе и я придружи до вратата.

— Съжалявам! — изрече тя внимателно, като наруши мълчанието им за пръв път, откакто напуснаха нощния клуб. — Не трябваше да казвам нищо.

Той въздъхна тежко и я погледна на слабата лунна светлина. Силните му ръце хванаха лицето ѝ, тя изглеждаше така наранена, че изпита инстинктивно желание да я утеши.

— Всичко е наред — изрече той тихо. Погледът му се задържа на устата ѝ. Наведе се и докосна устните ѝ със своите. Сякаш светкавица

прониза цялото му тяло.

Той се откъсна за миг устните ѝ, но после се впи в тях и започна да ги хапе, да ги дразни. Тялото му пламна. Толкова отдавна не бе държал жена в обятията си. Усети как тя се задъхва, докато той си играеше с нежните ѝ устни. Пръстите му се разпериха в косата ѝ до слепоочията, като задържаха главата ѝ. Тя ухаеше на цветя, на непорочност. И вкусът ѝ бе такъв. Това го влудяваше.

Беки въздъхна и от устата ѝ се отрони лек стон, когато той леко впи зъбите си в долната ѝ устна и бавно започна да я гризе. Хапеше я леко и постепенно увеличаваше натиска. Рурк отчаяно я желаше. Тя прошепна името му умолително, прегърна го, цялата разтресена от нови усещания, които я плашеха.

Когато той усети, че Беки напълно се отпусна в обятията му ръцете му се плъзнаха около талията ѝ, като я притеглиха така, че телата им да се долепят. После Рурк престана да си играе с устните ѝ, а ги разтвори безмилостно и толкова властно, че тя отметна глава назад.

Не я бяха целували често и никога досега по такъв начин. Цялата трепереше, докато Рурк ѝ даваше това, за което устните ѝ жадуваха. Тя усети властния им допир с болезнена наслада. Долавяше дъха му на пури и се опияняваше от пламенността на целувката му. Беки изстена, обви ръце около врата му, а устните ѝ отвърщаха не по-малко страстно на ласките му.

Рурк усети потреперването ѝ и рязко се отдръпна. И той дишаше неравномерно, докато се взираше във възторженото ѝ, изумено лице. Огромните ѝ лешникови очи красноречиво издаваха възбудата и смущението ѝ. Почувства се виновен.

— Съжалявам — изрече внимателно. — Не трябваше да правя това...

— Не разбирам — прошепна Беки, благодарна, че ръцете му бяха на раменете ѝ, защото краката ѝ така бяха омекнали, че имаше опасност да се строполи на земята.

Тялото ѝ пулсираше.

— Беки, мъжът целува жената така, когато се опитва да я прелъсти в леглото — промълви той. Дланите му се плъзнаха по нежната кожа на ръцете ѝ. — Не трябваше да го правя. Вероятно продължи по-дълго, отколкото осъзнах.

— Всичко е наред — отвърна тихо тя.

Рурк я пусна бавно, като я наблюдаваше със смесени чувства. Тялото му бе напрегнато, възбудено, но трябваше да се овладее. Беки не бе жената, с която можеше да задоволи желанията си. Тя имаше нужда от мъж, с когото да създаде семейство, а не от заклет ерген.

— Благодаря ти за вечерта... — каза тя след минута. — Беше ми много приятно...

— На мен също. Лека нощ.

Гласът му прозвуча рязко. Рурк съвсем не бе в добро настроение.

Беки остана загледана след него, докато слизаше по стъпалата, и осъзна, че го губи. Той нямаше да се върне. Бе престъпила границите на крехкото им приятелство и бе показала чувствата си. Усещаше инстинктивно, че Рурк не желаше да има връзка с жена, способна да пробие емоционалната му бариера. Не, той нямаше да се върне.

Тя продължи да го наблюдава и докато се качваше в колата си. Рурк потегли, без да се обърне назад.

„Пепеляшка — помисли си. — Часовникът удря дванадесет и магията се разваля. Е, поне имам късмет, че не се превърнах в тиква.“

Беки с тежка въздишка си отключи вратата. Къщата бе тъмна. Надяваше се, че Клей си е легнал, а не обикаля някъде с малолетната си приятелка и ужасната си компания. Беше прекарала една чудесна вечер и щеше да я запомни. Може би тя щеше да ѝ е достатъчна, да изтърпи всички изпитания до края на живота ѝ.

Легна си, решила да не плаче, но въпреки това, сълзите сами потекоха от очите ѝ.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Килпатрик размишлява почти цялата нощ и спа лошо. Понякога в неделя правеше опити да отиде на църква. Тази сутрин обаче, нямаше настроение за това. Вечерта бе изпил две уискита и сега главата го болеше.

Нежният поглед на Беки го преследваше. Беше обещала, че ще се грижи за него, ако се разболе. Той затвори очи и изстена. Дори чичо му, който наистина се грижеше за него, не разкриваше чувствата си. Килпатрик не знаеше как да възприеме привързаността. Никога не му се бе налагало. Беки обаче го променяше, а той не можеше да ѝ го позволи. Поведението му бе абсолютно погрешно, спрямо такава невинна жена. Желаше я достатъчно силно, за да я прелъсти. Но не биваше да позволи това да се случи. Беки имаше прекалено много задължения.

Направи си кафе и го изпи, докато прочете неделния вестник. Беше толкова тихо в къщата, след като Гус бе мъртъв. Кучето му липсваше неимоверно. Не беше лоша идея, да си вземе ново кученце. Спомни си думите на Беки за фокстера и се усмихна. Би му допаднало да има такава куче. Е, би могъл да си потърси в магазините за домашни любимци, но разбира се, без Беки. Странно как тази мисъл намали ентусиазма му. Но той не трябваше да допусне, Беки да се привърже към него. Тя бе така ранима — не ѝ подходеше мимолетна авантюра. Отмести вестника и отвори куфарчето си, препълнено догоре с досиета, които трябваше да прегледа, преди да започнат съдебните процеси на другия ден. Вместо да седи умислен, можеше да поработи.

Беки се облече за църква след дълга и безсънна нощ. Може би бе добре, че Килпатрик си бе тръгнал, без да се обърне назад. Така нямаше да усложни живота ѝ допълнително. Но подобна мисъл едва ли бе достатъчно утешителна, за да я преглътне лесно.

Дядо ѝ не ходеше на църква, а Клей никога не я придружаваше, въпреки огромните ѝ усилия. Единствено Мак посещаваше с удоволствие неделното училище. Вече се бе приготвил ѝ я чакаше.

Беки почука с неохота на вратата на Клей и надникна в стаята му.

— Наглеждай дядо докато ни няма, ако можеш — изрече тя студено, като забеляза, че той очевидно страдаше от махмурлук.

Не възнамеряваше да го попита, кога се е прибрал.

Той се повдигна сънено на лакът и я изгледа сърдито.

— Ти си предател, Беки! Как можа да излезеш с този човек, след всичко, което ми направи?

Беки дори не мигна.

— След това, което ти е направил? — повтори саркастично тя. — А какво ще кажеш за това, което ти си направил, за да си навлечеш неприятности — или то не влиза в сметката?

— Ако го доведеш отново тук, аз...

— Ти какво? — прекъсна го надменно Беки. — Ако не ти харесват условията тук, знаеш къде е вратата. Но не очаквай, да те защитя в съда втори път. Ако си тръгнеш, ще уведомя властите.

Той пребледня. Беше го заплашила с това веднъж и наистина изглеждаше решена да го направи. Стана му зле. Братята Харис го държаха здраво в примката си, а не можеше да се откъсне от тях, заради увлечението си по Франсин. Не искаше да я изгуби — нито нея, нито новото си положение, но със сигурност не искаше и Килпатрик да го хване за врата. Да остави прокурора, да се навърта в къщата, бе все едно да покани на гости нещастieto.

— Беки... — започна колебливо.

— Десетгодишно момче от прогимназията в Къри Стейшън е умряло от свръхдоза — каза тя, като наблюдаваше внимателно лицето му.

Клей сякаш престана да диша. Изражението му остана непроменено, но в очите му пролича истински страх и Беки изпита желание да изкрещи. Опитваше се да не вярва, че брат ѝ има връзка с пласирането на наркотици, но погледът му я изнерви.

— Да знаеш нещо за това? — попита тя.

Клей погледна встрани.

— Защо трябва да зная? Казах ти, не искам да попадна в затвора, Беки.

Тя не се успокои напълно. Не можеше. Изглежда го продължително и излезе, като затвори вратата.

Мак внезапно се появи зад нея. Беки забеляза, че лицето му бе почервеняло, очите му бяха разширени и разтревожени.

— Били Денис — каза той. — Момчето, което е умряло. Беше ми приятел. Джон Гейнс ми се обади снощи, след като ти излезе — той сведе очи надолу. — Били никога не е наранявал никого. Беше самотен. Никой не го обичаше много, но аз го харесвах.

— О, Мак — изрече Беки съчувствено.

Мак погледна към стаята на брат си и отвори уста, но не можеше да й каже. Въздъхна и се обърна.

Беки се сбогува с дядо си, след като го настани, и двамата с Мак отидоха до малката баптистка църква, която тя посещаваше от детинство. Във фермерските райони на Джорджия баптистките църкви преобладаваха и така бе било винаги от стотина години.

Беки обичаше малката бяла провинциална църква с високата кула и красивата местност около нея. Но най-много обичаше спокойствието и сигурността, която чувстваше вътре. Майка ѝ и баба ѝ бяха погребани в гробището зад църквата. Един от братовчедите на баба ѝ бе направил голямо дарение, за да се построи сградата, която бе на повече от седемдесет години.

— Днес си много красив — обърна се Беки към малкото си братче, когато слязоха от колата.

— Ти също.

Той се засмя. Беше облякъл единственият си официален панталон, едната от двете си бели ризи и си бе сложил единствената си вратовръзка. Носеше маратонки, защото нямаха достатъчно пари за истински кожени обувки.

Беки бе с бяло костюмче, плетена синя блуза и почти нови бели високи обувки. За щастие, никой тук не обръщаше внимание на облеклото на посетителите и не гледаше с презрение на по-бедните членове на паството. Тя се чувстваше като у дома си. Може би точно това превръщаше посещението на църквата в развлечение, а не в неприятно задължение.

Докато слушаше проповедта, Беки си мислеше за Клей и се надяваше, че все още можеше да му помогне. Не знаеше какво да прави. Едва ли щеше да постигне нещо, ако се поддадеше на заплахите

му, но ако пък с отказа си го подтикнеше към нови престъпления и той се озовеше в затвора? Тя стисна зъби. Само да можеше да помоли Килпатрик да ѝ помогне! Беше опитала, но чувствата ѝ попречиха. Сега трябваше да се справи сама, по някакъв начин.

Понеделникът дойде твърде бързо. Беше прекарала останалата част от неделята, да сготви, да приготви дрехите на всички за седмицата и да погледа телевизия с Мак и дядо си. Когато се върна с Мак от църква, Клей бе излязъл. Прибра се късно вечерта, след като всички си бяха легнали.

— Ще ходиш ли на училище днес? — попита го тя студено, докато оправяше Мак в коридора.

Клей сви рамене.

— Ами, да — отвърна кратко.

Изглеждаше потиснат. Смъртта на детето го тревожеше. Никога не бе предполагал, че може да се случи подобно нещо. Беше по-лошо от всичко, което бе правил до сега, макар лично да не бе му дал дрогата. Беше помолил едно от по-големите момчета да му намери клиенти. Буба бе истинският пласьор. Но Клей не би могъл да каже и думичка, без сам да се издаде, а братята Харис вече го бяха заплашили достатъчно какво би могло да го сполети, ако и двамата свидетелстват срещу него. Беше притиснат в ъгъла, но положението бе останало дори още по-лошо, след като Мак отказа да им помага. През цялото време Клей бе на тръни, в очакване, че по-малкият му брат ще го предаде, но досега поне той не бе казал нищо. Мак обаче дори не желаше вече да разговаря с него, а след смъртта на Денис така го гледаше, като че ли бе истински боклук. Болеше го. Малкото му братче, което винаги го бе боготворяло, сега го мразеше. Беки също сякаш бе престанала да се интересува от него. Клей беше като кораб без рул, понесъл се все по-стремително към подводните скали и плитчините, без да може да се довери на някого достатъчно, за да сподели страховете си.

Франсин се бе опитала да го утеши предишната вечер.

„Не се тревожи — беше му казала тя. — Никой няма да знае, че имаш нещо общо с това“. Но дори и думите и не му даваха спокойствие. Чудеше се, дали някога отново ще намери мир за душата

си. Трябваше да отиде на училище. Щеше да полудее, ако останеше вкъщи.

И Беки пристигна в офиса не по-малко потисната. Дядо ѝ изглеждаше доста възбуден тази сутрин и тя се притесняваше за него. Старият човек не спомена и дума за Килпатрик, което също не бе обичайният му стил. Той винаги говореше точно това, което мислеше, освен ако не беше твърде болен, за да го е грижа. Беки се надяваше, че това не предвещава нов пристъп.

— Е, как мина? — попита тихичко Маги, когато Беки влезе в офиса.

— Вечеряхме заедно и танцувахме, беше много приятно — излъга тя с усмивка и ѝ подаде един кафяв плик с обувките и чантата. — Благодаря ти много, че ми ги зае. Бях „апетитна“, така каза *той*.

— Радвам се, че си се забавлявала. Нуждаеш се от малко развлечения.

Беки прибра един кичур коса в кока си и оправи карираната си рокля. Беше спретната и чиста, но съвсем не екстравагантна.

— Това е повече моят стил, предполагам — тя въздъхна. — О, Маги, защо животът е толкова заплетен?

— Ще трябва да ти кажа по-късно — прошепна Маги и кимна към кабинета на шефа си. — В лошо настроение е. Съдът се открива тази сутрин, както знаеш, а той има две дела и едното е срещу приятеля ти Килпатрик. Опитва се да изрови нови доказателства, но се обзалагам, че Килпатрик е поне две крачки пред него. И той мисли така.

Сърцето на Беки подскочи, като чу името на прокурора, но едва ли щеше да има някаква полза, да се ентусиазира прекалено много. Прелюдията беше свършила. И колкото и хубава да беше, трябваше да живее в реалния свят, а не в облаците. Свали капака на пишещата си машина и се залови за работа.

Беше късно следобед, когато Килпатрик се върна от съда. Той лично бе страна по обвинението в едно дело за трафик на наркотици, докато колегите му в други съдебни зали участваха в различни процеси — от изнасилване на дете до опит за убийство. Беше уморен и

раздразнителен и едва ли му се отрази добре, когато завари Дан Бери, да го чака в кабинета му.

Остави куфарчето си до бюрото и остана прав, като се протегна. Тялото го болеше от прекараните дълги часове седнал в едно положение.

— Е, какво има? — попита тежко.

Бери стана и затвори внимателно вратата.

— Нещо лично — отговори следователят. — За бомбата.

Килпатрик седна на ръба на бюрото си и запали пура.

— Хайде, говори.

— Казах ти, че Харви Блер е пуснат от затвора, и за заплахите му да те премахне, когато бъде освободен? — започна Бери.

Килпатрик кимна.

— От ФБР са проследили брояча в бомбата до един местен магазин за радиочасти. Оказа се, че собственикът му е добър приятел на Блер.

— Което не означава, че той е направил бомбата или е поръчал да я направят. В повечето магазини за електроника се намират такива материали — Килпатрик поклати глава, свъсил тъмните си вежди. — Не. Убеден съм, че е стария Харис и синовете му. Почти съм сигурен.

— Не си забравил какво ти казах за младия Калън и познанията му по електроника, нали?

— Не съм забравил. Просто не мисля, че е толкова глупав.

Очите на Бери се присвиха.

— Виж, всички знаем, че се срещаш със сестра му...

— Което няма нищо общо с начина, по който ръководя този кабинет — прекъсна го гневно Килпатрик. — Няма да си затворя очите пред нищо, което момчето е направило, просто защото излизам със сестра му от време на време. Ако е съучастник в това престъпление, ще заведа дело срещу него. Ясно ли е?

— Ясно! Убеди ме — честно!

Килпатрик го изгледа сърдито.

— Мисля, че не е Блер. Но ако ще се почувстваш по-добре, ще отида и ще поговоря с него.

— Невъоръжен?! — възкликна Бери.

Очите на Килпатрик пламнаха.

— Няма да ме убие посред бял ден в собствената си къща. Дори Блер не е толкова глупав.

Той се изправи и погледна часовника си.

— Ще отида сега. Следващото ми дело е чак утре сутринта. Докъде стигна със случая Денис?

— Разпитах няколко деца, които са го познавали в училище, включително и едно момче, Мак Калън, което му е бил приятел.

Челюстите на Килпатрик се стегнаха. Бери забеляза предателската му реакция.

— Не знаеше, предполагам? Помислих, че госпожица Калън може да ти е споменала за това.

Той поклати глава.

— Не, но няма да пропусна да я попитам — отвърна, като се съгласила направи нещо, за което се бе закълел, че няма да го стори.

Беше си обещал, че ще остави Беки намира, но уикендът се изниза бавно, а на него му липсваше компанията ѝ, усмивката, гласът ѝ. Почти бе вдигнал телефона рано тази сутрин, но успя да се подчини на волята си и да не ѝ позвъни. Сега изглежда имаше добро извинение, да залъже съвестта си. Настроените му се повиши.

— Моля те, провери под капака на колата си, преди да потеглиш — предупреди го загрижено Бери. — Не искаме да те намерим на парчета, преди да сме пипнали престъпника, който ти сложи бомбата.

— Ще направя, каквото зависи от мен — увери го Килпатрик, като пъкна пурата в устата си и се засмя. — Сигурен съм, че ще изглеждам ужасно на парчета.

Бери се опита да каже още нещо, но Килпатрик вече бе излязъл през вратата, насочвайки се право към офиса на Беки. „По дяволите с благородните принципи!“ — каза си той.

Завари Беки, наведена над пишещата машина. Другите жени в стаята спряха да работят и впериха очи в него.

Той се подпря на бюрото ѝ изчака да го погледне. Лицето ѝ издаде първо изненада, а после засия от удоволствие.

Рурк се засмя.

— Радваш се да ме видиш? Аз също. Ще бъда вързан цялата седмица в съда, но бихме могли да вечеряме заедно в петък. Китайска или гръцка кухня? Пристрастен съм към хубавата мусака и пивкото вино, но обичам не по-малко и вкусното свинско.

— Никога не съм опитвала гръцка или китайска кухня — призна тя, а гласът ѝ издаваше истинското ѝ вълнение.

— Ще се споразумеем, като излезем. Не мога да остана. Трябва да поприказвам с един човек, заплашил, че ще ме изкорми и ще завърже червата ми на телефонния стълб.

Беки се задъха.

— Няма проблеми. Едва ли го е направил. Няма ни най-малка представа от електроника, а и иска да стои настрана от неприятностите.

— Провери ли колата си?...

— Ах, вие двамата с Бери — измърмори Рурк. — Не мислите ли, че ми се живее? Разбира се, че проверявам колата си и вратата си, и банята си, и дори съм си взел котка, за да опитва храната ми, преди аз да ям. Доволна ли си?

Тя се засмя неволно и забеляза как Маги се опитва да сдържи усмивката си.

— Живял съм почти тридесет и шест години сам. Ще се справя още четиридесет. Имаше ли неприятности вкъщи?

— Да. Казах на Клей, че може да напусне и да се справя сам отсега нататък. Беше доста мълчалив до края на деня. Дори Мак беше замислен. Познавал е малкото момченце, което е умряло — въздъхна Беки. — Горкото дете! Каква нелепа смърт.

— Всяка смърт е нелепа, когато е безсмислена.

Рурк изгледа лицето ѝ и откри болката в него. „Тя дори съчувства на непознати“ — помисли си той и се запита, дали не бе надценил думите ѝ в нощния клуб. Това го смути. Започваше да осъзнава, че иска много повече от нея, а не само състрадание.

— Трябва да тръгвам — каза рязко. — Ще се видим.

— Да — потвърди Беки, а очите ѝ пламтяха.

Беше добре, че Рурк не се обърна. Тя се усмихна широко. Беше тъжна целия уикенд, като си мислеше, че той ѝ бе казал „сбогом“, а се оказа, че е било „довиждане“.

— Е — Пепеляшка, и то в моя офис — подхвърли шеговито Маги. — Мисля, че те харесва.

— Надявам се да е така — отвърна тихо Беки. — Времето ще покаже.

Следващите няколко дни сякаш отлетяха. С влизането на съда в сесия, Беки, както и всички останали момичета в офиса, пишеше и подреждаше от сутрин до вечер досиета. До известна степен това бе добре, защото работата отклоняваше мислите ѝ от Килпатрик.

Вкъщи нещата обаче, бяха съвсем различни. Беки мечтаеше непрекъснато. Беше удивително, колко блестящ и нов ѝ се струваше светът, след като имаше за кого да копнее. Дядо ѝ и Мак не казаха нищо, когато им съобщи, че ще излезе в петък вечерта с Килпатрик. Клей също, въпреки че кръвта му замръзна в жилите. Той не знаеше какво щеше да се случи, но вероятно не предвещаваха нищо добро, областният прокурор да се върти покрай сестра му. Не беше сигурен какво щяха да предприемат братята Харис, когато узнаеха за това. Ако някой загазеше, те щяха да натопят първо него...

Килпатрик бе почти убеден, че Харви Блер не се е опитал да го убие, а убеждението му съвсем се затвърди, когато се срещна с бившия затворник.

Блер, едър мъж със здрави юмруци, с тъмна коса и светли очи дори не прояви и следа от враждебност, когато отвори вратата на апартамента си и видя прокурора.

— Не искам неприятности, Килпатрик — каза той веднага. — Четох вестниците. Зная какво ти се е случило. Но не съм го направил аз.

— Не съм и мислил подобно нещо — отвърна Рурк спокойно. — Но е просто част от задълженията ми, да проверя всички следи. Как вървят нещата при теб?

Блер се отдръпна встрани, за да го пропусне да влезе. Апартаментът му бе чист и подреден, но шумен. Една слабичка жена и три дечица на предучилищна възраст се бяха разположили на пода и редяха фигурките на един конструктор. Те погледнаха нагоре и се усмихнаха срамежливо, преди да продължат с играта.

— Дъщеря ми и внуците ми — изрече Блер с грейнало лице. — Позволиха ми да живея при тях. Зет ми загина на работата си миналата година, така че аз се грижа за тях. Странно, нали, как отговорността те вкарва в правия път? — той въздъхна тежко и пъхна ръце в джобовете

си. — Намерих си работа. Шофьор на камион. Плащат ми добре и нямат нищо против, че съм бивш затворник. Дори имам застраховка и пенсионно осигуряване — Блер се усмихна. — Как ти се струва, бих ли изгубил всичко това, за да извърша отново нещо глупаво?

Килпатрик също се засмя.

— Радвам се, че нещата са ти потръгнали. От всичките си дела съжалявам най-много, че спечелих твоето.

— Благодаря. Но аз си бях виновен, макар накрая да получих помилване. Въпросът е, че искам животът ми сега да не се провали. Получих втори шанс и не желая да го пропиляя.

— Мисля, че ще успееш.

Килпатрик му подаде ръка на сбогуване. Тръгна си, сигурен, че Блер не е поставил бомбата в колата му. Човекът щеше да загуби прекалено много. Но Калън все още оставаше заподозрян, а той не можеше да каже на Беки колко много доказателства уличаваха брат ѝ за атентата и смъртта на Денис. „Господи, някои дни са наистина трудни!“

До края, на седмицата Рурк Килпатрик непрекъснато седеше в съда, изпълнявайки задълженията си. Понякога му се струваше, че ще започне да крещи. Законът изискваше, да разпита всеки един от съдебните заседатели. „Имате ли връзки с подсъдимия, с някого от свидетелите, или с някого от адвокатите? Запознати ли сте с делото? Имате ли роднини, които са замесени в случая?...“ И така, докато зададе всички въпроси на петте състава съдебни заседатели, докато се подберат дванадесет подходящи члена — почти цял ден. После двамата с обществения защитник разпитваха съдебните заседатели, докато и двамата се убедяха, че са подбрал подходящи хора.

Беше много важно, съдебните заседатели да са безпристрастни, но не бе по-маловажно и съдията да е такъв.

Имаше късмет със съдията Лорънс Кенър, възрастен мъж, който знаеше законите из основи и Килпатрик го уважаваше.

Джей Линкълн Дейвис се отби в съда по време на почивката, за да представи искане за издаване на постановление по едно от неговите дела. Той се спря до Килпатрик със самодоволен вид.

— Предполагам си чул, че съм готов да обявя кандидатурата си — подметна адвокатът.

Килпатрик се засмя.

— Чух. Късмет.

— Поне ми бъди достоен съперник.

— Защо, Джаспър. Не го ли правя винаги? — попита невинно Рурк.

— Не използвай малкото ми име! — простена адвокатът, като се огледа наоколо бързо, за да се убеди, че другите в съдебната зала не са чули. — Знаеш, че го мразя!

— Майка ти не го е мразела. Срамно е, че го криеш зад инициал.

— Само почакай, докато се изправим в телевизията на дискусия.

Подчинените ми проучват всичките ти минали дела.

— Пожелай им приятно прекарване — отвърна дружелюбно Килпатрик.

— За човек, който иска да бъде преизбран, ти се държиш непоносимо безотговорно.

Килпатрик не искаше да бъде преизбран, но защо трябваше да разваля удоволствието на Джаспър и да му го признае сега. Той само се засмя.

— Приятен ден.

Адвокатът направи гримаса и излезе. Килпатрик се почувства леко засрамен, че го подмамваше. Джей Линкълн бе добър човек и много добър адвокат. Но понякога беше истинска напаст.

Прибра документите си и излезе от съда. Беше пет часът, а имаше работа поне още за два часа в кабинета си, преди да приключи задълженията си за деня. Но беше петък вечер и бе обещал да излезе с Беки. Простена вътрешно. Не му харесваше идеята, да я разочарова, но едва ли имаше избор. Работата беше на първо място.

Отби се в офиса ѝ на път за своя кабинет. Всички се приготвяха да си тръгват, но Беки все още пишеше нещо на машината си. Размени няколко думи с Боб Малкълм и после се настани на бюрото до Беки.

— Имам още поне два часа работа — каза ѝ нервно. — Беше ужасна седмица!

— И не можеш да излезеш тази вечер — предположи Беки, като се усмихна, за да не проличи разочарованието ѝ. — Всичко е наред, наистина.

Той въздъхна гневно.

— Не, не е. Прибери се вкъщи и нахрани семейството си — Рурк изучаваше изпитото ѝ лице. — Ще бъде късна вечеря — започна той с

колебание. — Ако искаш да се върнеш и да поседиш с мен, докато привърша, все пак ще можем да хапнем някъде.

Сърцето на Беки подскочи, очите ѝ вече не изглеждаха тъжни.

— С удоволствие, ако не си много уморен да...

— Аз също трябва да ям, Беки. Не съм толкова уморен. Заклучи вратите на колата си, когато се върнеш. А после ще карам след теб, да те изпратя.

— Добре. Няма да се бавя много.

Той стана и се усмихна на изражението ѝ. Приличаше на дете, заведено на цирк.

— Не им позволявай да те заключат в килера.

— В някакъв случай — обеща твърдо Беки.

Тя се прибра, готова да се противопостави на семейството си. Вече ги бе предупредила предишната вечер, че в петък ще вечеря с Килпатрик навън. Този път обаче, дядо ѝ бе получил пристъп — пъшкаше и стенеше, колкото сили имаше.

Обзе я паника. Помогна му, да си легне, и после започна да кърши ръце, разтревожена какво да направи. Лекарят щеше да дойде, ако го извикаше, но това щеше да се отрази, на бюджета им, а Беки не бе сигурна, дали дядо ѝ не се преструваше.

Клей бе излязъл и щял да прекара вечерта навън. Не знаеха къде е отишъл. Мак гледаше телевизия и нищо не можеше да го отдели от екрана. По всичко личеше, че Беки нямаше да успее да отиде на срещата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Седна на леглото до дядо си и подпря главата си с ръце. Всеки път, когато дядо ѝ получаваше пристъпи, нервите ѝ се изпъваха до краен предел. Беше ужасно, да носиш пълната отговорност за живота на някои друг. Ако не вземеше правилно решение, той можеше да умре и тя никога нямаше да си го прости. От друга страна, не беше сигурна, дали лошото му здраве не бе претекст, за да я държи настрани от Килпатрик, когото очевидно не харесваше.

— Всичко е наред, момиче — каза той, като се намръщи на изражението ѝ. — Няма да умра.

Беки поклати глава.

— Зная. Само че... — слабите ѝ рамене се повдигнаха и отпуснаха. Тя се усмихна нежно. — Никога не съм имала истински обожател. Никой не ме е канил да изляза с него два пъти. Килпатрик знае, че схващанията ми не са съвременни, и все пак ме харесва — погледът ѝ се отклони встрани. — Приятно ми е, че иска да ме изведе...

Дядо я въздъхна сърдито.

— Това ще разбие сърцето ти — изрече той ледено. — Не съм сигурен, че не те използва, за да се добере до Клей. Брат ти се е забъркал в нещо, Беки. И двамата го знаем. Сигурен съм, че и приятелят ти Килпатрик го знае не по-зле от нас. Ти си най-добрият и сигурен начин да следи брат ти.

— Непрекъснато ми го повтаряш. Но ако е така, защо никога не се интересува от Клей?

— На този въпрос не мога да ти отговоря.

Старецът седна в леглото и прокара ръка през гъстата си, побеляла коса.

— Вече съм добре. Излизай. Мак ще извика лекар, ако се наложи. Той е добро дете.

— Да, зная.

Беки се поколеба, по лицето ѝ премина сянка на вина.

— Казах, че съм добре. Не одобрявам, че излизаш с този човек, но трябва да призная, че е хубаво, понякога да те виждам усмихната. Внимавай само, да не те използва за информатор!

— Добре.

Лицето ѝ засия. Беки се наведе и го целуна.

— Ще приготвя вечерята, преди да изляза. Ще се прибера вкъщи навреме.

— Ти си добро момиче. Предполагам, че ти е много трудно, Беки. Приел съм поведението ти за нормално, момичето ми, а не трябваше да го допускаш.

— Някой трябва да се грижи за теб и момчетата — отвърна внимателно Беки. — Нямам нищо против. Обичам ви — добави тя и се усмихна.

— И ние те обичаме — изрече дядо ѝ дрезгаво и отклони погледа си встрани. — Дори Клей, но първо трябва да научи, какво означава обичта.

— Да се надяваме, че урокът няма да е твърде болезнен — отговори Беки.

Излезе и затвори вратата.

Когато привърши с вечерята, тя изведнъж осъзна, че е закъсняла вече с цял час. Килпатрик сигурно се бе отказал да я чака, а още по-лошо — беше твърде късно да вечерят някъде навън, освен с хамбургери. А мъж като него, който работеше толкова много, се нуждаеше от здрава храна.

Беки взе старата кошница за пикник и постави вътре бисквити с масло, салата от картофи и печена шунка, заедно с две парчета от ябълковия пай, който бе направила предишната вечер. Сложи вечерята на дядо си и Мак и приготви термос с горещо кафе, преди да излезе. Дядо ѝ и брат ѝ бяха доста дружелюбно настроени — особено Мак, който като че ли въобще не ѝ се сърдеше. Помисли си, дали не са успели да сложат отрова в храната на Килпатрик.

Рурк я чакаше. Погледна многозначително към часовника, защото беше минало много повече време от двата часа, които му бяха нужни, да довърши работата си.

— Извинявай... — рече Беки стеснително, когато влезе в кабинета му, облечена със старото си палто. Навън валеше и се бе

застудяло. — Дядо имаше пристъп и трябваше да остана малко при него, докато се убедя, че е добре.

— Така ли?

— Сега е по-добре. Но съжалявам, че закъснях. Отписа ли ме за тази вечер? — попита тя, като стискаше кошницата заедно с чантата си.

Рурк се изправи и се усмихна. Беше оставил сакото си на стола. Ръкавите на ризата му бяха навити до лактите.

— Не, не съм те отписал. Щеше да ми се обадиш по телефона отдавна, ако нямаше да дойдеш.

— Познаваш ме доста добре вече — засмя се Беки.

— Не толкова, колкото бих искал. Какво ще изберем, китайска кухня или гръцка?

— А какво ще кажеш за домашна кухня? Предположих, че ще бъде твърде късно, за да вечеряме навън, освен ако не хапнем хамбургери или нещо подобно. Помислих си, че може да ти се понрави шунка с картофена салата и ябълков пай.

— Ти си ангел! — възкликна Рурк, когато тя сложи кошницата на бюрото и я отвори.

В кабинета замириса приятно на вкусни ястия.

— Бях се примирил вече с хамбургер. Това е истински пир.

— Остатъци от вечеря — отвърна Беки и извади две чинии, чаши за кафе и прибори.

Забеляза го, да се намръщва и поруменя. Не можеше да признае, че не е в състояние да си позволи картонени чинии за еднократна употреба и пластмасови прибори.

Килпатрик вече го бе разбрал сам. Той й се усмихна приятно, като освободи достатъчно място на бюрото, за да поставя храната.

— Вкусно е — въздъхна той, когато стигна до десерта.

Облегна се назад, отпивайки от кафето си.

— Беки, ти си невероятна кулинарка!

— Обичам да готвя. Майка ми ме научи. Беше страхотна.

— Сигурно е бил ужасен удар за теб, когато е починала?

— Сякаш настъпи краят на света. Мак беше само на две години. Клей на девет. Татко никога не се задържаше дълго вкъщи. Появяваше се и изчезваше. Дядо се грижеше за всичко. Успях да завърша училище. Госпожа Уайт, която ни е съседка, гледаше Мак. Дядо все

още работеше към железниците по онова време — Беки се усмихна замечтано. — Беше забавно, да се грижа за прощъпалник. Двамата с Мак сме много близки. Аз съм му повече като майка, отколкото сестра. Но Клей... той винаги е имал неприятности, дори като по-малък. И става все по-лош. Мрази някой да му се налага.

— Сигурно ти натяква, че се срещаш с мен.

— Разбира се. Той и дядо. Мак като че ли е единственият, който ме разбира.

— Била ли си палава?

Беки се засмя.

— Да. С двама братя не може да е другояче. Мога да кося и да карам трактор, въпреки че не ми харесва.

Смехът ѝ замря, като се сети за пролетната сеитба.

— Тази година ще бъде трудно, дядо няма да може да ми помага. На Клей не мога да разчитам, а Мак е все още много малък.

— Баща ти нищо ли не дава за издръжката на момчетата?

Тя поклати глава.

— Той няма чувство за отговорност. Винаги е искал да има лесни пари.

Килпатрик си играеше с бялата чашка за кафе.

— Спомням си го бегло. Приличаше на Клей. Непочтителен, арогантен, труден?

— Всъщност, да. Татко е такъв.

Беки прибра чиниите и чашите и погледна предпазливо към него.

— Радвам се, че приличам на мама. Тя беше болезнено честна. Мак ще бъде такъв. Вече е. Беше потресен от смъртта на малкия Денис.

— Как се разбира с Клей?

— Никак, напоследък. Мак дори не иска да му говори от миналия уикенд — тя се намръщи. — Не мога да го накарам да ми каже причината.

— Братята винаги се бият, или поне така се твърди — вметна Рурк, за да заглади нещата.

Беше твърде рано да започне да я разпитва.

— Ти нямаш братя или сестри, нали?

Той поклати глава.

— Не. Винаги съм бил самотник. Вероятно ще си остана такъв.

Рурк се изправи, протегна се бавно така, че ризата се изпъна и мускулестите му гърди се очертаха под нея. Беки отклони свенливо погледа си.

— Следващият път ще вечеряме навън — каза той и се усмихна.

Очите му погледнаха нежната извивка на устните ѝ и се задържаха дълго там, като си припомни, какво блаженство бе да я целува.

— Можеш да дойдеш на обяд в неделя във фермата — предложи Беки колебливо и се изчерви. — Ако искаш. Ще бъде все едно, да се разхождаш из вражеския лагер невъоръжен.

— Никога не съм невъоръжен. С удоволствие ще дойда. В колко часа?

— Около един?

— Ще имаш ли достатъчно време, да приготвиш обяда след църква?

— Ако не съм успяла, можеш да седнеш при мен в кухнята.

— За да ме спасиш от останалите членове на семейството си, предполагам? Добре. Преживях две години във Виетнам. Мисля, че ще преживея и един следобед с Клей и дядо ти.

— Служил си във Виетнам?

— Да. Но никога не говоря за това.

— Тогава няма да те питам. Обичаш ли пържено пиле?

— Много...

Той се приближи към нея. Бавните му стъпки бяха заплашителни, като се прибавеше усмивка и топлината на тъмните му очи. Хвана я за кръста, придърпа към себе си, а усмивката му изчезна, когато погледът му се плъзна от широко отворените ѝ очи към нежните ѝ устни.

— Онази вечер не те изплаших, нали?

Беки не се престори, че не разбира за какво става дума.

— Не — отговори тихо.

Усети дъха му на кафе до устата си сред внезапно настъпилата тишина в стаята. Силните му ръце се плъзнаха по гърба ѝ, като притиснаха гърдите ѝ до широкия му гръден кош.

— Бях решил, че няма да се виждам повече с теб — каза Рурк, станал изведнъж сериозен. — Двамата с теб сме отдалечени на светлинни години, не само финансово.

— Но се върна — прошепна Беки.

Той кимна. Ръцете му я притиснаха по-силно. Сведе глава.

— Колкото и да е безнадеждно... Желая те, Беки!

Устните му се докоснаха до нейните и умело я принудиха да ги разтвори. Тя притвори очи и обви ръцете си около врата му. Тялото му бе стегнато. Усещаше здравите му мускули, силата, която се излъчваше от него. Беки се издигна между земята и небето. Тялото ѝ започна да пулсира болезнено от напрежение, което не бе изпитвала досега.

Рурк като че ли го усети. Ръцете му се плъзнаха надолу по гърба ѝ, придърпаха бедрата ѝ към неговите и за пръв път през живота си Беки почувства, що е чисто физическата мъжка възбуда.

Дишането ѝ стана тежко. Той повдигна глава. Очите му бяха потъмни, присвити, напрегнати. Беки се опита да се отдръпне назад, но ръцете му притиснаха бедрата ѝ още по-силно. Лека руменина изби по бузите ѝ, а луничките ѝ се откरोиха още по-ясно. Очите му не се откъсваха от нейните, докато усети как тялото ѝ започва да потръпва. После се наведе отново и устните му започнаха да си играят с нейните. Беки вече не се съпротивляваше. Устата ѝ се разтвори под натиска на неговите устни. Започна да диша чрез него, да живее чрез него, изпадна в състояние на безпаметно удоволствие. Клепачите ѝ бавно се отвориха и тя го погледна замаяно. Устните ѝ бяха леко подпухнали, очите премерени, нежни.

Ръцете му не се бяха отдръпнали от бедрата ѝ, докато я бе целувал. Погледите им се кръстосаха и Рурк решителни я притегли към себе си, а тъмните му очи се наслаждаваха на безпомощността ѝ.

— Благодарни се на щастливата си звезда, че имам съвест... — гласът му бе станал по-дрезгав, по-плътен. — Защото когато се стигне дотук, повечето мъже биха измислили извинение, за да продължат до края.

— Наистина ли мислиш, че бих могла да те спра? — прошепна Беки.

Рурк се усмихна.

— Няма да поискаш — поправи я. — Но след това... какво ще стане след това, Беки?

Обърканите ѝ мисли се проясниха и тя осъзна, за какво ѝ намекуваше. Вина. Срам. Това щеше да почувства. За нея сексът, женитбата и любовта бяха взаимно свързани понятия — неделими.

Сведе очи и той я пусна, макар и малко неохотно. После се отдалечи и запали пура.

— Майка ти говорила ли е с теб за мъжете? — попита след време, загледан през прозореца към светлините на улицата.

— Тогава нямах приятел и вероятно не е сметнала за необходимо. Дядо ми е казал, да съм добра, а в училище ни изнасяха лекции за рисковете от безразборното подбиране на партньорите — Беки сви рамене. — Научих повече от любовните романи, отколкото от семейството си. Някои от тях са доста образователни — добави тя с лека усмивка.

Рурк се обърна и се засмя на изражението в очите ѝ. Имаха магическа сила. Целият бе настроен от възбуда, но Беки притежаваше невероятната способност, да го кара да се смее.

— Ти все пак не искаш да бъдеш съвременна и освободена, нали?

Тя поклати глава.

— Не, когато разсъждавам трезво. Не зная много за мъжете или за другите необходими неща, за да съм освободена.

— Имаш предвид контрацептивите? — каза тихо Рурк и очите му се присвиха.

— Да.

— Не бих искал да създам дете повече от теб, Беки. Сигурен съм знаеш, че мъжът може да го предотврати така, както и жената.

Беки пламна цялата. Разговорът беше много интимен. Седна на стола пред бюрото му.

— Казват, че нищо не е напълно сигурно. А има и... други неща...

— Болести?

Тя кимна.

— Предпазлива си като мен.

Веждите му се повдигнаха въпросително, като забеляза резкия ѝ поглед.

— Нима предполагаш, че мъжете не внимават също. Помисли отново. Не спя, с която ми падне.

Беки го изглежда втренчено. Беше сигурна, че опитът му бе натрупан с доста жени. На неговите години едва ли бе девствен.

— По-рано го правех — продължи той, като дръпна от пурата си и седна на ръба на бюрото. — Но мъжът поумнява с възрастта. Сексът без никакви чувства задоволява като кекс без захар в него. Напоследък съм много внимателен.

— Може би просто те привличам, защото съм неопитна... — осмели се да изрече Беки и го погледна с нежните си, разтревожени очи.

— Може би ме привличаш просто, защото си ти — отговори Рурк с гърления си глас.

Погледът му хищно обходи дългата ѝ, златистокестенява коса, големите ѝ лешникови очи, нежната извивка на устните ѝ, добре очертаните ѝ гърди, тънката ѝ талия.

— Мисля, че рано или късно ще се любим, Беки — изрече тихо той. — Но независимо, дали ще го направим или не, ще останем приятели. Много дълго бях сам. Вече съм на възраст, когато това не ми харесва. Можем поне да се движим заедно.

Сърцето ѝ започна да пее.

— Ще ми хареса много да се движа с теб — усмихна му се тя. — Но другото... — Беки се намръщи притеснено. — Аз съм страхлива. Нали разбираш, ако нещо се случи, ако нещо се обърка, не бих понесла аборт. Дори не обичам да убивам пчелите, когато са ме уж依лили...

Той я хвана за ръката и я придърпа към себе си, така че очите им се срещнаха.

— Аз също не съм привърженик на абортите. Разчитам на предпазването. Но нека да напредваме стъпка по стъпка. Съгласна ли си?

— Съгласна.

Той обви ръцете си около нея и я целуна бавно и нежно. После я пусна, усмихна се и се отдръпна.

— По-добре да те изпратя до вкъщи. Беше дълъг ден и за двама ни, нуждаем се от почивка.

— Не е необходимо да идваш до фермата.

— Казах, че ще карам след теб до дома ти — повтори Рурк с тон, нетърпящ възражение.

Беки махна с ръка.

— Нищо чудно, че си толкова добър областен прокурор. Никога не се отказваш.

— Разчитай на това — рече ѝ напълно сериозно.

След като се прибра, Беки си легна веднага. За щастие, всички вкъщи вече спяха. Сутринта им съобщи, че Рурк ще дойде на обяд в неделя. Клей не каза нито дума. Страхуваше се, след като сестра му го бе заплашила. Само сви рамене. Вечерта имаше среща с Франсин и знаеше, че му предстои доста тежко обяснение пред братята Харис за Килпатрик. Щеше да намери някакъв начин да ги убеди, че това е преимущество. В края на краищата, чрез Беки щеше да следи ходовете на прокурора. Той се развесели. Разбира се, приятелите му щяха да харесат тази идея! Отпусна се и изяде закуската си с удоволствие.

— Обяд? — промърмори дядо ѝ и въздъхна тежко. — Е, вероятно ще го издържа добави той, като забеляза изражението на Беки. — Но не очаквай, да водя блестящ разговор.

Тя му се усмихна признателно.

— Благодаря ти, дядо.

— Бих могъл да му покажа електрическите си влакчета — изрече Мак.

Той бе толкова горд със своята колекция, подарена му за Коледа от един приятел на дядо му.

— Сигурна съм, че Рурк ще го хареса — каза Беки. — Той не е лош човек — добави тя по-скоро за дядо си и за Клей. — Забавен е, когато го опознаеш, и е загрижен за хората по свой собствен начин.

— Трябва да тръгвам — каза Клей и стана от масата. — Ще помагам на бащата на Франсин, да си поправи колата днес.

— Приятно прекарване — пожела му Беки. — Как е новата ти работа?

Клей я изгледа с тревога в очите.

— Добре... — смотолев. После изгледа Мак и забеляза как лицето на по-малкото му братче се изопна. Клей се обърна. — Довиждане.

Беки остана изненадана от изражението на Мак.

— Да не сте се скарали двамата? — попита тя.

— Искаше да направя нещо за него, но аз му отказах — изрече кратко Мак. — Е, не ми е началник — добави отбранително детето и остави вилицата си. — Искаш ли да издоя кравата заради теб? —

предложи й. — Упражнявал съм се. Наистина съм добър, Беки — питай дядо.

— Да, добър е — обади се дядо й и се усмихна на момчето. — Научих го. Помислих си, че ще ти е от полза, ако може да те отмени поне за това.

— Вярно е — съгласи се Беки.

Тя стана и целуна дядо си по бузата. Животът ставаше по-добър с всеки изминал ден.

— Благодаря ти!

— Добре е, да те видим толкова щастлива — добави дядо й. — Цялата сияеш.

— Да — засмя се Мак. — Това трябва да е любовта — той кръстоса ръце на сърцето си. — О, Ромео!

— Изчезни оттук, преди да съм хвърлила останалите яйца по теб — заплаши го Беки. — Шекспир ще се обърне в гроба, ако те чуе.

— От ревност — извика Мак, взе ведрото за млякото и излезе през задната врата.

Тя поклати глава и отиде да измие чиниите. Дядо й остана седнал до масата. Изглеждаше много по-болнав от обикновено.

— Разтревожен ли си? — попита го Беки загрижено.

Слабите му рамене се повдигнаха и се отпуснаха.

— За Клей — призна той. — Двамата с Мак бяха толкова близки. Сега дори не си говорят. Забъркал се е в нещо, Беки. Изглежда точно като баща ти, когато е сторил нещо истински лошо.

— Може би ще проумее това сам и ще се измъкне — изрече Беки с надежда, но сама не си повярва.

Дядо й поклати глава.

— Не и сега, когато е тръгнал с това момиче. Тя е лоша — би използвала всички средства, да задържи момчето в ноктите си. Запомни думите ми, тя помага на братята Харис. Няма начин, да се разбере какво правят тези момчета, но Клей ще бъде набеден за всичко, рано или късно. А той не може да го проумее. Когато го разбере, може да се окаже твърде късно.

— Какво можем да направим?

— Не зная...

Дядо й се изправи бавно.

— Аз съм стар. Радвам се, че не ми остава да живея дълго. Светът не е добър вече, Беки. Твърде много егоизъм и мръсотия се е появила. Аз бях отгледан в по-добри времена, когато хората имаха чест и гордост, когато името на семейството означаваше нещо. Някога, когато хората обработваха земята си, те зависеха от Бога. Сега работят за машините и зависят от тях — той сви рамене. — Машините спират, когато изключат тока, а Господ никога не почива. Но може би хората трябва да научат това сами. Ще си полегна малко.

— Добре ли си?

Той спря до вратата и се усмихна.

— Ще живея, въпреки всички лекарства, с които ти и докторът ме тъпчете. Още не съм свършен.

— Браво — отвърна Беки на усмивката му.

Старецът кимна и се отправи към стаята си. Беки привърши със задълженията си вкъщи и излезе да нахрани пилетата. Беше ранна пролет и времето се стопляше. Беше обула джинси и тениска, вързала бе косата си на конска опашка и се чувстваше на седмото небе. Просто този ден проблемите ѝ не съществуваха. А утре Рурк щеше да дойде на обяд!

— Какво искаш да кажеш с това, че областният прокурор ще дойдел у вас на обяд? — попита гневно Сан, когато се срещна с Клей и Франсин в гаража.

— Харесва сестра ми — изрече Клей, като се опита гласът му да прозвучи съвсем нормално. — Страхотно е! Беки говори за него през цялото време. Той ще ѝ каже, върху какво работи, а тя на мен.

Клей се взря в Сан, за да види как се приема информацията му.

— Така ще имам собствен източник на информация, какво става в канцеларията на областния прокурор.

— И не ти ли е хрумвало, че той може да ни следи и да използва сестра ти за това? — вметна Буба, а червендалестото му лице бе още почервено от преди.

— Тя няма какво да му каже — отговори Клей. — Освен това, тя е толкова наивна, че досега да се е изпуснала, ако той ни подозира.

— Слушай, Калън, имаш късмет, че не подхвърлихме информация за теб и за колата на областния прокурор — каза Сан с

леден глас. — Малкият ти брат не иска да ни играе по свирката. Ако не беше онзи твой приятел, който ни помогна в прогимназията, можехме да загубим цялата територия!

— Едно дете умря от наркотиците... — започна Клей.

— Е, и? Някакво си дете умряло. Взело е по-голяма доза — това става непрекъснато. Направо ни просълзи — присмя му се Сан. — Каква ни е ползата от теб, ако не ти стиска да поизцапаш ръцете си. Решим ли да те предадем, ще го направим толкова изкусно, че ще се приземиш право в лапите на приятеля на сестра ти и никога няма да се измъкнеш от пандиза.

— Точно така — обади се и Буба.

Франсин се прилепи за ръката на Клей и отметна дългата си челна коса назад.

— Оставете го на мира. Не е предател — защити го момичето.

— Не съм казал нищо на никого — потвърди Клей. — Вижте, харесва ми да имам малко джобни пари и прилични дрехи — изрече той малко виновно, защото знаеше колко усърдно се трудеше Беки заради него и останалите членове на семейството им.

— Тогава недей да режеш клона, на който седиш — отговори Сан. — Стегни се. След две седмици се очаква голяма сделка. От теб очакваме, да ни помогнеш, да предадем стоката на местните пласьори.

— Разбира се. Ще свърша моето.

Клей се усмихна, но с доста усилия. Откри по особено болезнен начин, че е много по-лесно да престъпиш закона, отколкото да се върнеш в правия път. Беше затворил всички врати зад себе си. Той прегърна Франсин и тръгна с нея към колата.

— Всичко е наред — опита се да го успокои тя, когато Клей ѝ отвори вратата, но и Франсин изглеждаше нервна. — Няма да те предадат...

— Няма ли? — той си пое тежко дъх. — Господи, сестра ми никога няма да ми прости, ако ме набеждат, че съм поставил бомбата в колата на Килпатрик. Никога няма да повярва, че не съм го направил аз. Не съм аз, Франсин — ти знаеш, че не съм!

Франсин погледна през рамото си към братовчедите си. В началото искаше да им помогне. Сега причината да се среща с Клей бе съвсем различна. Той се отнасяше с нея като с дама, правеше ѝ подаръци. Никой досега не се бе държал с нея толкова мило.

— Слушай, ще ти помогна. Все някак си ще ти помогна. Но, Клей, не прави нищо глупаво, нали разбираш? — тя го гледаше умолително с тъмните си очи. — Не се размеквай и не признавай нищо пред сестра си. Дори само за миг да се усъмнят, ще те предадат и ще прекараш целия си живот в затвора.

— Но и те ще загазят.

— Не. Те ще са на свобода много скоро. Имат достатъчно пари, за да купят всекиго, Клей. Нима не схващаш за какво е всичко това? Те могат да купят полицаите, градските съветници, съдиите — всички! Но ти нямаш тези средства. Ти ще изгниеш в затвора. Моля те Клей, пази се!

Клей ѝ се усмихна.

— Тревожиш ли се за мен?

— Да, глупак такъв! — изрече гневно момичето. — Господ знае защо, но те обичам!

Целуна го пламенно, качи се в колата и потегли, преди той да успее да реагира.

Клей бе на седмото небе. Върна се в гаража, за да поговори със Сан, но чу едва половината от плана за сделката. Прибра се вкъщи зашеметен. Не беше се докосвал до наркотици от доста време насам, освен като посредник. Не изпитваше необходимост от тях, откакто се бе появила Франсин.

Мак си играеше с влакчетата и Клей остана в стаята да го погледа, но по-малкият му брат просто не му обърна внимание.

— Слушай, не можеш ли да ми простиш? — попита го.

— Ти и твоята мръсна тайфа убихте мой приятел! — отвърна свирепо Мак.

— Не съм аз — изрече Клей, като погледна към отворената врата, за да се убеди, че никой няма да ги чуе. — Виж, затънал съм до гуша. Оставих се да ме убедят да купя стоката веднъж, а сега ме заплашват, че ще ме пратят в затвора. Нямах намерение да наранявам никого. Спечелих много пари...

— Парите няма да върнат приятеля ми — каза студено Мак. А ако Беки знае с какво се занимаваш, ще те изхвърли от къщи.

— Вероятно трябва да го направи — изрече предпазливо Клей.

Чувстваше се стар. Една грешка бе довела до толкова много последствия, че не знаеше, дали всичко това някога щеше да свърши.

Той пъхна ръце в джобовете си.

— Мак, не съм продавал дрога в твоето училище. Трябва да ми повярваш. Лош съм, но не съм чак толкова лош.

Мак взе локомотива си и започна да го върти из ръцете си. Призля му.

— Ти си пласьор. Не те искам в стаята си!

Клей се опита да каже нещо, после се отказа и излезе тихо. Не си спомняше, да се е чувствал някога толкова самотен или толкова засрамен...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беки бе в напрегнато очакване, докато приготвяше обяда в неделя. Току-що се бе прибрала от църква и все още бе облечена със сивата жарсена рокля. Подозираше, че Килпатрик ще се появи по-рано и наистина се оказа права. Когато чу колата му да спира, тя изтича навън да го посрещне, и забрави соса да къкри на печката, но Мак я бе изпреварил и за нейна най-голяма изненада, момчето дори се държеше учтиво.

— Тя е в кухнята, господин Килпатрик — рече му.

— Не, тук съм — обади се Беки развълнувана и се усмихна на Рурк.

Изглежда го одобрително. Беше с бежови панталони, жълтеникава трикотажна риза и елегантно кафеникаво карирано спортно сако.

— Връщай се да довършиш обяда, момиче. Двамата с Мак ще забавляваме господин Килпатрик — извика силно дядо и от мястото си, но погледът му съвсем не бе любезен.

— Можеш да дойдеш с мен в кухнята — предложи плахо Беки.

— Глупости. Ще загоряш соса — сгълча я дядо й. — Седнете, господин Килпатрик. Столовете не са такива, на каквито сте свикнал, но все още няма опасност да паднете от тях.

Килпатрик изглежда втренчено стареца с присвити устни.

— Не се отказвате да удряте с пълна сила. Добре. Аз също. Позволено ли ви е да пушите или лекарят смята, че една пура ще ви убие?

Той остана слисан.

Беки изчезна обратно в кухнята.

„Колко съм глупава — помисли си тя, — да се притеснявам, че дядо ще надприказва Килпатрик.“

Довърши обяда, колкото се може по-бързо. От всекидневната за кратко се дочуваше разговор на висок глас, после настъпваше тишина, след това — приглушени приказки. Когато надникна вътре, за да

покани мъжете на масата, дядо ѝ нямаше настроение, а Рурк пушеше неизменната си пура спокойно, като се усмихваше.

Не беше необходимо да пита кой бе победител в словесния двубой. Сервира яденето и остави дядо си да каже молитвата. Клей не се забелязваше никъде. Вероятно бе решил, че областният прокурор е твърде голяма хапка, за да я преглътне заедно с обяда си. Беше добре, защото и без това бе доста трудно с дядо ѝ.

Хранеха се мълчаливо, с изключение на няколко любезни думи от страна на Рурк за кулинарните ѝ способности. След това дядо ѝ се извини и се затвори в стаята си.

„Толкова за обещанието му, да не създава неприятности“ — помисли си Беки. Мак излезе да нахрани пилетата, като остави сестра си и Рурк сами в кухнята докато, тя измие чиниите.

Беки наведе глава над мивката, а дългата ѝ коса почти закриваше лицето ѝ.

— Съжалявам — въздъхна тежко тя. — Мислех си, че ще се държат прилично. Предполагам, че съм искала твърде много от тях.

— Страхуват се да не те загубят — каза Рурк проникателно. — Не би трябвало да ги обвиняваш. Свикнали са да бъдеш тук, за да вършиш домакинската работа.

Беки го погледна. Изражението на очите ѝ бе по-красноречиво, отколкото съзнаваше.

— Дори домашните помощници имат свободни дни — отговори тя.

Рурк се приближи и я целуна нежно.

— За тях ти си много повече. Затова не искат да попаднеш в лапите на мъж, който си мисли само за секс.

— А ти за това ли си мислиш? — промълви Беки и потърси погледа му.

„Тези очи — помисли си той с болка. — Тези топли, прелъстителни очи...“ Те си играеха безпощадно с нервната му система.

— През по-голямата част от времето си мисля за закона — отвърна ѝ сухо. — Вероятно и сексът си има своето място. Но вече те предупредих, че кроя лоши планове за теб, нали?

Беки се засмя от удоволствие.

— Да. Честността над всичко.

— Точно така. Възнамерявам, да те примамя в тайното си скривалище и да ти покажа...

— Колко вълнуващо. Твоята кола ли ще вземеш или моята?

Рурк я изгледа навъсено.

— Предполага се, че ти не трябва да дойдеш по собствено желание. Ти си момиче с принципи, а аз съм похитителят.

— О, извинявай — тя сведе глава. — С коя кола би желал да ме отвлечеш, твоята или моята? — поправи се.

Рурк я плесна леко по дупето.

— Залавай се за работа, неуравновесена жено!

Тя се направи на засрамена.

— Сложи ме на мястото ми.

— Внимавай да не го направя наистина — изрече той замечтано.

— Честно, никога не съм и сънувал, че ще се опиташ да ме изкушиш над мивка, пълна с мръсни чинии. Нямах ли поне малко финес?

— Не. Има ли по-добро място?

— Разбира се. Ще ти обясня някой ден. Пропусна една чиния.

— Да, видях.

Беки я изми и той я изсуши с мълчаливо задоволство.

— Дядо труден ли беше? — попита тя след малко.

— Да. Не му харесва да се появявам тук. Не го обвинявам. Няколко пъти съм обърквал живота му, въпреки че е било неизбежно.

— Ти просто си вършел работата си. Аз не те обвинявам.

Рурк ѝ се усмихна.

— Да, но дядо ти не обича да ме целува толкова много като теб, затова ме обвинява.

Тя поруменя.

— Не е честно.

— Знаеш ли, че никога не съм се смял толкова много. Вече си мислех, че съм забравил да го правя. Да бъдеш прокурор, е неблагоприятна работа. Лесно е да загубиш чувството си за хумор след време.

— А аз си мислех, че въобще го нямаш.

— Защото се заяждах с теб в асансьора? О, аз съм цар в това отношение. Успях да те улуча точно там, където желаех. Беше такава освежителна промяна.

— От какво?

— От това, жените да разкъсват дрехите си и да се хвърлят на бюрото ми.

— Сигурна съм!

— Ти беше истински слънчев лъч, Беки. Най-хубавата част от деня ми. Изпитах желание да те поканя, да излезем още същия ден, когато разбрах за семейното ти положение, но не исках да усложнявам живота си.

— А сега искаш?

Той сви рамене.

— Не съвсем. Но вече нямам избор. Предполагам, че ти също. Едва ли можем да върнем нещата назад. Свикнахме един с друг.

— Това лошо ли е?

— Аз съм прицелна точка — напомни ѝ Рурк. — Не ти ли е хрумвало, че като те виждат с мен, ти също можеш да се окажеш в опасност?

— Не. Не бих се притеснила, даже и да е така.

— Може да има и други последствия — продължи той. — Братята Харис могат да предположат, че Клей ми е информатор, след като прекарвам толкова много време с теб.

Беки остана без дъх. Тази вероятност въобще не ѝ бе минала през ума.

— Не се натъжавай — успокой я Рурк нежно. — Мисля, че Клей би могъл да ги убеди в обратното. Но аз виждам неща, които ти не забелязваш. Подлагам те и на допълнително напрежение, като създавам разногласия в семейството ти. На дядо ти и брат ти не им харесва да се навъртам тук. Това ще усложни още повече живота ти.

— Имам право да излизам, когато пожелаая, и съм им го заявила. Ти успя да ми покажеш, че хората са в състояние да те превърнат в роб, ако им позволиш. Била съм затворничка тук, откакто пораснах, защото позволих семейството ми да разчита единствено на мен. А сега плащам за това. Чувството на вина не е добро оръжие, но хората биха го използвали, когато всичко останало се провали.

— Можеш да се обзаложиш за това — съгласи се той.

— Какво искаш да правим, като свършим тук?

— Ами, ако се опитаме да гледаме телевизия, дядо ще се върне и ще ни развали удоволствието, каквото и да гледаме — Беки довърши последната чиния. — Бих могла да те разведа наоколо. Няма кой знае

какво да видиш, но фермата е собственост на семейството ни повече от сто години.

Той се усмихна.

— С удоволствие ще я разгледам. Обичам природата, но от много години живея в града. Мисля, че бих полудял, ако кварталът не бе толкова тих. Храня птиците и слагам хранилки. Грижа се за розите си, когато имам време.

— О, това ти е ирландската жилка — подразни го Беки. — Любовта към земята, имам пред вид. Прабаба ми е била О'Хара от Каунти Корк, аз самата имам нещо ирландско.

— И двете ми баби са били ирландки — каза Рурк.

— Едната не е ли била индианка?

— Дядо ми е бил ирландец. Оженил се е за девойка от племето чероки и се е родила майка ми. Приличала е обаче, повече на индианка, отколкото на ирландка. Спомням си я смътно, баща си също. Чичо Сандерсън казваше, че двамата се обичали много, но баща ми не бил мъж за семейство — той въздъхва тежко. — Сега вече ми е все едно, че съм роден извънбрачно, но когато бях дете, беше истински ад. Не бих искал моето дете да преживее същото.

— Нито пък аз — отговори Беки. — Ще метна този пешкир и можем да излезем.

— Не трябва ли първо да се преоблечеш? — попита Рурк, като кимва към хубавата й рокля.

Беки се засмя.

— И да те оставя на милостта на дядо? — възкликна тя.

— Всичко е наред, Беки. Аз ще го пазя — предложи услугите си Мак, току-що застанал на вратата. — Харесват ли електрически влакове, господин Килпатрик? Имам истински стари вагони „Лайънъл Осдейл“ и локомотив. Подари ми ги един приятел на дядо.

— Обичам влаковете — отвърна Рурк, като отново му направи впечатление голямата прилика между Мак и Беки. — Много мило млади човече, че се жертваш за мен.

Мак се засмя.

— Всичко е наред. И Беки се е жертвала един-два пъти заради мен. Хайде.

Беки изгледа и двамата, доволна от поведението на брат си. Качи се в стаята си и се преоблече с джинси и стар жълт плетен пуловер.

Вече не се притесняваше. Килпатрик като че ли не обръщаше внимание, с какво бе облечена, или колко често носеше едно и също.

Мак пусна влакчетата на Рурк седна на стола до масата, като ги наблюдаваше със светнали очи.

— Много са красиви — каза той на детето. — Обичах влаковете, когато бях на твоите години, но чичо Сандерсън ме държеше строго. Смяташе, че едно момче няма нужда от много играчки, за да отвличали вниманието му от учението.

— Не си ли живял с родителите си? — попита любопитно Мак.

Килпатрик поклати глава.

— Умряха, когато бях много малък. Чичо Сандерсън беше единственият роднина, който ме поиска. Имах две възможности — да живея с чичо Сандерсън или да се върна в резервата на индианците. Не зная, може би второто щеше да е по-забавно.

— Ти си индианец? — възкликна Мак.

— Отчасти чероки — кимна Рурк. — По майчина линия. Баща ми беше чист ирландец.

— Хей. Сега учим за индианците чероки! Използвали са тръби, да издихват стрелите си, за да ловуват. Заимствали са азбуката и писмеността на племето секвоя. Били прогонени от Джорджия през 1838 година. Учителят ни разказваше, че са били пропъдени, защото по земите им имало злато и алчните бели хора са го искали за себе си.

— Опростено, но достатъчно точно. Върховният Съд издал решение в полза на индианците чероки, да останат в Джорджия, но президентът Андрю Джаксън все пак ги прогонил. Върховният съдия Джон Маршал атакувал публично президента за отказа му да се подчини на закона. Развихрил се голям скандал.

— А животът на президента Джаксън бил спасен от индианец чероки. Казвал се Джуналука — добави Мак, като изненада Килпатрик с познанията си по въпроса. — Каква благодарност, нали?

Рурк се засмя.

— Имаш остър ум.

— Не е достатъчно остър — каза Мак.

Раменете му се отпуснаха, докато той разсеяно наблюдаваше влака.

— Господин Килпатрик, ако знаеш, че някой върши нещо лошо и не кажеш, и ти ли си толкова виновен като него?

Рурк изгледа момчето продължително, преди да отговори.

— Ако някой извършва углавно престъпление и ти знаеш, това те прави съучастник. Но не забравяй, Мак, понякога има смекчаващи вината обстоятелства. Съдът ги взема под внимание. Нищо в действителност не е само черно и бяло.

— Били Денис ми беше приятел — каза момчето тъжно и погледна Рурк с разтревожените си лешникови очи. — Дори не съм знаел, че е вземал наркотици. Не беше такъв тип.

— Няма точно определен тип — отговори Рурк. — Всеки може да изпадне в състояние, когато е достатъчно уязвим, за да посегне към наркотиците или алкохола.

— Хващам се на бас, не и ти — рече Мак.

— Не ти се вярва, но аз също съм човек. Когато чичо Сандерсън почина, прекарах половината нощ из баровете и се напих до безпаметност. По принцип не пия, но обичах стария. Беше ми тежко, че го загубих. Той беше цялото ми семейство. Никой от роднините на майка ми не беше вече жив, а чичо Сандерсън беше последният от рода на баща ми.

— Искаш да кажеш, че си съвсем сам на света? — попита Мак, като се намръщи. — Нямах си никого?

Рурк се изправи и пхна ръце в джобовете си, наблюдавайки разсеяно влакчето.

— Имах куче, докато не избухна онази бомба и колата ми. То ми беше семейството.

— Наистина съжалявам — каза му Мак. — Ние всички много тъгувахме, когато пощальонът сгази Блу. Той беше част от семейството ни.

Рурк кимна. Толкова много му се искаше да попита момчето, какво точно знаеше, защото очевидно нещо му тежеше, но беше твърде рано. Не искаше да рискува още.

— Готова съм — обади се Беки от вратата.

Рурк я погледна. Тъмните му очи й се усмихнаха, като я огледа спортно облечена, със свободно пусната коса. Беше млада, безгрижна и хубава.

— Господин Килпатрик, харесва влаковете — каза Мак.

— Да, наистина — съгласи се Рурк. — Аз може би също ще си купя един комплект.

Беки се засмя, Килпатрик я улови за ръката, през нея премина топла вълна и смехът ѝ замря.

— Ще разгледаме фермата — обърна се Рурк към Мак. — Искаш ли да дойдеш с нас?

— Разбира се. Но трябва да остана при дядо — изрече важно детето. — Аз съм докторът, когато Беки я няма. Зная как да му дам хапчето и всичко друго.

— Сигурно е доволен, че си покрай него — отвърна Рурк. — Благодаря, че ми позволи да видя влакчетата ти. Хубави са.

— Пак заповядай — предложи му Мак. — Ако си купиш — добави момчето колебливо, — мислиш ли, че бих могъл да дойда и да те погледам, като ги пускаш?

— Разбира се — усмихна се Килпатрик.

— Страхотно!

— Ще бъдем наблизко — каза Беки. — Извикай, ако има нужда.

— Добре.

Беки изведе Рурк през задната врата на двора, където пилетата и двете крави бяха затворени заедно. Сеното от миналата година почти привършваше. Беки го огледа разтревожено, като се чудеше как щеше да успее да засее земята напролет, без помощта на дядо си.

— Доиш ли кравите? — попита Рурк.

— Да. Мак ми помага. Доста е добър. Бием млякото и приготвяме краве масло.

Той спря и я погледна, като все още държеше нежната ѝ ръка в своята силна длан.

— По собствено желание?

Беки се усмихна и поклати глава.

— Необходимост. Трябва да разпределяме бюджета си до последния цент, дори с пенсията на дядо. По-рано дори шиех дрехите си сама, но сега е по-евтино да купувам готови. Платовете поскъпнаха много. Консервирам зеленчуци през лятото и ги слагам в килера. Меся хляба вкъщи. Справяме се.

— Мога да си представя, че цялата ти заплата отива само за прилични дрехи за училище за момчетата.

— За Мак, да. Клей вече си купува сам — каза тя с неочаквана горчивина. — Дрехи от бутик. Не беше доволен от нещата, които можех да му осигуря.

— Вече е достатъчно голям, за да се издържа сам — напомни й Рурк. — А и това е един разход по-малко.

— Да, но...

Очите му се присвиха изпитателно.

— Но, какво?

Беки го погледна. Толкова много искаше да му се довери, но не можеше да сподели подозренията си. Какъвто и да бе Клей, той все пак й беше брат.

— О, нищо — усмихна се пресилено. — Хамбарът е от началото на века. Първият е изгорял през 1898. Имаме снимка оттогава, има я и в местното историческо дружество. Този е точно копне на оригиналния, но не е толкова стар.

Рурк я остави да смени темата, без да се противопостави. „Има време“ — помисли си. Междувременно се наслаждаваше на приятния ден. Повечето неделни дни прекарваше сам, потънал в работа. Това бе ободряваща промяна.

Минаха през полето и стигнаха до малка горичка с орехи и дъбове покрай едно поточе. Стволът на един стар бук бе повален до ручея и Беки седна на него, като придърпа и Рурк до себе си. Имаше много място, дървото очевидно бе било доста голямо.

— Това е убежището за сърдене на дядо. Отсече го, защото искаше да има къде да седне и да лови риба, но обичаше да ни казва, че е дънерът за сърдене. Идваше и седаше тук, когато баба го вбесяваше. След време огладняваше и се прибираше — добави Беки и се засмя.

— Каква беше баба ти?

— Почти като мен. Не беше хубава, но имаше прекрасно чувство за хумор и беше неповторима готвачка. Като се разгневеше, обичаше да хвърля разни неща по дядо. Тенджери, тигани — веднъж хвърли купа с овесени ядки и го улучи. Дядо приличаше на движеща се каша.

Рурк отметна глава назад и избухна в смях.

— И какво направи той?

— Изкъпа се. След това двамата с баба се затвориха в стаята си и къщата утихна доста задълго — Беки въздъхна. — Бяха толкова щастливи. Мисля, че само несполучливият брак на мама и татко ги гнетеше. Баща ми винаги имаше неприятности със закона или с някого, на когото дължеше пари, или със съпруга на някоя жена.

Изневеряваше на мама. Мисля, че това я уби. Един ден се разболя от пневмония, остана на легло и умря. Докторът бе идвал и ние ѝ давахме лекарствата, които ѝ бе предписал, но тя нямаше желание да живее.

— Предполагам, че някои мъже не са създадени за семеен живот — изрече дрезгаво Рурк. Запали пура и бавно изпусна кълбо дим. — Жалко е, че не го осъзнават, преди да се обвържат.

— И дядо твърдеше същото — Беки се усмихна унесено. — Той все пак ми е баща, каквото и да е направил. Но се страхувах, когато се появеше. Винаги имаше нужда от пари и очакваше да му ги дадем. Понякога е вземал и хапката от устата ни, но дядо никога не му отказваше.

Беки бе свела очи към джинсите си, затова не забеляза убийственото изражение на Рурк.

— Предполагам, че ще изпитвам същото към собствените си деца, затова всъщност не обвинявам дядо.

Рурк не каза нищо. Гледаше я, като се опитваше да си представи колко трудно ѝ е било. Тя никога не се оплакваше от съдбата си и дори бе в състояние да защити човек като баща си. „Невероятно!“ Рурк прощаваше много по-малко и проявяваше много по-малко разбиране. С удоволствие би изпратил подобен човек в затвора за цял живот.

— Ти го обвиняваш, нали? — попита Беки внезапно като забеляза напрегнатите мускули на челюстите му и потъмнелите му очи. — Много си строг в принципите си, господин прокурор!

— Да, така е — потвърди той. — Казват, че съм непреклонен. Но някой трябва да се изправи срещу беззаконието и да не се огъва, Беки. В противен случай, престъпниците ще управляват света. Тези проклети либерали са способни да те убедят, че светът ще е по-добър, ако всичко стане законно. Но това, което, ще се получи, е джунгла. Трябва ли да ти обяснявам кой властва в една джунгла?

— Хищникът, който е най-силен и най-кръвожаден — отговори тя, без да се замисля и потрепери вътрешно. — Трудно ми е да си представя човек, който би убил друг без никакви угризения, но ти сигурно си виждал много такива.

Рурк кимна.

— Бащи, изнасилили дъщерите си; жени, удушили собствените си деца; човек, застрелял друг, за да заеме мястото му на паркинга.

Той се усмихна на ужасеното ѝ изражение.

— Шокирана ли си? Това става с повечето почтени хора, когато узнаят за такива престъпления. Всъщност, някои от тях са съдебни заседатели и издават оправдателни присъди, защото не могат да повярват, че човешко същество е способно да стори подобно нещо на друго човешко същество.

— Бих могла да разбера това — каза Беки и усети, че ѝ става зле. — Сигурно ти е трудно понякога, когато обвиняваш някои от тези хора и ги пускат на свобода.

— Не можеш да си представиш какво е. Крал Хенри Осми е имал група воители, които са били над закона. Притежавали, са власт над живота и смъртта на престъпниците, пускани на свобода, въпреки вината им. Не го одобрявам, но разбирам рационалната страна на подобни съдилища. Господи, корупцията в държавните учреждения не е за вярване!

— Защо някой не направи нещо? — попита Беки.

— Добър въпрос. Някои от нас се опитват. Но става доста нажежено, когато властта и парите са в ръцете на тези, застанали на подсъдимата скамейка.

— Започвам да проумявам.

— Добре. В такъв случай, нека поговорим за нещо по-весело — предложи Рурк и дръпна от пурата. — Къде искаш да ядеш утре?

— Обяд, отново? — промълви тихо Беки.

Рурк се засмя.

— Отегчих ли те вече с присъствието си?

— О, не! — отвърна тя пламенно.

Рурк се загледа в нежните ѝ очи. Очи за спалня. Лешникови пламъчета, способни да изгорят мъжа за цял живот. Нямаше желание да бяга от тях повече. Стана бавно и смачка пурата си с крак. В гората бе така тихо. Дочуваше се само ромонът на поточето, когато протегна ръце към Беки. Тя се отпусна в обятията му. Обхвана я през талията и я притегли към себе си.

— Не, не поглеждай настрани! — рече ѝ грубо, когато Беки се опита да отклони погледа си.

— Не мога да издържа... — прошепна тя възбудено.

— Напротив, можеш! — Рурк дишаше тежко. — Почти виждам душата ти.

— Рурк! — простена Беки.

— Ухапи ме... — изхриптя той близо до устните ѝ.

Вече беше я целувал, но този плам бе нов. Събуждаше желание в нея, да го хапе, да забива ноктите си в кожата му, възпламени нещо, до което не бе успял да се докосне преди. Устните му се впиха в нейните толкова яростно, че ако това се бе случило седмица по-рано, Беки сигурно щеше да се изплаши. Но сега тя изпитваше желание да го опознае по всички възможни начини. Издърпа ризата от панталона му, ръцете ѝ се плъзнаха нагоре и пръстите ѝ се заровиха в гъстите къдрави черни косъмчета на топлите му гърди. Беки простена от тази интимност и се притисна по-силно към него. Преплете бедра с неговите и ниско под корема си усети ерекцията на мъжествеността му.

— Беки... — простена той.

Беки се задъха, но нямаше сили за съпротива. Потапяше се в чувствена забрава, която я караше да трепери в ръцете му.

Рурк я положи на земята и си пое си дълбоко въздух изгарян от неустойимо желание. Ставаше му все по-трудно и по-трудно да се отдръпне. Беки би му дала всичко, което би поискал — още тук, още сега, но той не би я принудил да извърши нещо, което би я терзало по-късно. Трябваше да отрезви разума си, да стиска зъби, докато болката преминеше.

Беки също съзнаваше, че това, което вършат, е неразумно. Чувстваше се виновна. Не бе честно да задълбочава връзка, която водеше до задънена улица.

— Не трябва да се срещаме повече, Рурк — каза тя печално. — Нищо няма да се получи...

Рурк беше блед, но се владееше много добре.

— Няма ли? Мисля, че току-що ти показах, че ще се получи.

— Не е честно да караш мъжа, да се измъчва така, само за да имаш компанията му. В момента не бих могла да се справя с нещо повече. Дядо, и Клей, и Мак... Ако касаеше само мен и моите принципи, мисля, че не бях била достатъчно силна, да ти откажа. Но...

— Не те моля за нищо, Ребека. Ще се справим. Никога нищо не ми е доставяло по-голямо удоволствие от това, да бъда с теб. Ще се справя с нагона си. Когато ми дойде прекалено много, ще ти кажа.

Беки се намръщи и съвсем не изглеждаше убедена.

— Това ти причинява болка, зная? Рурк, аз съм динозавър. Не съм подготвена за истинския живот, живяла съм като отшелник през

всичките тези години. Ти заслужаваш нещо много повече от мен.

— Така ли? — той обхвана лицето ѝ с ръце и я целуна топло. — Ти ми стигаш, благодаря. Но отсега нататък по-добре да не прекарваме твърде много време сами.

Очите ѝ потърсиха неговите.

— Рурк, сигурен ли си? — прошепна Беки.

Той кимна сериозно.

— О, да, сигурен съм. Сега ще престанеш ли да ме съжаляваш? Защо просто не ми предложиш още едно парче от онзи чудесен кейк, който бе приготвила за обяд? Умирам от глад!

Беки се засмя. Напрежението я напусна. Двамата се върнаха в къщата, хванати за ръце, и до края на следобед никой не спомена какво се бе случило в гората.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

С изключение на необичайното мълчание на Клей вкъщи, следващите няколко седмици бяха най-щастливите за Беки през целия и живот. Обядваше почти всеки ден с Рурк. Настроението ѝ бе малко помрачено, когато ремонтът на Кабинета му в съда завърши. Той се премести в него, но успяваше да подреди програмата си така, че да обядват заедно поне два пъти седмично. А през почивните дни бяха неразделни. Понякога Беки се притесняваше, че Рурк никога не я канеше в дома си. Тя изгаряше от любопитство да узнае всичко за живота му. Искаше да види къде живее, какви книги чете, какви предмети колекционира. Бе трогната от факта, че нито веднъж не ѝ бе направил дори намек за оскъдния ѝ гардероб. Водеше на такива места, където Беки не би се притеснявала, като същевременно внимаваше да не остават за дълго сами. От онази случка в гората, когато я бе целувал така жадно, в отношенията им нямаше никаква страст. На Беки ѝ липсваше чувственото удоволствие да я докосва, но не искаше повече да усложнява нещата.

Този уикенд отидоха в магазина за домашни любимци и купиха куче. Малката черна, къдрава топка беше истинско съкровище. Рурк го кръсти Мактавиш и симпатичното животинче вече редовно ги придружаваше на излетите. Няколко пъти вземаха и Мак със себе си. Момчето бе толкова впечатлено, че разказа на всичките си приятели в училище. Той и Рурк се сприятелиха. Мак го гледаше и слушаше с почитателно внимание. Мак не разговаряше с брат си, но Клей беше потънал така дълбоко в собственото си нещастие, че едва ли обръщаше внимание на това, което ставаше около него, включително и на влечението на сестра си към областния прокурор. Беше попаднал в капан и нямаше начин да се изплъзне от него. Отдавна бе прекъснал контактите си с Беки. Не ѝ казваше нищо напоследък. Отнасяше се с нея като с непозната.

Адвокатът Джей Линкълн Дейвис обяви кандидатурата си за областен прокурор с много шум и помпозност.

Започна да ухажда пресата. Първият му удар срещу сегашния областен прокурор бе, че работел недостатъчно за залавянето на наркопласъорите, че нямал никакъв напредък в разследването около смъртта на момчето от прогимназията. Наркотиците станаха негова платформа. Килпатрик — изкупителната му жертва. Рурк съвсем преднамерено пренебрегваше всички нападки и продължи да си изпълнява съвестно задълженията. Самият той бе отчаян от липсата на напредък по делото „Денис“. Следователите му и полицията все още не успяваха да докажат участието на братята Харис в пласирането на наркотици в прогимназията.

Рурк отдавна бе забравил първоначалната причина да се среща с Беки, а именно да следи отблизо Клей. От ден на ден тя го очароваше все повече и повече.

Мак обаче му бе доверил нещо, което не бе казал дори на сестра си. Случи се през един уикенд във фермата. Рурк го гледаше как си играе с влакчетата, докато чакаше Беки. Мак изведнъж стана, погледна в коридора и тихо затвори вратата.

— Не мога да кажа на Беки... — започна той, въртейки из ръцете си едно вагонче. — И без това се тревожи достатъчно. Но трябва да го кажа на някого.

Момчето вдигна разтревоженото си лице.

— Господин Килпатрик, Клей се опита да ме накара да му кажа, кой би могъл да използва наркотици в моето училище. Аз отказах и той се вбеси.

Мак прехапа болезнено устната си.

— Той ми е брат. Обичам го, но не искам и други деца да умират. Клей не ми говори вече, но го чух да разговаря със Сан Харис по телефона. Трябва да се срещне с него и брат му на паркинга пред заведението за бързи закуски в петък в полунощ. Нещо голямо е. Клей като че ли не искаше да го прави. Опитваше се да се изплъзне — в очите на момчето се появиха сълзи. — Той ми е брат! Не искам да го наранявам, но ми се стори, че Сан го заплашва...

Рурк го притегли към себе си и го прегърна. Не знаеше много за децата, но се научаваше бързо. Мак имаше голямо сърце и много смелост. Не искаше да предаде брат си, но се страхуваше за него.

— Ще направя каквото мога за Клей — обеща му тихо и му подаде носна кърпа, за да изтрие сълзите си. — И никой никога няма да разбере, откъде съм получил информацията. Честно ли е така?

Мак кимна.

— Правилно ли постъпих? — попита той съкрушено. — Чувствам се като предател.

— Мак, за да постъпиш правилно, понякога се изисква много смелост. Трудно е да си член на собственото си семейство и да си принципен. Но още деца ще умрат, ако тези трафиканти продължават да пласират стоката си необезпокоявани. Това е факт. Харис разпространяват по-голямата част от дрогата в училищата. Ако успея да ги пратя в затвора, на много невинни деца ще им бъде спестена болката да се пристрастят. С брат ти ще се оправя по възможно най-добрия начин. Ако си прав, и братята Харис го принуждават със заплахи да им помага, може би ще успея да го пусна под гаранция в замяна на свидетелските му показания. Ще видим. Така честно ли е?

— Предполагам. Но все пак се чувствам ужасно.

Рурк въздъхна тежко.

— Как си мислиш, че се чувствам аз, когато пратя някого да отиде на електрическия стол, Мак? — попита той тихо. — Дори да е виновен?

— Наистина ли трябваше да правиш това?

— Да, един или два пъти през изминалите седем години. Никога не е лесно. Никога няма да бъде. Всеки е способен на убийство, ако има подбуда.

Мак не го разбра, но кимна. Имаше чувството, че от плещите му се е смъкнал голям товар, но го болеше, като си помислеше, че предателството му можеше да изпрати брат му в затвора.

Рурк се върна във всекидневната, преди да се появи Беки, затова тя не узна нищо за разговора им. Но той не мислеше за нищо друго през цялата седмица.

Преди петък бе подхвърлял информацията за срещата на паркинга на един офицер от местната полиция. Беше сигурен, че няма да бъде подкупен. Осведоми и своя следовател, като предпазна мярка, и отиде да вземе Беки.

Клей беше вкъщи. Семейството тъкмо привършваше вечерята си. Клей изглеждаше по-слаб и по-нервен от друг път. Той погледна

подозрително Рурк. Поведението му бе враждебно, предизвикателно.

— Пак ли си ти? — попита той, като стана от масата, без да обръща внимание на гневните погледи на сестра си. — Защо просто не се преместиш тук?

— Точно това обмислям — отвърна Рурк невъзмутимо. — Струва ми се, че Беки не би се отказала от малко повече помощ.

Клей почервения. Понечи да каже нещо, но се отказа. Махна с ръка и излезе през задната врата, като я захлопна силно след себе си.

— Нямах право да се заяждаш с внука ми — намеси се разгорещено дядо му.

— Нямам ли? — попита невинно Рурк. — Забрави ли кой нанесе първия удар?

Старецът се надигна от масата с усилие. Дори не погледна към него.

— Ще си легна, Беки. Не се чувствам добре.

— Искаш ли да остана вкъщи с теб?

„За Бога, престани! — Рурк вилнееше вътрешно. — Престани да им позволяваш да те използват така!“ Но той не можеше да се намеси. Беки имаше пълното право да се грижи за семейството си. Тази преданост бе просто част от нея.

Дядо ѝ я погледна, после изгледа и Рурк. На върха на езика му бе да каже, че се нуждае, внучката му да остане вкъщи, но изражението на лицето ѝ го спря.

— Не, малко съм отпаднал днес. Двамата с Мак ще поиграем на дама, нали, Мак?

Мак се усмихна тъжно.

— Разбира се. Приятно прекарване, Беки.

— Ще се прибера вкъщи рано — обеща тя.

Взе си пуловера, защото все още бе хладно през пролетта и го преметна на раменете си. Беше си облякла старата рокля на цветя. Косата ѝ се спускаше свободно на раменете. Чувстваше се така млада, когато беше с Килпатрик. Тази вечер изглеждаше замислен и все още не ѝ бе казал, къде отиват.

Обади ѝ се по телефона, че ще успее да дойде едва след вечеря, защото трябвало да довърши нещо в последната минута. Появи се с джинси, карирана риза и ботуши. Изглеждаше много по-делнично

облечен, отколкото бе свикнала да го вижда, дори когато излизаха на излети.

— Помагах на съседа си да се премести — обясни ѝ той, като ѝ помогна да се настани в колата. — Обещах му още преди месец, че ще съм на разположение, когато е готов. Надявам се, че не си твърде разочарована заради вечерята.

— Въобще не съм разочарована — отвърна Беки внимателно. — Изненадана съм, че не си избягал, крещейки, досега, след като трябва да ме гледаш всеки ден.

Рурк повдигна вежди.

— Какво ти става?

— Ако не знаеш, няма да ти кажа — засмя се тя. — Къде отиваме?

— У дома. Помислих си, че може би ще искаш да видиш къде живея.

Беки се взря в профила му. Запита се, дали и той изпитва същата остра необходимост от физическа близост като нея. Копнееше да попадне и обятията му, да се люби с него — бе твърде дръзко, но точно това отговаряше на емоционалното ѝ състояние. Обичаше го. Беше най-естественото нещо на света, да желае да го опознае интимно, но и се искаше Рурк да ѝ направи някакво признание, преди тя да предприеме тази гигантска стъпка. Рурк не ѝ бе намеквал за евентуална женитба или постоянна връзка. Беки знаеше, че той не се среща с друга. И като че ли се вълнуваше от нея, макар да не го признаваше.

Завиха по една тиха улица и скоро Рурк паркира в гаража си. Къщата му бе тухлена, внушителна, с градина отзад и фонтан. Рурк отключи вратата и я поведе през коридора застлан с дебел килим.

— Огромна е! — възхити се Беки.

— Твърде е голяма за мен — съгласи се той. — Дълго време тя е била моят дом. Здравей, Мактавиш!

Кучето с радостен лай се втурна към него.

Рурк го помилва и се засмя.

— Успях да го дресирам още първата седмица, иначе щях да си имам истински главоболия — каза на Беки. — Хайде, ще го оставим в кухнята с остатъците от вечерята му. Обикновено го слагам да спи

много преди мен, за да мога да се съсредоточа върху работата си. Истинска напаст е, когато търси внимание.

— Носиш ли си вкъщи много работа?

— Налага ми се. Дейвис си мисли, че иска тази длъжност, но ще бъде наистина шокиран, когато открие колко малко свободно време ще му остане, да прекарва с приятелките си.

Рурк я поведе към всекидневната със старинни мебели и открита камина.

— Колко е красиво — възкликна Беки. — Използваш ли камината през зимата?

— Не. Нямам достатъчно време, за да сека дърва. Искаш ли нещо за пийване?

— Какво например?

— Тук обикновено имам само уиски и сода.

Той извади бутилка и две кристални чаши.

— В твоята ще наляя повече вода.

Подаде ѝ питието и седна до нея на широкия, удобен диван.

Беки отпи и се намръщи.

— Нали не си намислил да ме напиеш и да ме прелъстиш в леглото си?

— По дяволите! Защо не ме накараш сама да го направя?

— Опитвам се, доколкото мога — увери го тя.

Беки свали пуловера си и събу обувките си, после сви краката си под роклята. Беше толкова хубаво, да бъде тук с него — като че ли светът бе останал далече, много далече от тях.

Рурк замислено се бе вторачил пред себе си.

— Какво има? — попита тихо тя.

— Мразя работата си от време на време, Беки. Тази вечер бих искал да забравя, че някога съм се кандидатирал за нея.

— Така ли?

Беки потърси очите му, сърцето ѝ болезнено се сви от изражението им. С нервна решителност постави чашата си на масичката. Измъкна и неговата от пръстите му. После с неприсъща смелост се сви в скута му и обви ръцете си около врата му.

Той я погледна все още замислен. Нежната, уханна топлина на тялото ѝ го изкушаваше. Желаяше я от много време. Тази вечер не можеше да издържа повече. Клей го притесняваше, тя го

притесняваше, работата го притесняваше. Беше на края на издръжливостта си. Желаше я толкова много, че бе готов да рискува всичко. Чувстваше се безразсъден.

В очите на Беки се забелязваше леко безпокойство, но устните ѝ се бяха разтворили сами подканващо.

— Събрала си смелост, така ли? — попита я с чувствен шепот. — Добре. Нека да видим колко си смела...

Ръцете му се плъзнаха към копчетата на роклята ѝ. Разкопча найгорното, после следващото до меката извивка на гърдите ѝ. После още едно. Беки улови ръцете му нервно и ги задържа.

— Не си толкова смела въпреки все пак.

— Не е... не е това.

Тя прехапа устни и се загледа в широките му гърди.

— Предполагам, че си свикнал с жени, които могат да си позволят красиво бельо. Моето е старо и износено. И е памучно, не е коприна и дантела. Не исках да го виждаш.

Дъхът му спря. Не можеше да повярва на това, което чуваше. Повдигна брадичката ѝ и я застави да го погледне.

— Наистина ли мислиш, че това има значение за мен? — попита я тихо. — Или че ще го забележа? Сладкото ми, невинно същество! Това, което искам да видя, са хубавите ти гърдички, а не сутиена ти.

Лицето ѝ пламна от свян. Беки се взря в сериозното му, спокойно лице, и като че ли някой я удари внезапно и я остави без въздух. Той изглеждаше така зрял и мъжествен. И тогава възбудата от думите му, от това, което правеха, запламтя в кръвта ѝ.

— Изчервяваш се — прошепна ѝ Рурк.

Отстрани внимателно ръката ѝ и довърши започнатото. Разкопча роклята ѝ до кръста. Очите му не се откъсваха от нейните, докато пръстите му се движеха надолу чувствено бавно.

— Шокиращо ли е, да ми позволиш да правя това?

— Да — промълви Беки.

Зениците ѝ се бяха разширили от трепетно удоволствие. Раздвижи се, искаше той да продължи, но ръцете му се спряха на ханша ѝ.

И неговата кръв бушуваше във вените. Мечтаеше за това от седмици. Беки беше девствена. Никога не бе правила нищо интимно с друг мъж, а сега лежеше в ръцете му, очакваше го, копнееше да я

докосне. Това го караше да изпитва чувства, които бе оставил назад, в юношеството си.

Устните му се разтвориха, като се опитваше да се въздържа, колкото се може по-дълго, да запомни всяка секунда от новото изживяване.

— Трудно ли ти е да дишаш? — попита я с кадифения си глас.

— Да... — прошепна тя, като успя да се усмихне.

Пръстите му се плъзнаха нагоре точно до основата на гърдите ѝ и пак надолу — бавно мъчение, което Рурк повтаряше отново и отново, докато Беки започна да се притиска към него с ритмично извиване на тялото си. Опита се да сподави един стон, но не успя навреме.

Едната му ръка се впи в дългата ѝ, гъста коса, другата продължаваше бавно да я възбужда. Беки бе обзета от безумно желание, да го накара да докосне гърдите ѝ. Тя си пое тежко дъх, потрепери и се изви в дъга към „измъчващата“ я длан.

И тогава ръката му най-последно продължи нагоре, погали гръдта ѝ, докосна настръхналото ѝ зърно. Беки протяжно изстена. Тялото ѝ се свиваше безпомощно конвулсивно при тази малка кулминация.

Рурк бе шокиран. Не можеше да повярва, че една девица би могла да бъде толкова лесно възбудена, толкова чувствена. Изражението на лицето ѝ го тласна към самозабрава. Дишайки хрипливо, той свали роклята ѝ до кръста и се опита да разкопчае сутиена ѝ. Усети, че ръцете ѝ му помагат.

Устните му бяха върху гърдите ѝ, върху зърната. Беки зарови пръсти в косата му и го притисна към себе си. Почувства, че зъбите му да се впиват в плътта ѝ, хареса ѝ лекият им натиск върху меката ѝ кожа. Той засмука едната ѝ гръд и по цялото ѝ тяло се разляха горещи вълни. Беки отново започна да се извива в дъга.

Рурк бе луд от възбуда. Никога през живота си не бе изпитвал нещо толкова силно и неконтролируемо. Той я разсъблече, копнеец да усети тялото ѝ под своето, ръцете му трепереха върху деликатната ѝ кожа, устните му я изяждаха, изпиваха я сред тишината на стаята, която се нарушаваше само от неравномерното им дишане.

Джинсите му бяха твърде тесни и той изруга наум, докато се опитваше да се измъкне от тях. Успя да изхлузи ризата и слипа си, чорапите и обувките, като през цялото време устните му си играеха

трескаво с тялото на Беки, подсилвайки възбудата ѝ. Когато остана съвсем гол, тя цялата гореше. Продължи с бавни, пламенни, ловки движения, ръцете му я изучаваха, докосваха я на места, където никой не го бе правил. Устните му се впиха от вътрешната страна на бедрата ѝ и Беки започна да крещи. Беше легнала по гръб върху килима и се разтрепери, когато тялото му и устните му започнаха да се движат отново. Усети плъзгането им чувствено бавно нагоре по корема, над гърдите си, за да намерят устата ѝ. Езикът му деликатно намери нейния. Рурк я покри с тялото си. Беше добре окосмен и малките, твърди косъмчета се триеха върху нежната ѝ кожа. Това бе така възбуждащо. Беки разтвори нозе, отдавна преминала границата, когато бе в състояние да го отблъсне. Копнееше да го опознае, копнееше да бъде обладана. Желанието вече се бе превърнало в болка.

Притегли го с ръце към себе си.

Той повдигна глава и я погледна в очите.

— Погледни надолу — рече ѝ дрезгаво. — Погледни ни.

Трескавите ѝ очи се подчиниха. И тогава Рурк проникна в нея — силно, рязко!

Шокът, да види как това се случва, да види как мъжът се слива с жената, заглуши болката от остроото проникване. Беки изохка, но когато звукът се отрони от устните ѝ той влезе целият в утробата ѝ само с едно плавно движение.

Рурк легна над нея, като се подпря на лакти. Очите му не се откъсваха от нейните. Шокът бе изписан на лице ѝ, във внезапното почервяване, в стягането на тялото под неговото.

— Отпусни се — прошепна Рурк. Помилва разпиляната ѝ коса, за да я успокои. Усети как тя се стяга още повече. Това увеличи удоволствието му, но това можеше да провали нейното.

— Отпусни се, Беки. Отпусни се заради мен. Няма да те боли повече...

Гласът му бе ласкав, топъл.

Беки преглътна и едва сега осъзна, какво му бе позволила да направи. Вече беше твърде късно, за да спрат.

— Ти си... в мен... — изрече дрезгаво тя. — В тялото ми?

Думите му причиниха болка.

Рурк притвори очи, стисна челюсти, за да се овладее.

— Да — изстена той и потрепери. — О, Господи, толкова е хубаво!

Започна да се движи. Не искаше толкова скоро, но вече нямаше сили да се въздържа. Отдаде се на бавни, ритмични тласъци, които го изпълваха с истинска треска. Не откъсваше поглед от широко отворените очи на Беки.

— Изгаряш ме! Трябва да те имам, Беки, трябва да те имам!...

Беки бе връхлетяна от огромна вълна на задоволство и простена.

— Хубаво ли е?

— Дааа! — изтръгна се устните ѝ.

— Задръж така... Позволи ми да те въздигна до небесата!

Всичко като че ли пламтеше в червено, като огън. Тя затвори очи. От гърлото ѝ излизаха звуци, каквито никога не бе издавала преди. Повдигна се към него, когато насладата ѝ стана непоносима, и го молеше да свърши, а после го молеше да не свършва. Беки дишаше тежко. Сърцата им като че ли се бяха слели и пулсираха едновременно — силно и бързо. Цялата бе обляна в пот. Рурк също.

— Можеш ли да ми простиш? — прошепна той в ухото ѝ.

Беки погали широкия му гръб. Рурк все още беше част от нея, от тялото ѝ, от душата ѝ.

— Мили Боже... — изрече хрипящо тя.

Рурк долови нотката на почуда в гласа ѝ и надигна глава. Косата му бе влажна, очите потъмнели от угризение, умора и задоволство. Лицето на Беки пламтеше, устните ѝ бяха подути от натиска на устата му. По гърдите ѝ имаше слаби следи, оставени от зъбите му. Гърдите ѝ бяха хубави. Беше твърде възбуден, за да ги огледа добре преди, но сега се наслади на красивата им форма, на бледоморавите им връхчета.

— Желаех те толкова много, за да се въздържа — изрече тихо. — Опитах. Много дълго опитвах, Беки. Не знай дали някога съм желал нещо повече, колкото теб тази вечер.

— И аз те желаех... — призна си Беки.

Не смееше да срещне погледа му, очарована от интимността, която някога досега не бе изживявала.

Рурк рязко се надигна и тя остана безмълвна от гледката на внушителната му мъжественост. Той се засмя и легна по гръб до нея.

— Ще свикнеш с това. Ще откриеш, че сексът е необходимост. Веднъж никога не е достатъчно.

Беки седна, обзета от свян и неудобство. Беше леко обърквана.

— Банята е нататък — кимна Рурк, като разгада изражението ѝ.

Тя сграбчи дрехите си, без да го погледне. Каквото и да бе знаела за секса, не ѝ бе помогнало особено. Бе научила по шокиращ начин не само за механиката, но и за треската, за неустойимото желание, което го предшества. Беше толкова уверена, че е в състояние да потисне собствената си необходимост от него, че може да се въздържи. Сега бе разбрала какво означава истинска безпомощност. Беше се отдала без ни най-малка съпротива. „Какво ли ще си помисли за мен Рурк?“ Бузите ѝ почервеняха. Остави дрехите си в банята и се огледа за кърпа. „Дали Рурк ще има нещо против, ако си взема душ?“

Точно, когато изваждаше хавлията, той отвори вратата и влезе. Усмихна се, като забеляза свенливото ѝ свиване.

— Всичко е наред — рече ѝ ласкаво и я притегли към себе си.

Беки отново пламна цялата от докосването му. Пое си тежко дъх. Не можеше да повярва, че това ставаше с нея.

Рурк се отдръпна леко и я погледна. Пръстите му очертаха кръгчета около внезапно настръхналите връхчета на гърдите ѝ.

— Желая те отново — каза ѝ нежно. — Но първо ще си вземем душ. Този път ще го направим в леглото и ще продължи много по-дълго. Ще те накарам да крещиш до полунощ, преди да те обладая...

Беки потрепери от магията, скрита зад думите му, и преди да успее да отговори, Рурк вече я целуваше. Тя изстена до устните му и се прилепи към силното му тяло. Усети твърдия натиск на пениса му под корема си и се почувства горда от своята женственост.

Когато той пусна душа и я привлече под него, Беки не се възпротиви. Изкъпаха се взаимно — бавно, без да кажат нито дума. Рурк завъртя крана и избърса тялото ѝ. Дългите му пръсти си играеха с прекрасната ѝ кожа, а устните му нашепваха слова, които я караха да тръпне от желание.

После Рурк я взе на ръце, отнесе я до спалнята и я положи на леглото. Застана над нея и дълго се любува на тялото ѝ. За пръв път и Беки се осмели да го огледа. Кожата му бе тъмна, но не със загар, който се получаваше от слънцето. Гъсти къдрави косъмчета покриваха широките му, мускулести гърди, стегнатия, плосък корем и продължаваха надолу по бедрата му. „Това е истински мъж!“ — възхити се Беки.

Рурк също плъзна погледа си по настръхналите ѝ, стегнати гърди — надолу към тясната талия, златистото венерино хълмче, заоблените бедра и дългите, стройни крака. „Колко красива е гола! — помисли си. — Красива и съблазнителна. Утре ще плащам за неблагоразумието си. Тази вечер ще я накарам да се почувства щастлива, че е жена...“

Легна до нея, без да прикрива намеренията си.

— Лампата... — прошепна Беки.

— Вече се любихме на светло — напомни ѝ Рурк.

Той плъзна силната си ръка надолу по тялото ѝ към местенцето, където първият път нямаше време или търпение да докосне. Беки изохка и задържа ръката му, но Рурк поклати глава.

— Вече си моя. Твърде е късно за ограничения, малката ми.

— Да, но... ох!

Тя се изви в дъга, треперейки, когато Рурк я докосна и откри ключа към пълното ѝ удовлетворяване.

— Точно така — прошепна ѝ.

Очите му пламтяха от удоволствие, като наблюдаваше реакцията ѝ от допира му — в началото свенлива, а посее изпаднала в истинска забрава, извиваща се, стенеща, гърчеща се под натиска на пръстите му.

— Точно така! Остави ме да те задоволя. Искам да узнаеш какво точно ще ти доставя този път. Като това. Да, мъничката ми, като това, като това!...

Беки изкрещя. Тялото ѝ бе безпомощно, обхванато от спазми. Рурк неотклонно я наблюдаваше, грейнал от гордост и възбуда, докато тя не се отпусна изтощена и трепереца. Очите ѝ потърсиха неговите и се разшириха от шокиращата новост на изживяното.

— Преди си мислеше, че си достигнала оргазъм, нали? — промълви Рурк. — Сега знаеш, че не си. Но този път ще го получиш, обещавам ти!

Устните му се отпуснаха над гърдта ѝ и започнаха да я целуват бавно, сладно докато Беки отново започна да отвърща на ласките му. Настръхна цялата. Връхчетата на гърдите ѝ набъбнаха под езика му. Тя стенеше задъхано.

Той продължи дълго да възбужда тялото ѝ, наслаждавайки се на всяка частица от него. Беки бе обзета от безумно желание. Дишаше тежко, извиваше се под умелите му ръце, шепнеше неща, за които знаеше, че ще се срамува, но не бе в състояние да не ги изрече. Рурк се

смееше, докато си играеше с нея, опияняваше се от спонтанната ѝ реакция, от пламенното ѝ отдаване.

Когато я доведе до полуда от копнеж, той проникна във влажната ѝ утроба с един дълъг, бавен тласък и веднага предизвика в нея трескави конвулсии. Никога не виждал това да става толкова бързо с друга жена педи. Продължи с ритмичните си тласъци, докато достигне собственото си пълно задоволяване. Застина над нея, а от гърдите му се изтръгна болезнен стон. Не си спомняше някога да бе крещял, но този път почти бе загубил съзнание от наслада.

Строполи се върху нея. Цялото му тяло трепереше, беше твърде развълнуван, за да се помръдне, за да диша.

— Скъпа... — прошепна дрезгаво, като се претърколи на една страна и я взе в обятията си.

Очите му се затвориха блажено.

— Господи, имам нужда от теб, Беки — промълвя той.

Беки го чу, но не каза нищо. Рурк се чудеше, дали осъзнава, че той никога не бе признавал, че изпитва необходимост от някого през живота си, че да изрече подобно нещо бе почти равносилно на обяснение в любов.

Всъщност, тя не го разбра. Успя да се усмихне изтощена, зарови лице до изпотения му врат и го целуна. Усети вкус на сол, на парфюм, на истински мъж.

— Обичам те — прошепна сънено.

Дъхът му замря. Нищо никога не му се бе струвало по-сладко от това, дори тя да го казваше само, за да се оправдае, че му се бе отдала. Ръцете му се свиха. Не можеше да спре треперенето си.

— Никога не е било толкова хубаво — изрече той по-скоро на себе си. — Никога толкова страстно. Мислех си, че бих могъл да умра, да загубя самообладание дотолкова, че да крещя.

— Ти ме измъчи — измърка тя.

— Не, възбудих те до полуда — поправи я Рурк и я прегърна още по-силно. — Точно това го направи толкова хубаво и за двама ни. Не можах да издържа дълго с теб първия път. Загубих контрол.

— Аз също — призна тя. — Искях те. Наистина те исках — Беки потрепери. — Все още те искам, дори сега, Рурк!

Тя изстена и се притисна безпомощно към него, обзета отново от треска.

— И аз те искам — отвърна Рурк. — Но не можем. Господи, още си съвсем нова, за да издържиш цяла нощ. Ще ти причиня болка, любима.

— Никога не си ме наричал „любима“ преди.

— Никога не съм правил любов с теб преди — прошепна Рурк до ухото ѝ, като я целуна.

Той се намръщи, когато една мъчителна мисъл го осени внезапно.

— Беки...

— Какво? — попита тя нежно.

Устните му се плъзнаха надолу по бузата ѝ.

— Не съм използвал нищо...

Три неща се случиха едновременно. Беки отново се върна рязко към действителността, когато осъзна, че никой от тях не бе бил достатъчно разумен, да вземе някакви предпазни мерки. Рурк повдигна глава и се стресна от собствените си думи, като осъзна същото. И телефонът иззвъня, пронизващо, остро.

Рурк се загледа в изплашеното лице на Беки, намръщи се и протегна ръка, за да вдигне слушалката:

— Килпатрик — представи се дрезгаво.

Послуша една минута, а през това време лицето му се промени, пребледня. Погледна към Беки почти с ужас.

— Да. Да, разбирам. Ще дойда незабавно още сутринта. Добре. Да, беше. Лека нощ.

— Какво има? — попита тя, седнала в леглото, с нарастващ страх в очите си.

Той не знаеше как да ѝ го каже, особено след това, което току-що се бе случило. Не искаше да го казва. Но нямаше начин да го избегне.

— Арестували са Клей — изрече тихо. — Обвинен е в притежание на кокаин, включително с цел пласиране. Обвинен е също в тежко физическо насилие.

— Тежко физическо насилие? Какво е това? — прошепна Беки.

— В неговия случай, опит за убийство — отвърна той спокойно. — Полицията е претърсила колата на приятелката му, открили са пластичен експлозив, използван, за да взривят колата ми — добави през зъби. — Открили са го в едно сандъче с инструменти, за което

момичето твърди, че принадлежи на Клей. Мислят, че той е сложил бомбата в колата ми.

Беки се изправи на треперещите си нозе. Тръгна за дрехите си, но не успя да стигне. Строполи се в безсъзнание на пода в краката на Рурк.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се свести, Рурк беше облечен и се бе надвесил над нея с чаша уиски, а изражението му бе болезнено загрижено.

Тя отблъсна чашата и седна. Дрехите ѝ бяха на леглото до нея. С гневно почервяване се обърна и започна да се облича с треперещи ръце. После се изправи на прималелите си крака, като едва съзнаваше къде се намира. Въобще не я бе грижа за състоянието ѝ. Светът изведнъж се бе срутил върху нея.

— Това ще убие дядо — прошепна.

— Не, няма — отговори Рурк. — Той е по-жилав, отколкото предполагаш. Хайде, Беки. Ще те закарам у вас.

Тя отметна назад разрошената си коса и влезе във всекидневната. Бузите ѝ пламнаха, когато си обу обувките и вдигна пуловера си от пода. Не посмя да погледне към килима, където се бяха любили.

Беки се обърна към Рурк с патетична гордост.

— Как са заловили Клей? — попита, съвсем сигурна, че той прикриваше нещо.

Беше обещал да не издава Мак. Оставаше му единствената алтернатива — сам да поеме вината.

— Аз им казах — отговори ѝ и добави хладно: — Клей изпусна няколко думи един ден, когато бях във фермата. Дочух го.

Беки затвори очите си, изпълнени със сълзи.

— Значи затова ме канеше да излизаме, затова прекарваше толкова време с мен?

— Наистина ли е необходимо да задаваш този въпрос, след тази вечер? — попита той кратко, като си спомни как ѝ бе шептял, колко отчаяно я желае.

Но Беки мислеше за ареста на брат си, а не за нежностите на Килпатрик, които той вероятно не бе изрекъл сериозно. Беше чела и чувала, че мъжете са способни на какво ли не, за да отведат жената в леглото си.

— Не — изрече тя с тихо примирение. — Не е необходимо да питам.

Обърна се и излезе през вратата. Рурк я последва. Поведението ѝ го притесняваше. Не се държеше като момичето, което познаваше.

— Тези обвинения... — започна тя, когато вече пътуваха към фермата. — Те са обвинение в углавно престъпление, нали? А пласирането на наркотици се наказва с минимум десет години и някакви ужасни глоби?

— Не трябва да се тревожиш за това тази вечер — отговори той рязко. — Утрото ще настъпи достатъчно бързо. Сега разпитват Клей и няма да успееш да го освободиш под гаранция, докато делото не бъде гледано в съда, и му бъде определена гаранция.

— Той не е в центъра за малолетни престъпници, нали? — попита Беки дрезгаво.

— Господи, не искам да ти казвам това — отвърна Рурк след минута. — Беки, обвинен е в сериозни престъпления. Нямах избор. Ще трябва да го съдя като възрастен.

— Не! — избухна тя. По бледите ѝ бузи се стичаха едри сълзи, а луничките ѝ изпъкнаха още по-ярко. — Не, не можеш! Рурк, не можеш, той е още момче! Не можеш да направиш това с него!

Той стисна челюсти, без да я погледне отново.

— Не мога да променя правилата. Нарушил е закона. Трябва да си плати.

— Клей не се е опитал да те убие. Зная, че не е. Не е чудовище. Той е просто едно момче, без никаква подкрепа, без баща, който да му помогне да израсте. Не можеш да го затвориш за цял живот!

— Не зависи от мен — опита се да ѝ обясни Рурк.

— Можеш да им кажеш, че не е виновен — продължаваше тя истерично. — Можеш да откажеш да съставиш обвинение!

— Имат безспорни доказателства! Какво искаш направя, да не ги забележа? Да си затворя очите и да го освободя?

Леденият му тон я накара да изтрезнее. Беки си пое дълбоко дъх, докато се поуспокои. Загледа се през прозореца, но цялата трепереше.

— Знаеше, че ще го арестуват тази вечер, нали, Рурк? — попита тя. — Знаеше, преди да тръгнем от фермата.

— Знаех, че ще се опитат — изрече той уклончиво.

Запали пура и отвори прозореца. Никога не бе предполагал как щеше да се чувства, когато Клей попадне в затвора. Не беше осъзнал колко много щеше да го заболи, че Беки мислеше повече за брат си, отколкото за него. Клей бе обвинен в опит да го убие, и въпреки това, тя се тревожеше за момчето. Фактът, че бомбата можеше да го убие, изглежда съвсем не я притесняваше.

— Нима няма значение, че се е опитал да ме убие? — попита той след минута.

— Да — отвърна Беки с необичайно спокойствие. — Трябвало е да се постарее повече.

Думите ѝ му поддействаха като удар с юмрук. Рурк не каза нито дума повече, продължи да пуши и да шофира.

Когато спря пред вратата на къщата ѝ, Беки слезе от колата и тръгна към верандата, без да каже нищо. Едва като го видя зад себе си, тя осъзна, че той бе паркирал.

— Къде отиваш? — попита го студено.

— С теб — отвърна той упорито. Очите му се присвиха. — Може да имаш нужда от помощ за дядо си.

И Беки си бе помислила същото, но не искаше неговата загриженост и му го каза.

— Мрази ме, ако това ще ти помогне — изрече той, вперил очи в нея, без да мигне. — Но идвам.

Беки се обърна и отключи вратата.

Не ѝ се наложи да казва на никого, какво се бе случило. Дядо ѝ лежеше на пода, стенеше и се държеше за гърдите, а Мак се бе навел над него с едно малко бяло хапче.

— Съобщиха в новините за Клей — каза Мак, а по лицето му се стичаха сълзи.

Той погледна безпомощно Рурк вместо Беки.

— Дядо получи пристъп и се строполи на земята. Не мога да му дам хапчето!

— О, не — проплака Беки. — О, не!

Рурк я хвана за ръка и я отведе на дивана. Имаше чувството, че е на края на силите си. Той коленичи до Мак и взе лекарството от него.

— Хайде, господин Калън — изрече тихо, като повдигна стария човек и го подпря на коляното си. — Хайде, трябва да вземеш лекарството си.

— Оставете ме да умра — простена старецът.

— Как ли пък не — отвърна навъсено Рурк — Хайде. Сложи това под езика си.

Той отвори очи и изгледа страшно Рурк.

— Проклет да си! — изрече с немощния си глас.

— Можеш да ме наричаш, както искаш, но вземи хапчето. Ето.

Изненадващо старият човек се подчини. Сложи малкото хапче под езика си, като се намръщи дори от това съвсем леко движение на ръката си.

Рурк помоли Мак за една възглавница и повдигна главата и гърдите на стареца.

— Просто лежи тук и дишай — нареди му кратко. — Ще се обадя за линейка.

— Не е нужно — отвърна задъхано той. — Ще ми мине.

— И двамата много добре знаем, че трябваше да ти мине досега — каза Рурк и погледна стареца право в изморените, изпълнени с болка очи. — Нитроглицеринът действа незабавно. Чичо ми страдаше от ангина пекторис.

— Няма да отида!

— Напротив, ще отидеш — повтори настойчиво Килпатрик и се отправи към телефона.

Беки седеше вцепенена — дори не можеше да се противопостави. Линейката и болничната сметка не бяха нищо в сравнение с глобата за притежание на наркотици. Из главата ѝ се въртеше сумата петдесет хиляди долара. Щеше да ѝ се наложи да продаде фермата и колата си, дори да ѝ се наложи заповор на заплатата, за да може да си позволи адвокат за Клей, да не говорим за глобата и сметката за лекаря за дядо ѝ. Тя започна да се смее истерично.

— Съжалявам, Беки.

Гласът на Рурк достигна до нея от много далече. Усети една ръка да я гали по бузата и скри лицето си в длани.

Рурк бе коленичил пред нея.

— Успокой се — каза тихо той. — Всичко ще се оправи. Не започвай да се тревожиш още тази вечер. Аз ще погрижа.

— Мразя те! — изсъска тя и в момента наистина го казваше сериозно.

— Зная. Просто си седи на дивана и се опитай да не мислиш.

Рурк стана, прегърна утешително Мак и седна до дядо й. Стори му се, че мина цяла вечност, преди да дойде линейката. Въведе лекарите вътре и изчака, докато направят необходимото, за да откарат стареца в болницата.

— Някой трябва да отиде с него — запротестира Беки отмаляла.

— Можеш да отидеш и да го видиш утре сутринта. Обясних на лекарите положението и те ще информират домашния ви лекар. Ти се нуждаеш от почивка — каза твърдо Рурк. — Върви да си лягаш.

— Мак — успя да изрече тя, когато Рурк я вдигна на крака.

— Аз ще се погрижа за Мак. Тръгвай.

Беки се прибра в спалнята си и си облече нощница, твърде засрамена, за да се погледне, защото не искаше да вижда леките следи, които Рурк бе оставил по нея. Мислеше си, че ще умре от срам всеки път, когато си спомнеше какво му бе позволила да стори с тялото й. „Но си го заслужавам — каза си гневно. — Глупачка. Как не бе проумях, че той се среща с мен, само за да се добере до Клей?!“ Дядо й я бе предупредил, но беше ли го послушала? Не! Беше твърде поласкана от вниманието му. А всичко, което Рурк бе искал, бе да стегне примката около врата на брат й, и тя му бе предоставила идеална възможност. Сега брат й щеше да прекара целия си живот в затвора, и то по нейна вина.

Беки се отпусна в леглото си разридана и плака, докато очите и носа й почервенияха. После заспа. Когато Рурк влезе в стаята й да я види, тя бе потънала в дълбок сън, а дългата й коса се бе разпиляла върху възглавницата.

Той я погледна с болезнена нежност — една крехка, сладка жена, която бе толкова страстна и щедра в леглото. Беки съчетаваше всичко, което някога бе искал да притежава една жена. Но щеше да му е доста трудно, да я убеди след тази вечер. Рурк поклати глава, като предчувстваше мъката, която го очакваше занапред.

Затвори вратата на спалнята й и се върна, да сложи Мак в леглото.

— Престани да се мусиш — каза той на момчето и го прегърна. — Ти вероятно му спаси живота, въпреки че не очаквам, да ми повярваш сега. Ще се справите ли сами с Беки, ако си тръгна? Искам да отида до болницата, за да съм сигурен, че дядо тя е настанен добре.

— Не е необходимо да правиш това — отвърна Мак.

Рурк сложи силните си ръце върху крехките му рамена и го погледна решително.

— Мак, Беки е единственият близък човек, който имам сега. Тя ме мрази и може би го заслужавам, но не мога да я оставя сама точно в този момент.

Мак кимна.

— Добре. Благодаря.

Рурк сви рамене.

— Заклучи вратата след мен. После си лягай. Никакви късни филми. Беки ще се нуждае от помощ на сутринта.

— Ще ѝ помогна, колкото мога. Лека нощ, господин Килпатрик.

— Лека нощ.

Рурк тръгна към колата си и запали нова пура, уморен и наранен. Беше кошмарна нощ.

Мина покрай болницата, за да се увери, че старецът е настанен, и разговаря с дежурния лекар.

— Не мога да кажа, дали ще се оправи — каза лекарят. — Стар е, не са му останали много сили. Ако издържи следващите седемдесет и два часа, ще има надежда. Но ще трябва да му се направят изследвания и да го задържат тук няколко дни, а това ще се отрази на бюджета на Беки. Не е толкова стар за социално-медицинско осигуряване и няма застраховка за хоспитализация.

— Аз ще поема разноските — отвърна Рурк. Или по-голямата част от тях — добави той. — Достатъчно, да си мисли Беки, че се справя сама.

Лекарят го изгледа втренчено.

— Вие сте областният прокурор, нали?

Рурк кимна.

— Чух в новините, че братът на Беки е арестуван. Вие ли ще водите делото.

— Все още не зная.

— Тежък момент за вас. За цялото семейство. Те са добри хора, старият е честен до смърт, Беки също. Съжалявам за тях.

— И аз — отвърна Рурк тихо. — Беки ще дойде утре да види дядо си. Тази вечер ѝ се струпа прекалено много.

— Мога да си представя. Да, мога да си представя.

„А той не знае дори и половината от всичко“ — помисли си Рурк. Прибра се вкъщи, а сърцето му бе бучка олово в гърдите. И от горе на всичко, нито той, нито Беки бяха взели никакви предпазни мерки. Съществуваше опасност, тя да забременее, защото бе загубил самообладание и се бе отдал до безпаметност на желанието си да я притежава.

Фактът, че Беки му се бе отдала доброволно, не успокояваше съвестта му. Когато се събудеше на другата сутрин, тя щеше да мразя и двамата. А него щеше да го мрази още повече, защото бе убедена, че я е използвал, за да се добере до брат ѝ. Това може би бе вярно в началото, но не и сега. Беше се любил с нея, защото я обичаше, защото копнееше за единството, което се постигаше при сливането на две души. Това бе най-върховното изживяване през целия му живот и бе признал на Беки, че я обича. И тя му бе казала, че го обича, но това бе, може би, за да приспи съвестта си, да оправдае вината си, че се е поддала на желанието. Жените бяха странни същества. Винаги се нуждаеха от някакво извинение, за да правят секс.

Рурк поклати глава. Не знаеше какво ще прави с Клей и с Беки. Може би, ако се наспеше добре, на сутринта щеше да има по-ясна представа.

Но и сънят не му помогна.

На другия ден той разгъна сутрешния вестник и там на първа страница бе отпечатана злобната нападка от Джей Линкълн Дейвис, в която той обвиняваше областния прокурор на Къри Каунти, че се опитвал да прикрие пласирането на наркотици в прогимназията, за да защити брата на приятелката си!

Рурк смачка гневно вестника, като трепереше от ярост. „Е, щом Дейвис иска нечестна борба, ще я получи!“ Влезе в дневната и набра номера на „Атланта Таймс“.

Следобедният ежедневник излезе с нова уводна статия, в която Рурк обвиняваше Дейвис, че се възползва от арестуването на момче, вследствие на което един безпомощен старец е постъпил в болница. Преди края на деня телефонът му звънеше до полуда. Изказваха му съчувствие и ругаеха Дейвис за липсата му на състрадание.

Беки не можеше да реши, къде да отиде първо — в болницата или в затвора. Посети дядо си, като отложи срещата си с Клей, защото

не знаеше какво да му каже или да направи. Призляваше ѝ, като си припомнеше предишната вечер.

Дядо ѝ спеше. Бяха му дали болкоуспокояващи лекарства и той изглеждаше безпомощен и блед. Беки седна до него, благодарна, че другото легло в стаята е празно. Много нещастия за толкова късо време бяха сломили духа ѝ. Тя никога не се бе отдръпвала от задълженията си, но и никога не бе имала подобно бреме на крехките си плещи. Постоя при дядо си няколко минути, но после реши, че Клей се нуждае повече от нея.

Отиде до местния затвор със свито сърце. Щеше да бъде ужасно да застане срещу брат си. Щеше да я засипе с нападки, че тя и Рурк са виновни за положението му, а нямаше сили за нов двубой. Остана изненадана обаче, когато намери Клей напълно променен. Той я прегърна нежно. Изглеждаше сломен, наранен.

— Как си? — попита го и потрепери, когато гласовете на другите затворници достигнаха до тях от коридора — дрезгави и груби.

— Аз съм добре — каза Клей.

Той седна на леглото. Носеше сини затворнически дрехи.

— Истинско успокоение е, че всичко свърши. Ще ида в затвора и братята Харис ще ме оставят на мира, ще съм защитен от тях.

— Какво искаш да кажеш?

— Напиха ме и ме дрогираха, а после напълниха джобовете ми с кокаин. Знаеш за това — започна той. — И после ме изпратиха да взема стоката от един от копоите на баща им и започнаха да ме третират като посредник. Никога в действителност не съм пласирал стоката. Заплашиха ме, че ще свидетелстват срещу мен обаче, ако не им намеря хора в прогимназията.

— Мили Боже! — прошепна Беки ужасена.

Тя закри лице с длани.

— Малкият Денис...

— Аз не съм им дал името му, Беки, кълна се! Не съм аз — Клей наведе очи. — Е, можеш да научиш и това. Вече е все едно. Те се опитаха да ме накарат да въвлека Мак, и аз упражних доста голям натиск върху него, но не се поддаде. Затова не ми говори. Смята ме за отрепка. Обвинява ме за смъртта на приятелчето си. Кой знае, може би съм виновен. Но не съм сложил бомбата в колата на Килпатрик, Беки. Глупак съм, но не съм убиец. Трябва да го накараш да разбере!

— Не мога да го накарам да разбере нищо — изрече безизразно тя. — Срещал се е с мен единствено, за да те залови.

— Кучият му син!

— Поддадох се. Вината не е само негова. Сами изкопахме гробовете си, нали? — Беки си пое тежко дъх. — Дядо е в болницата. Получил е инфаркт.

Клей изпъшка и хвана главата си с ръце.

— Съжалявам, Беки! Беки, толкова много съжалявам!

Тя го потупа неловко по рамото.

— Зная.

— Болнични сметки, време за сеитба, без никой да ти помага, а сега и аз... — Клей я погледна с изпълнени с болка очи. — Господи, толкова съжалявам! Как, по дяволите, ще се справиш с всички разходи?

— Както винаги — отвърна гордо Беки. — Като работя.

Той почервеня.

— Честно, искаш да кажеш. Убеждавах се, че го правя, за да ти помогна, но само съм се заблуждавал. Когато най-последно оставих пиенето и наркотиците, бях ужасен. Но те вече не ми позволиха да се откъсна от тях, Беки. Заплашиха ме, че ще свидетелстват, че съм бил главният организатор, че аз съм дал наркотиците на малкия Денис, че аз съм сложил бомбата в колата на Килпатрик. Нямах вече избор.

— Да, нямал си. Ще поговоря с господин Малкъм и ще го помоля да те представлява, ще ти стана поръчител за гаранцията...

— И ще се опиташ да платиш и нея? Не, няма, Беки! Слушай сестричка, аз имам адвокат — обществен защитник. Млад е, но е добър. Достатъчен ми е. Каквато и защита да имам, нищо няма да ме спаси от затвора, Беки. Трябва да го приема. А що се отнася до гаранцията, не я искам.

— Не е честно! — проплака Беки.

— И дума да не става. Наруших закона. Сега трябва да си платя. Прибери се вкъщи и си почини. Имаш достатъчно тревоги с дядо. Аз съм в безопасност тук.

— О, Клей! — прошепна изплашено тя.

— Аз ще се оправя, Франсин идва да ме види. Тя е на моя страна, дори да си навлече доста неприятности с чичо си — Клей се усмихна.

— Не е лошо момиче, щом я опознаеш. Мисля, че никога не си я виждала в истинската ѝ светлина.

— Никога не съм я виждала въобще — напомня му Беки сухо.

Той се изкашля.

— Е, някой ден ще я видиш...

— Някой ден...

Беки го целуна за довиждане и извика пазача, за да я пусне от килията. Скърцането на затварящата се врата след нея отекваше в ушите ѝ през целия път до фермата.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В неделя сутринта Беки се приготви за църква, тъкмо се облече, когато Мак донесе неделния вестник. Прочете уводната статия, отпусна се сломена на дивана и се разплака.

— Недей, сестричке — прегърна я Мак.

Той се настани до нея и се опита неумело да я утеши.

— Недей.

Сълзите ѝ обаче не спираха. Беше ужасно смущаващо да прочете обвиненията на Джей Линкълн Дейвис срещу Рурк, че се бил опитал да прикрие пласирането на наркотици в прогимназията, за да защити брата на приятелката си. Наричаха Беки „любовница на областния прокурор“ и се твърдеше, че Рурк проточвал разследването за смъртта на малкия Денис, единствено за да предпази Клей. Имената им бяха написани с едри букви, за да могат да ги прочетат всички — съседите ѝ, приятелите ѝ, и най-лошото — работодателите ѝ.

— Ще загубя работата си — изрече съкрушено тя, като изтри сълзите си с длан. — Шефовете ми едва ли биха искали подобна слава. Ще ме уволнят! О, Мак, какво ще правим?

Сълзите отново потекоха от очите ѝ, бе обзета от паника за пръв път през живота си.

— Беки, ти просто си разстроена — каза Мак, опитвайки се да бъде спокоен.

Плашеше се, като гледаше сестра си да плаче. Тя винаги бе била най-силната от всички.

— Последните два дни бяха лоши. Ще доживеем и по-добри. Нали така казваш винаги.

— Имената ни са на първата страница — изстена тя. — Дядо никога няма да го преживее, ако ги види.

— Ще живее — утеши я Мак. — И Клей ще се оправи. Беки, ще се облека. Отиваме на църква.

Тя го изгледа изненадана. „Десетгодишен, а все пак толкова разумен!“

— Хайде — настоя той. — Никой няма да ни сочи с пръст или да говори за нас. Църквата е добро лекарство. Винаги си го твърдяла, нали? — добави той с лека усмивка.

Беки се засмя, въпреки мъката си.

— Да, сър, така е. И ще бъда много горда да отида на църква с теб.

— Сега приличаш повече на сестра ми.

Мак ѝ намигна и излезе, за да облече неделните си дрехи.

И така, Беки отиде на църква. И както Мак бе предсказал, никой не клюкарстваше по техни адрес. Напротив, хората им предлагаха помощта си. Когато се прибра вкъщи, тя бе доволна, че е послушала малкото си братче. Намери нужната сила, за да посрещне предстоящите ѝ изпитания.

В понеделник сутринта Беки отиде на работа. Влезе във фоайето и натисна бутон на асансьора. За пръв път бе доволна, че Рурк се бе преместил в съда. Спестяваше ѝ притесненията от случайните им срещи. Той не я бе потърсил или може би бе звънял, когато не си бяха вкъщи. Двамата с Мак ходиха в болницата предишната вечер.

„А и защо да ми се обажда?“ — питаше се тя нещастно. Беше я канил на срещи, за да се добере до Клей. Вече го бе хванал и сега щеше да подготви обвинението. Нямахше повече нужда от нея? Вече бе задоволил и страстите си, защо ли трябваше да се появи отново. Беки изстена вътрешно при мисълта за това, което се бе случило. Беше му се отдала без ни най-малка съпротива. Ако трябваше да бъде честна, дори тя бе поела инициативата. Принципите ѝ като че ли бяха изписани върху пясъка. Първата морска вълна ги бе заляла и заличила. Срамуваше се от себе си. Със срама я осени и друга мисъл. „Ами, ако съм забременяла?!“

Прогони я и влезе в офиса си. Едва ли щеше да има някаква полза, да се тревожи за това сега. Ако шефовете ѝ искаха да я изхвърлят, можеха да го направят. Пишеше добре на машина, знаеше и стенография. Сигурно щеше да си намери друга работа, макар и с по-малка заплата. Свали капака на пишещата си машина и влезе в кабинета на господин Малкъм, за да узнае съдбата си.

— Ето те и тебе — каза адвокатът с мила усмивка. — Очаквах, че ще ми се обадиш още в събота сутринта. Ще бъда доволен, да се заема

със случая на Клей, а ти можеш да ми плащаш по долар на месец, ако се стигне дотам.

Беки си наложи да преглътне сълзите си. Беше плакала вече достатъчно.

— О, господин Малкъм, толкова сте любезен! — каза тя тихо. — Мислех си, че ще искате да ме уволните.

Веждите му се повдигнаха въпросително.

— Пишеш сто и пет думи в минута и се страхуваш, че ще те изгоня? Господи!

— Вестниците ме нарекоха „блудница“ вчера, а Клей бе заклеймен като „детеубиец“...

— Остави вестниците. Просто Линкълн Дейвис се опитва да скалпира Килпатрик преди изборите. А очевидно не си чела отговора на областния прокурор. Виж това — добави Боб Малкъм й подаде следобедния всекидневник.

Беки прочете статията с истинско възхищение. И Рурк не се страхуваше да нанесе удар под кръста. Той обвиняваше противника си, че използвал случая за политическите си цели, че търсел сензацията. Правеше го хладнокръвно и много прецизно. Споменаваше сърдечния пристъп на дядо й, като добавяше, че е ерген и е свободен да се среща, с когото пожелае. Освен това, бе казал на репортера, взел интервюто, че госпожица Калън е истинска дама, и ако Дейвис не оттегли хулите си, той с удоволствие би се срещнал с него в съда, за да поспорят върху закона за обида на личността. В края на дългата статия имаше изявление на гореспоменатия господин Дейвис, в което обвиняваше сутрешния вестник, че не го е цитирал точно, и публично се извиняваше на госпожица Калън.

— За Бога! — промълви дрезгаво Беки.

— Страхотен е нашият господин Килпатрик — рече Малкъм с усмивка. — Дори да го мразя до смърт в съдебната зала, не мога да отрека красноречието му.

— Много мило от негова страна, да ме защити — отвърна тя, като си мислеше, че едва ли отговаря на описанието на Рурк вече.

Епитетите на Дейвис й подхождаха много повече след начина, по който се бе държала в петък вечерта.

— Той те харесва — отбеляза Малкъм, изненадан от изражението й. — Всички започнахме да ви възприемаме като едно

цяло. Неразделни сте от седмици.

Тя се взря във вестника, без да го вижда.

— Е, това няма да продължи — отговори мрачно. — Няма да се срещам повече с него.

— Не е необходимо да правиш подобна саможертва — каза тихо шефът ѝ. — Не, и за да доставиш удоволствие на Дейвис. Той ще намери нещо друго, освен брат ти, за да атакува Килпатрик. Да стоиш настрана от областния прокурор заради ареста на брат ти, няма да увеличи шансовете му на изборите, дори тази мисъл да е благородна — добави той с усмивка.

Малкъм разбра напълно погрешно мотивите ѝ, но преди да успее да му обясни, телефонът започна да звъни и половината от персонала се появи. Суматохата на деня започваше и Беки бе благодарна за тази промяна. Не беше ѝ минавало през ум, че кариерата на Рурк можеше да пострада заради връзката му с нея и със семейството ѝ. Беше ѝ казал, че няма да се кандидатира отново, но тя знаеше, че някои политически среди се опитваха да го убедят в обратното. Разбира се, ако единствената му мисъл бе, да следи Клей, той нямаше да пожертва надеждите си да бъде преизбран, като се свързва с нея. Не, и след като бе сигурен, че Клей ще бъде арестуван!

Колкото повече разсъждаваше, толкова повече се объркваше. Искаше ѝ се само, Рурк да ѝ се обади. Не бе забравила, че му е казала, че го мрази, когато я закара обратно вкъщи. Лицето ѝ се сви болезнено. Той се бе погрижил за всичко онази вечер, а дори не му бе благодарила. Въпреки всичко, случило се между тях, беше потискащо да обядва сама. Като че ли изведнъж бе станала половин човек, още повече сега, след като бе опознала Рурк и интимно. Щом притвореше очи, Беки го усещаше, чувстваше го така, както през онази нощ. Разумът ѝ се противеше на спомените, но тялото ѝ копнееше за тях. То го искаше. Но Рурк я бе измамил и тя никога нямаше да успее да му се довери отново. Клей можеше да получи доживотна присъда или да седне на електрическия стол. Не трябваше да забравя, че Рурк го бе изпратил в затвора, и щеше да се бори, за да го задържи там.

„Освен това — мислеше си Беки с горчивина, — ако той наистина изпитваше някакви чувства към мен, щеше да се обади досега. Щеше да се свърже с мен.“

Тя довърши самотния си обяд и се върна в офиса. Добре, че поне все още имаше работа.

Маги се държеше съчувствено с нея.

— Килпатрик е най-лошото от всичко, нали, Беки? — попита тя в края на деня. — Предполагам, че се опитваш да се убедиш, че той се е срещал с теб, само за да се добере до брат ти.

— Вярно е — отвърна изнурена Беки. — Дори не ми е телефонира след онази вечер.

— Може би той самият се чувства виновен по свой начин — предположи Маги. — Може би си мисли, че не искаш да говориш с него? И кой би го обвинил? Арестувал е брат ти и вероятно той ще представлява обвинението. Сигурно знае, че дядо ти е вбесен от него, и се е разболял заради това. Може би се опитва да те предпази, като стои настрана, Беки — добави тя мрачно. — Вестниците го атакуват, благодарение на Дейвис. Репортерите няма да го оставят на спокойствие, докато събитието не отшуми. Спестява ти неприятностите, да бъдеш в центъра на вниманието, скъпа.

Това бе друга вероятност, която не бе хрумнала на Беки. Беше най-успокояващата от всички.

Измина цяла седмица. Рурк водеше делата си в съда стоически, с черен хумор. Дейвис му бе противник веднъж и двамата така нажежиха атмосферата в съда, че съдията ги извика в една стая по време на почивката и им прочете закона за нарушаване на обществения ред.

Рурк не отбягваше пресата, но и не му се налагаше. Дейвис бе в центъра на вниманието с вроденото си умение на шоумен, като манипулираше всяка конфронтация с него в своя полза, като размахваше статистика за престъпността и присъдите под носовите на масмедииите в Атланта. Два пъти дори се появи в новините в шест часа. Тогава Рурк тъкмо хранеше Мактавиш с хамбургер и напръска екрана с кетчуп.

Под привидното си външно спокойствие той все още потръпваше от гневните думи на Беки. Очевидно, семейството ѝ бе много по-важно за нея, отколкото той някога щеше да бъде. Не знаеше как да се справи с проблема, да не е на последно място в списъка с любимите ѝ хора.

Мислеше си, че се бяха сблизили толкова много, че светът им се състоеше само от тях двамата. След ареста на Клей всичко се оказа заблуда. Тя незабавно постави благополучието на брат си над неговото, като че ли това, което се бе случило между тях онази нощ, нямаше никакво значение.

Рурк отпиваше от кафето си и гледаше мрачно през прозореца. Беки бе девствена, а той не бе оправдал доверието ѝ. Беше позволил, отношенията им да стигнат твърде далеч, но и Беки бе помогнала за това. Стана и си наля още кафе. Беше прекарал по-голяма част от живота си сам и беше странно, да се чувства неудобно сега. Двамата с нея бяха вършили толкова много неща заедно. Беше очаквал компанията ѝ с истинско удоволствие. А след трескавия начин, по който му бе отвърнала в леглото, бе сигурен, че го обича. Дори я бе чул да му го шепне. Но след това единственото ѝ чувство към него бе омразата. Дори сега тя вероятно го проклинаше, че я е прелъстил, и го обвиняваше за арестуването на Клей.

Искаше му се да ѝ се обади, даже бе опитал един-два пъти миналата неделя, но никой не отговори. След това успя да се убеди, че тя няма нужда от него. Знаеше, че е прочела полемиката във вестниците, и щом искаше да си мисли, че той е пожертвал нея, за да спаси работата си, това бе нейно право. Щеше да остане сам, както винаги и тя можеше...

Рурк въздъхна тежко ѝ затвори очи. „Тя може какво? Тя крепи целия свят.“ Беше му го казала веднъж, много отдавна. Беше единствената опора на семейството си — морална и финансова. Нямаше кой друг да се погрижи сега за Клей, освен Беки. Трябваше да посещава дядо си в болницата всеки ден, като допълнение към работата ѝ, към задълженията ѝ въщи и към тревогите за процеса на брат ѝ. Веднъж вече я бе видял да се пречупва. Какво щеше да стане с нея, ако дядо ѝ умреше, ако Клей бъдеше осъден?

Вече знаеше, че ще се откаже да бъде прокурор по делото на Клей. Но ако го дадеше на някой от подчинените си, това щеше да хвърли съмнения върху цялата му канцелария, защото Дейвис можеше да го обвини, че подлага на натиск хората си в интерес на Беки.

Очите му се присвиха. Може би все пак имаше някакъв изход. Би могъл да разговаря с губернатора, да назначи специален прокурор за случая, и това щеше да задоволи всички. Но все още съществуваше

въпросът, дали Клей бе виновен или невинен. Мак му бе казал, че Клей бил заплашван и принуждаван насила да прави това. Ако бе вярно и момчето в действителност не беше организаторът, можеше ли да го остави да попадне в затвора? Разбира се, бе възможно Клей да не е поставил бомбата в колата му и да не е продал наркотиците на Денис. Ако се окажеше истина, тогава братята Харис го използват за изкупителна жертва, за да се спасят от затвора. Изпълваше се с гняв при мисълта, да позволи на пласъорите, да се изплъзнат така. Може би щеше да успее да открие още нещо. Но дори и да го направеше, общественият защитник бе претоварен с дела и нископлатен. Как би могъл Клей да има някакъв шанс? Добрият адвокат можеше да обърне нещата, но Беки не можеше да си го позволи. Общественият защитник бе най-доброто, на което можеха да се надяват семейства като Калън.

Рурк се облегна назад и прекара ръка през тъмната си коса. Запали пура и присви замислено очи. Предварителното разглеждане на делото на Клей бе след две седмици. Беше му определяна гаранция за освобождаване, но той се бе отказал. Очевидно нямаше да позволи на сестра си, да плати. И беше на безопасно място от братята Харис.

Той изруга цветисто. Животът бе толкова прост само преди три месеца. Сега всичко се бе обърнало наопаки, и то заради някаква си малка провинциалистка, която му приготвяше лимонови кейкове и го бе накарала да се смее. Чудеше се, дали някога отново щеше да се засмее.

Беки ходеше при дядо си всяка вечер, но той продължаваше да лежи, без да проявява ни най-малък интерес към живота. Лекарят знаеше, че тя щеше да получи припадък, когато се опита, да плати сметката, дори Рурк Килпатрик да бе обещал да плати лъвския дял. Най-накрая докторът препоръча, да преместят стария човек в санаториум.

— Това ще бъде най-добре в момента — каза той на Беки. — Мисля, че бихме успели да получим известни субсидии. Ще се погрижа за това. Не реагира така бързо на лечението, както очаквах, а не смятам, че в момента можеш да го гледаш вкъщи.

— Бих могла да опитам... — започна тя.

— Беки, Мак е на училище. Клей е в затвора. Ти се опитваш да запазиш работата си. А честно, ти самата не изглеждаш добре — добави докторът, като огледа отслабналото ѝ, бледо лице. — Бих искал да дойдеш в кабинета ми за съвсем рутинен преглед.

Беки преглътна, опитвайки се да остане спокойна. Имаше много причини, поради които не искаше да бъде прегледана, но главната бе, че месечният ѝ цикъл закъсняваше вече с две седмици, а сутринта дори бе повърнала закуската си. Беше подложена на голям стрес, което би обяснило тези симптоми, но тя бе готова да се обзаложи, че състоянието ѝ не се дължеше само на емоционалното ѝ объркване.

— Не мога да си го позволя точно сега, доктор Милър — каза тихо тя.

— Ще го впишем в сметката, Ребека — настоя той учтиво. — Не бих приел не за отговор.

— Просто съм преуморена и съсипана... — опита отново Беки.

— Израждаш съм те — прекъсна я докторът. Проницателните му сини очи като че ли виждаха през нея. — Каквото и да открия, ще си остане между теб, мен и Рути — добави той.

Рути бе медицинската му сестра от тридесет години насам и никой не бе в състояние да научи каквото и да било от нея.

— Добре — предаде се Беки вяло. — Ще си запиша час.

— Не забравяй и да дойдеш. Сега — за дядо ти. Мисля, че можем да го настаним в „Хеле Рекс“ — новият санаториум, който построиха в окръга. Модерен е и не е толкова скъп, а няколко седмици там могат да му се отразят добре. Ще бъде заедно с хора на неговата възраст. Може би промяната ще го подтикне отново към живот.

— А ако не му помогне? — попита Беки.

Докторът сви рамене.

— Беки, желанието за живот не е нещо, което лекарят може да предприеме. Животът му е бил труден, а и сърцето му не е добре. Нуждае се от основателна причина, за да възстанови. А той изглежда не смята, че има такава.

Тя направи гримаса.

— Бих искала да зная какво да направя.

— Нима не искаме всички това. Пази се. Очаквам да си запишеш час в понеделник. Ще те осведомя за дядо ти, веднага щом получа някаква информация за възможностите. Разбрано?

— Да — усмихна се Беки. — Благодаря.

— Още нищо не съм направил. Можеш да ми благодариш по-късно. Опитай се да си починеш. Изглеждаш изтощена.

— Последните две седмици бяха много дълги — отговори тя. — Но ще се постарая.

— Как е Клей?

Беки поклати глава.

— Потиснат и сломен. Срегнах се с обществения му защитник. Той е млад и енергичен, но е невероятно претрупан с работа. Няма да има време да подготвя подходяща защита и Клей ще си плати за това. Бих желала да можех да си позволя добър адвокат.

— Нали работиш в адвокатска кантора.

— Но не мога да искам, господин Малкъм да загуби от ценното си време, щом не мога да му платя. Светът се управлява от пари, нали? Ако си беден, ще те осъдят. Ако си богат, ще си наемеш добър адвокат и ще имаш по-добър шанс. Какъв е този свят?

Докторът сложи ръката си върху рамото ѝ.

— Кажи ми как е Мак и ме развесели.

Тя успя да му се усмихне.

— Ами, минава по математика.

— Мак? Учудващо!

— И аз си помислих същото — отговори Беки.

Нервите ѝ бяха опънати до краен предел. Тя говореше почти механично и мислите ѝ летяха ту към дядо ѝ, ту към Клей, ту към този неизбежен медицински преглед, който щеше да промени живота ѝ. Не знаеше как щеше да понесе всичко това. Все някак трябваше да намери сили да преживее следващите няколко месеца.

За щастие, когато се обади в кабинета на доктор Милър, за да си запази час, установи, че той можеше да я приеме едва след месец. Това я устройваше. Беше страхливост да отлага всичко толкова дълго, но дотогава можеше да се преструва, че всичко е наред. Надяваше се, и да се случи някакво чудо, да се окаже, че не е бременна...

Рурк не бе сигурен защо го направи, но отиде в офиса на Беки следващия понеделник. Боб Малкъм бе поискал да се срещне с него. Обикновено Малкъм ходеше при Рурк, а не обратното, но бяха минали

почти три седмици, откакто не бе виждал Беки, а предварителното дело на Клей бе насрочено за петък. Искаше да я види, за да разбере как се справя.

Когато тя вдигна поглед от машината и го зърна, бузите ѝ станаха алени, а после призрачно бледи. Изглеждаше отслабнала, като че ли не съхранеше добре. Сивата ѝ рокля му бе позната — беше я обличала, когато излизаха заедно. Златистокестенявата ѝ коса бе събрана на тила ѝ, имаше съвсем малко грим, който едва прикриваше луничките ѝ.

Беки почти забрави да диша. Дори през ум не ѝ бе минало, че Рурк би могъл да дойде в офиса. Не бе в състояние да се помръдне. Седеше, вперила поглед в него, сляпа за всичко друго наоколо. „Той не изглежда измъчен — помисли си нещастно. — Като че ли аз въобще не му липсвам“ Видът му бе, както обикновено — мрачен и леко заплашителен.

Той седна на бюрото ѝ.

— Предварителното дело е в петък — каза ѝ. — Има и други обществени защитници.

Беки си позволи да погледне устните му и вътрешно потръпна, като си спомни как пламенно се бяха целували онази нощ, но преглътна горчивината си.

— Той е добър адвокат — отвърна. — Клей е доволен от него.

— А ти доволна ли си? — прекъсна я Рурк рязко. — Животът на брат ти може да зависи от него.

— Какво те засяга това? — попита Беки и го изгледа свирепо с лешниковите си очи. — Ти си този, който се опитваш да изпратиш Клей в затвора! Какво значение има за теб кой ще го защитава?

— О, обичам хубавите схватки — изрече той надменно. — Мразя да печеля твърде лесно.

Долната ѝ устна се разтрепери и Беки отклони поглед.

— Не е необходимо да се тревожиш. Клей ще бъде просто още един случай, който можеш да прибавиш към статистиката си в кампанията си срещу господин Дейвис. Той се опита да те убие, не помниш ли?

Рурк взе един телбод и започна да го върти в ръце, без да обръща внимание на любопитните погледи на колежките на Беки.

— Ти не мислиш, че го е направил.

— Не. Може да съм сляпа като прилеп в някои отношения, но познавам брат си и зная на какво е способен. Никога не би могъл да отнеме живота на друг.

— Как е дядо ти?

— Преместихме го в санаториум. Предава се...

Очите му се повдигнаха в погледите им се срещнаха.

— Ти как си?

Беки усетя, че бузите ѝ почервеняват. Погледът му съвсем не подхождаше на думите му. В очите му се четяха мрачни, чувствени спомени, които отекваха в душата ѝ, но тя не посмя да им се поддаде.

— Добре съм — отвърна уклончиво.

— Ако не си добре, очаквам да ми бъде казано. Разбираш ли ме, Ребека?!

Челюстите ѝ се стегнаха.

— Мога да се грижа сама за себе си!

Рурк въздъхна гневно.

— О, разбира се, че можеш. Открихме колко предпазливи могат да бъдат двама души, нали?

Лицето ѝ пламна. Ръцете ѝ се свиха и Беки не посмя да погледне наоколо, за да види дали някой не ги наблюдава.

— Моля те, върви си... — прошепна.

— Дойдох да се срещна с шефа ти, всъщност — изрече той безгрижно и се изправи. — Тук ли е?

Беки поклати глава.

— Тази сутрин е в съда.

— Тогава ще му телефонирам, преди да предприема пътуването отново.

Рурк пъкна ръцете си в джобовете си и се загледа в нея с присвити очи.

— Каза, че ме мразиш. Сериозно ли говореше?

Тя не смееше да вдигне поглед.

— Брат ми като възрастен ли ще го съдиш?

Лицето му се стегна.

— Това ли е условието ти за примирие? — попита Рурк с лека насмешка. — Съжалявам, Ребека, не вземам подкупи. Да, ще го съдя като възрастен. Да, мисля, че е виновен. Да, мисля, че ще получи присъда.

Очите ѝ заискриха от отвращение. Мразеше арогантната му, подигравателната усмивка. Беше го подценявала през цялото време, а сега тя и Клей щяха да си платят за това.

— Съдебните заседатели може да не се съгласят с теб.

Рурк сви рамене.

— Това е възможно, разбира се, но е малко вероятно — челюстите му се изопнаха. — Едно десетгодишно момче е мъртво, заради алчността на брат ти. Никога няма да го забравя!

— Клей не го е направил — изрече дрезгаво тя. — Не е!

— Дори се е опитал да привлече и Мак. Знаеше ли това?

Беки затвори очи.

— Да... — прошепна. — Клей ми каза.

Тя не попита, откъде Рурк имаше тази информация.

— Можеш да си представяш поведението му, както желаш — каза той след минута. — Фактът е, че Клей е знаел точно какво прави и за последствията, ако бъде заловен. Ще получи присъда, и то съвсем заслужено, бих се извинил за моето участие в арестуването му. При същите обстоятелства пак бих направил точно същото Беки.

— Клей не е сложил бомбата в колата ти! Не е продал наркотиците на малкия Денис. Може да е виновен за всичко друго, но не и за това.

— Ти явно няма да се откажеш от своето — изрече Рурк грубо. — Братята Харис и двама други свидетели са го видели да пласира наркотици. Ще дадат показания под клетва. Има и един свидетел, който го е видял да продава дрога на Денис също — добави той навъсено.

Противно му бе, че трябваше да ѝ го каже, но Дан Бери бе открил това при разпита на няколко тийнейджъра в гимназията.

— Това е лъжа — рече Беки и го изгледа спокойна. — Не ме е грижа колко души ще се закълнат, че са го видели. Клей ми каза, че не го е направил. Може да излъже всеки друг, но аз винаги го разбирам. Той не ме лъжеше.

Рурк само поклати глава.

— Господи, колко си упорита! — отрони той. — Добре, живеј си с илюзиите.

— Благодаря за позволениято, господин Килпатрик — отвърна тя сладко. — Сега, би ли ме извинил. Имам работа.

Беки се обърна към пишещата си машина.

Рурк остана загледан в нея няколко секунди. Бе искал да изглади нещата, а само ги бе влошил. Тя някога нямаше да повярва, че брат ѝ е виновен.

Бавно излезе от офиса. Докато караше обратно към града, думите ѝ продължаваха да го тормозят. И то толкова много, че отмина съдебната палата и продължи към затвора, където се намираше Клей.

Не беше планирал да се среща с момчето. Беки не знаеше, че се бе отказал да гледа неговото дело, а той бе твърде ядосан, за да ѝ го каже. Все още мислеше, че Клей е виновен, но дали не се поддаваше на предразсъдъци заради баща им. Какъвто бащата, такъв и сина, може би не беше точният отговор в случая. Рурк винаги бе виждал нещата само в черно в бяло, но сега имаше отношение към семейството, независимо дали му харесваше или не. След като той бе причината за задържането на Клей, нямаше да навреди, ако се убеди сам, че е прав.

Клей почервения от гняв, когато влезе в килията му с пура в ръка.

— Слава на победителя! — подхвърли, щом пазачът ги остави сами. — Надявам се, че си доволен сега, след като ме сложи там, където искаше. Разбрах, че не съм обвинен само в убийство, но и в това, че съм известен наркотрафикант. Защо просто не изпратиш едно ченге със зареден пистолет и да спестиш малко пари на данькоплатците?

Рурк не обърна никакво внимание на тирадата му, свикнал с подобни гневни изблици. Беше прекарал по-голямата част от изминалите седем години в работа със сърдити мъже.

— Нека да погледнем нещата в перспектива, Клей. Смятам, че си виновен, в съучастничество, ако не в друго.

Тъмните му очи пронизаха момчето.

— Виждал съм много такива като теб, да идват и да си отиват. Твърде си мързелив, за да работиш и да постигнеш това, което искаш, а си и твърде нетърпелив, за да чакаш. Искаш да получиш всичко още сега, затова си се подвел да печелиш лесни пари. За теб няма значение, на колко души ще разсипеш живота, колко невинни хора ще страдат. Виждаш само твоите нужди, твоето удобство, твоите удоволствия — Рурк се усмихна мрачно. — Поздравления уцели джакпота, но цената е тази.

Клей се облегна на стената и въздъхна ядно.

— Благодаря за лекцията. Беки вече ми изнесе подобна, а и свещеникът дойде, за да забие още един пирон в ковчега ми — той погледна встрани. — Казаха ми, че брат ми дори не искал да говори за мен.

— Това не е вярно — изрече бавно Рурк. Челюстите му се стегнаха, когато Клей го погледна с лошо прикрита надежда. — Мак се опита да ме убеди, че братята Харис са те заплашили, за последната сделка. Но аз не исках да го чуя.

— И защо трябва? — повита Клей и отново погледна встрани. Поне Мак не го мразеше напълно, след като го защитил пред Рурк. Той впери в пода празни очи. — В началото беше малко дрога — изрече безизразно. — Нямах голям късмет с приятелите в училище. Всички знаеха, че баща ми има неприятности със закона и много семейства не позволяваха на децата си да се събират с мен. Братята Харис като че ли ме харесваха. Позволиха ми да се навъртам покрай тях. Докато се усетя, вече пиех и вземах наркотици. Нещата вървяха толкова зле вкъщи — добави рязко. — Дядо получи инфаркт и беше болен непрекъснато. Беки не правеше нищо друго, освен да работи и да следи, дали си уча уроците. Никога нямахме пари — никога нищо друго, освен работа и непрекъснато стягане на коланите, за да можем да вържем двата края.

Момчето погледна към тавана.

— Господи, мразя да съм беден! Имаше и едно момиче, което харесвах, а тя дори не ме поглеждаше. Исках хората да престанат да ме гледат презрително, защото баща ми е престъпник, а семейството ми е бедно.

Рурк го изгледа навъсено.

— Не помисли ли за Беки?

— О, мислех си за нея, когато ме арестуваха — Клей се засмя горчиво. — Мислех си колко много се трудеше тя заради нас, за саможертвите, които бе направила. Дори не е имала истински приятел, докато не се появи ти, но ние провалихме и това. Превърнахме живота ѝ в ад, защото бях сигурен, че ти се срещаш с нея само, за да се добереш до мен. Така беше, нали?

— В началото, може би — съгласи се Рурк. — След това... — той вдигна пурата до устата си. — Беки не е като повечето жени. Тя има голямо сърце. Грижи се, да си облечеш палтото, когато е студено,

да не си намокриш краката, когато вали. Приготвя ти гореща супа, когато не се чувстваш добре, и те завива през нощта. Мрази ме до смърт. Това би трябвало да те утеши малко.

Клей не знаеше какво да отговори. Успя да зърне очите на Рурк, преди той да извърне лицето си, и остана шокиран от чувствата в тях.

— Аз не съм сложил бомбата в колата ти — изрече колебливо.

— Имаше причина.

— Обичам кучетата. Теб те мразех, но не бих взривял кучето ти.

Рурк се усмихна неволно.

— Господи!

— Добър съм в електрониката — добави Клей. — Но пластичните експлозивни са рисковани и не зная много за тях.

Той впери очи в Рурк, искаше му се да успее да го накара да му повярва.

— Не съм продавал и дрогата на Денис също. Мак си мисли, че съм аз. Не бях твърде разумен и се опитах да принудя Мак, да ми намери подходящи деца в училището му. Това е истината, но аз самият не съм продавал — Клей сви безпомощно рамене. — Не исках да го правя след първия път, когато ме изпратиха за посредник при едва сделка. Така ме хванаха. Казаха ми, че тайни ченгета са ме видели, да предавам парите. После сложиха бомбата в колата ти и ме предупредиха, че ще насочат всички улики срещу мен. После ме заплашиха, че ако Мак не се съгласи да им помага, ще ме предадат и... но каква ли е ползата да говоря?

Той махна с ръка и отиде до решетките на прозореца.

— Никой няма да ми повярва. Никой на света няма да повярва, че бях принуден да го направя, или че просто съм изкупителната жертва. Братята Харис са купили достатъчно свидетели, за да ми осигурят електрическия стол. Те ще ме изпържат, а ти ще платиш сметката за тока.

Рурк продължи да пуши притихнал пурата си и да размишлява.

— Какво точно си направил?

— Бях посредник първия път и после предадох стоката на пласъорите.

— Продавал ли си някога сам? — попита Рурк кратко, втренчил поглед в Клей.

— Не.

— Давал ли си стока на клиенти за зарибяване?

— Не.

— Но си вземал наркотици.

Клей се намръщя.

— Да. Малко. Предимно пиех бира и пуших марихуана. Пробвал съм малко кокаин, но не ми харесваше, че не можеш да се контролирам и спрях.

— Имал ли си някога повече от една доза в себе си.

— Ами да, вечерта, когато ме арестуваха. Помниш ли. Бяха натъпкали джобовете ми.

— Освен онази вечер.

Клей поклати глава.

— Никога не съм имал в себе си повече, отколкото за едно пушене. Съжалявам дори, че съм опитал.

Килпатрик продължи да пуши, като изпусна кълбо сивкав дим. Тъмните му вежди се бяха свили съсредоточено.

— Присъстваше ли при закупуването редовно?

— Само онзи път, когато всичко бе нагласено. После те се пазеха много, да не узнаят ходовете им. Знаех едно-единствено нещо, и то дори не бе сигурно. Бяха ми казали, че ще извършат покушение срещу теб. Но си мислех, че са само приказки, докато Беки не се прибра вкъщи и не ни съобщи за бомбата. Господи, никога не съм бил толкова изплашен... И онази вечер ми казаха, че ще се постараят, аз да бъда свързан с атентата, ако не правя точно, каквото ми се нареди. Това ме прави съучастник в опит за убийство, нали?

— Не — изрече бавно Килпатрик.

Той започна да се разхожда из малката килия, после се до вратата.

— Но ако не си намериш дяволски добър адвокат, всичката честност на света няма да те спаси от затвора, дори да решат да не те обвиняват за смъртта на Денис.

— Не бих могъл да моля Беки за още саможертви.

— О, по дяволите! — изруга Рурк. — Аз ще се погрижа. Но ще остане само между мен и теб. Не искам Беки да бъде въввлечена, по никакъв начин, разбираш ли? — добави рязко той. — Тя не трябва да научи подробностите.

— Какво можеш да направиш, за Бога? Ти си прокурорът! — избухна Клей.

Рурк поклати глава.

— Оттеглих се от това дело. Губернаторът е назначил друг прокурор за случая.

— Защо?

— Ако загубя, Дейвис ще се закълне, че съм го направил нарочно заради Беки. Същото ще стане и с някой друг от моята канцелария. Това поставя сестра ти в центъра, а вече се изписаха какви ли не клевети по неин адрес заради мен.

Лешниковите очи на Клей се присвиха.

— Тя не ти е безразлична, нали? — попита младежът внимателно.

Лицето на Рурк остана непроницаемо.

— Уважавам я — отговори той. — И без това има достатъчно проблеми. Не проумявам как издържа толкова дълго.

— Тя е силна. Трябва да бъде.

— Но и тя може да бъде наранена — напомни му Рурк. — Ако успееш да се измъкнеш оттук по някакво чудо, може би ще се замислиш да ѝ помогнеш.

— Бих искал да съм го сторил, по-рано — призна Клей. — Убеждавах се, че върша това, за да помогна на Беки, но не беше така. Беше само заради мен самия.

— Поне си научил нещо.

Рурк извика пазача.

— Някой ще те потърси — предупреди Клей, преди да си тръгне. — Не кавай на сестра си, че съм идвал тук, и че имам някакво участие. Това е условието.

— Добре. Но защо?

— Имам причини. И, за Бога, не давай никакви изявления пред пресата!

— Това мога да обещая.

Рурк кимна и излезе от килията.

След като той си тръгна, Клей си спомни, че дори не му бе благодарил. Изненадан бе, че Килпатрик се опитваше да му помогне. „Дали е заради Беки?“ Може би прокурорът се бе поддал на чувствата си повече, отколкото искаше.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Денят беше спокоен за Джей Дейвис. И той бе доволен, че има време да прегледа правните списания. Тъкмо пиеше кафе и похапваше поничка с вдигнати на бюрото си крака, когато секретарката му съобщи, че Рурк Килпатрик е в приемната.

Дейвис се изправи и отиде до вратата. Това трябваше да го види със собствените си очи. Защо най-отявленият му политически враг щеше да го търси — освен, ако не носеше пистолет.

Той отвори вратата и се вторачи в Рурк, който на свой ред го изгледа свирепо.

— Искам да говоря с теб! — каза областният прокурор.

Дейвис повдигна въпросително вежди. Приличаше много повече на борец, отколкото на адвокат, както по телосложение, така в поведението си.

— Само да говориш? — попита той и отметна глава, за да погледне многозначително към разкопчаното сако на Рурк. — Никакви ножове, пистолети, бухалки?

— Аз съм областен прокурор — напомни му Рурк. — Не ми е позволено, да убивам колегите си.

— Е, в такъв случай можеш да изпиеш чаша кафе с поничка. Нали така, госпожо Граймс? — добави Дейвис, като се усмихна към секретарката си.

— Ще ги донеса веднага, господин Дейвис — каза тя и отвърна на усмивката му.

Дейвис покани Рурк да седне в плюшеното кресло за посетители и се настани до бюрото си в предишното си положение.

— Щом не си дошъл тук да ме нападаш, какво искаш? — попита той.

Рурк извади пура, точно когато госпожа Граймс влезе с кафето и поничката. Той ѝ поблагодари и прибра обратно пурата в джоба на сакото си.

— Няма да повярваш защо съм тук — каза той на Дейвис, когато отпи от кафето и отхапа от поничката.

— Ще предложиш да се оттеглиш — предположи Дейвис и се засмя възторжено.

Рурк поклати глава.

— Съжалявам. Много е рано в предизборната надпревара. Трябва да си мисля за репутацията.

— О!

— Всъщност, искам да поемеш защитата на Клей Калън.

Кафето на Дейвис се разля по цялото му бюро.

— Страхувах се, че ще реагираш така — каза Рурк.

— Страхувал си се... Мили Боже, Рурк, момчето безспорно е виновно! — възкликна адвокатът, докато попиваше кафето от бюрото си и списанията с бялата си носна кърпичка. — Дори Клерънс Дароу не би го спасил сега!

— Вероятно не. Но ти може би ще успееш — отговори Рурк. — Той твърди, че братята Харис са го принудили да купи стоката, а всички останали обвинения са изфабрикувани, за да го подхвърлят като изкупителна жертва за престъпленията им.

— Слушай, Рурк, всички знаят, че се срещаш със сестрата на Калън — започна сериозно Дейвис.

— И заради нея съм се размекнал и за брат ѝ. Нали това бяха твоите инсинуации в печата, забиващ нож в гърба търсач на слава — прекъсна го разпалено Рурк. — Но това не е вярно. Аз съм служител на реда. Не правя споразумения под масата и не обръщам гръб за пласиране на наркотици и убийство. В случай, че си забравил, опитът за убийство бе срещу мен.

— Не съм забравил и не съм забиващ нож в гърба търсач на слава. Просто ти искам работата — защити се Дейвис. — Съжалявам, че въвлякох госпожица Калън в тази история. Честно, нямах подобни намерения.

— И аз така си помислих — отговори Рурк и се усмихна, като довърши поничката си. — За адвокат не си лош човек.

— Благодаря ти, много — измърмори Дейвис. — И ето, че ти седиш тук, ядеш поничката ми и пиеш кафето ми.

— Иска се смелост — не отстъпи Рурк.

Дейвис го изгледа продължително.

— Знаеш ли, понякога дори те харесвам, но когато съм по-разумен, се опитвам да потисна това — добави той лукаво.

— Разбира се.

Рурк си запали пура, като пренебрегна свирепия поглед на противника си.

— Случайно съм чувал, че имаш бездимен пепелник в лявото чекмедже на бюрото си.

— Да, съдията Морис пак се е разприказвал — Дейвис въздъхна. — Той пуши тези огромни черни пури. Заповядай, пират такъв. Сега, защо искаш да представлявам Калън?

— Защото мисля, че казва истината за братята Харис. Опитвам се от години да ги изпратя в затвора. Публична тайна е, че повечето от наркотиците в местните училища се доставят от тях. Други трафиканти се появяват, но биват прогонени от територията им, защото шефът на местния синдикат е на тяхна страна. Това е причината, поради която досега не успях да ги изправа в съда. Калън може да се окаже ключът. Мисля, че ще ни сътрудничи. Ако свидетелства срещу съучастниците си, може би точно това ще е достатъчно, за да прогоня семейство Харис от града.

— Никой няма да се натъжи за тях — съгласи се Дейвис. — Но подобен процес може да е политическо самоубийство.

— Само, ако го загубиш. А аз съм убеден, че ти няма да го загубиш. Помисли си само за новинарската му стойност — добави Рурк с хитра усмивка. — Това е случай, за който Пери Мейсън би се замислил два пъти, но ти рискуваш главата си, защото смяташ, че този беден, без привилегии младеж, чийто баща е имал неприятности със закона, е невинен. Това е случай мечта.

— Разбира се, че е такъв — съгласи се Дейвис — Ти затова се оттегли, за да не бъдеш замесен с него.

— Не. Щеше да ме обвиниш, че съм го направил нарочно, ако загубя — Рурк сви рамене. — Нямах да се отрази на репутацията на Беки добре.

— Нито пък на твоята — добави Дейвис.

Той се замисли.

— Това е политически горещ картоф. Но ако успея да го спася, и в същото време хванем семейство Харис за трафика на наркотици, бихме могли да изчистим улиците.

— Ти ще бъдеш провъзгласен за кандидат-кръстоносец, който спасява невинните, а наказва виновните — засмя се Рурк.

— Защо ми предлагаш това? — попита Дейвис. — Това би намалило шансовете ти да бъдеш преизбран, ако успея.

— Ако искаш да знаеш истината, все още не съм сигурен, че искам да се кандидатирам за трети мандат — отвърна му сериозно Рурк. — Не съм решил.

Дейвис се облегна в стола си.

— Ще трябва да обмисля предложението ти.

— Мисли бързо. Предварителното дело е в петък.

— Благодаря много — Дейвис го изгледа втренчено и се намръщи. — Семейство Калън не са богати. Имат обществен защитник.

Рурк кимна.

— Аз ще ти платя хонорара за това дело.

— Как ли пък не — избухна в смях Дейвис и поклати категорично глава. — Всеки адвокат поема от време на време един случай в името на каузата. Това ще бъде моят. Ти да ми бъдеш шеф, това ще е краят на живота ми. По-добре да фалирам.

— Аз не те обичам.

— Господи, каква отблъскваща мисъл! Защо не се връщаш на работа и да ме оставиш да правя същото? Аз съм зает човек.

— Забелязах — изрече сухо Рурк.

— Да четеш правните списания, не е лесно.

— Вярно. Но след като спомена за работа, аз наистина бих могъл да поработя малко. Както и да е, това е последната ми пура — Рурк се изправи и подаде ръка на Дейвис. — Благодаря ти — изрече искрено. — В началото не вярвах на Калън, но не и сега. Доволен съм, че той ще има някакъв шанс.

— Е ще видим. Ще разговарям с него следобед.

— Ако се нуждаеш от някаква информация, ще ти дам, с каквото разполагам. Калън ще допълни останалото.

— Това ще е достатъчно за начало — Дейвис съпроводи Рурк до вратата. — Чух, че сте се разделили с госпожица Калън. Надявам се, не е заради вестниците.

— Не, мисли си, че съм я използвал. И в началото беше вярно.

— Ще го преодолее, когато узнае какво си направил за брат й.

— Няма да узнае — отвърна веднага Рурк. — Клей обеща да не й казва, и ти няма, също. Това е условието.

— Може ли да попитам защо? — поинтересува се Дейвис.

— Защото, ако се върне при мен, не искам да е от благодарност — изрече просто Рурк.

— Разумно е. Любовта е достатъчно трудна, и без да имаш никакви съмнения. Трябват доста усилия.

— Предполагам, че говориш от опит?

Дейвис направи гримаса.

— Е, не съвсем. Нямам голям късмет с жените в живота си. Хенри като че ли ме пази да остана ерген.

— Хенри?

— Питонът ми — обясни Дейвис. — Дълъг е четири метра и тежи около четиридесет и пет килограма — той поклати глава, когато Рурк го изгледа изпитателно. — Просто не можеш да накараш жените да проумеят, че питоните са безвредни. Не ядат хора.

— Мъж, който гледа змия гигант, едва ли може да има много приятелки — рече Рурк.

— Забелязал съм го. Странно, нали?

Рурк се засмя.

— Е, предполагам, че той поне е добър за компания.

— Страхотен. Докато не се наложи да се поправя нещо вкъщи — Дейвис подсвирна леко с уста. — Телевизионният техник беше дошъл, когато Хенри пропълзя във всекидневната, за да провери какво става. Виждал ли си някога възрастен човек да припада?

— Ако това се разчуе, до края на живота си ще останеш без електричество, телефон или здрави домакински уреди.

— Затова двамата с техника сключихме споразумение — прошепна Дейвис. — Аз няма да кажа, ако и той не каже.

Рурк все още се смееше, когато излезе през вратата.

Беки бе освободена от работа, за да отиде на делото на Клей.

Господин Малкъм имаше дело тази сутрин и трябваше да разговаря с клиента си, затова я закара до съда. Тя седеше в съдебната зала с изопнати нерви, докато се опитваше да разгадае какво ставаше.

Първо, общественият защитник не беше до брат й — до него се бе настанил Джей Линкълн Дейвис. А след изявлението му за Клей и нея самата във вестниците, тя не проумяваше, защо. Второ, Рурк не бе на прокурорското място — то бе заето от един по-възрастен мъж, когото Беки никога не бе виждала преди.

Хората зад нея бяха забелязали същото.

— Къде е областният прокурор? — попита един от тях. — Не трябваше ли той да води това дело?

— Оттеглил се е — прошепна високо другият зад гърба й. — Това е областен прокурор от друг град. Погледни кой защитава момчето! Това не е ли Джей Дейвис!

— Разбира се, че е той. Сменил е обществения защитник тази сутрин.

— Той е скъп адвокат. Чудя се, откъде Калън ще му плати?

— Тези наркотрафиканти се поддържат — изрече с отвращение мъжът и Беки се сви от презрението му и убеждението, че Клей е виновен, преди дори да бъде осъден. — Те имат какви ли не пари.

— Съдията идва — прошепна някой.

Беки стисна ръце в скута си, когато влезе съдията и всички станаха на крака. Клей току-що бе въведен. Тя бе искала да го посети тази сутрин, но нямаше възможност.

Част от нея копнееше, да види Рурк в съдебната зала, но той не бе тук. Защо не й бе казал, че се е оттеглил? Или е било моментно решение? Тя бе така обърквана, че заседанието на съда завърши, преди да организира мислите си. Делото на Клей щеше да се разглежда от по-висша инстанция, както бе очаквала, и той отказа да бъде пуснат под гаранция. Изведоха го от съдебната зала и Беки стана. Чувстваше се стара и изтощена докато вървеше по дългия коридор, за да намери господин Малкъм.

Пътят й минаваше покрай кабинета на Рурк. Тя не успя да се въздържи да погледне през отворената врата. Рурк я забеляза, но с нищо не показа, че я е познал. Преднамерено наведе глава към папките на бюрото си.

Беки ускори крачките си, цялата пламнала. Искаше да знае защо бе отказал да гледа делото. В нея се загнезди плахата надежда, че може би най-после е повярвал в невинността на брат й. Но причината едва ли беше тази. Истинската загадка бе, защо Джей Дейвис е поел Клей за

клиент, и как ще му се плати хонорарът. На тези въпроси Беки възнамеряваше да получи отговор до края на деня по един или друг начин.

Тя изчака края на работния ден, за да отиде при Клей. Той бе по-оживен от преди и доста ентусиазиран от новия си адвокат.

— Как го намери? — попита нетърпеливо Беки.

— Не зная — призна Клей. — Въпросът е по-скоро, как той ме е намерил. Просто се появи тук рано тази сутрин и ми заяви, че ще ме представлява.

— Господин Малкъм казва, че той е най-добрият, който може да се наеме — започна Беки. — Как ще му платим?

— Не започвай отново да се измъчваш за пари — изрече тросната Клей. — Господин Дейвис ми обясни, че понякога се заемал със случаи, когато е убеден в невинността на клиента, без да иска хонорар. Той мисли, че не съм го направил аз, Беки...

Клей погледна встрани. Искаше му се да й каже за ролята на Килпатрик във всичко това, че и той вярваше в невинността му, но беше дал дума.

— Аз никога не съм мислила, че си го направил — напомни му тя. — Нито Мак.

Клей въздъхна с тъга.

— Предполагам, че е истински ад за Мак. Всички деца в училище сигурно са му обърнали гръб, заради мен.

— Само няколко, а и учебната година свършва другата седмица. Учителката ти по английски ми телефонира. Каза ми, да те окуража да завършиш гимназия, когато можеш, дори ако трябва и задочно.

— Има достатъчно време за това по-късно — отвърна Клей. — Точно сега трябва да се справя тук.

Той седна до нея и хвана ръцете й.

— Беки, искат да дам свидетелски показания срещу съучастниците си.

Беки остана неподвижна.

— С други думи, да предадеш братята Харис!

— Точно това.

Очите на Беки проблеснаха.

— Мога да си представя на кого е тази идея, дори да е отказал да бъде страна по обвинението!

— Господин Дейвис твърди, че има вероятност да получи намалена присъда за притежаване и пласиране на наркотици, ако го направя.

— Те ще те убият! — прошепна сестра Беки. — Не го ли знаеш? Ако го направиш, те ще те убият, както се опитаха да убият Рурк!

— Това го оплескаха — отговори Клей. — Направиха го на своя глава, което ги отблъсна от големите момчета в града. Донесе твърде голямо напрежение за всички.

— Все едно. Рискът остава.

— Слушай, Беки, ако не го направя, могат да ме осъдят от десет до петнадесет години.

Беки пребледня като тебешир. Беше си го представяла и преди, но никога толкова нагледно — в затворническа килия с решетки навсякъде.

— Да, зная...

— Отговорих на господня Дейвис, че ще си помисля, ако реша да го направя, ще включим условия за теб, Мак и дядо — за да сме сигурни, че няма да ви заплашват.

Възможността, братята Харис да започнат да преследват цялото й семейство, я плашеше, но беше по-добра от перспективата, Клей да прекара дълги години в затвора, заради нещо, което не е извършил.

— Фамилията Калън е преживяла Гражданската война — отвърна гордо Беки. — Предполагам, че можем да преживеем и братята Харис.

— Това повече ти подхожда — каза Клей и й се усмихна. — Доста си отслабнала напоследък.

— Имам много тревоги. Но най-лошото почти отмина. Просто искам да се върнеш отново у дома. Липсваш ни.

— И вие ми липсвате — призна Клей. — Но ако изляза оттук, няма да се върна вкъщи.

Беки почти остана без дъх.

— Какво?!

Клей се изправи до стената. Изглеждаше й много по-голям.

— Бях бремене вкъщи твърде дълго. Имаш достатъчно грижи с Мак и дядо. Време е да помислиш да изпратиш Мак в дом за сираци, а дядо в санаториум или старчески дом.

— Клей! Какво говориш?

— Вече си на двадесет и четири години — напомни ѝ той. — Досега ние бяхме целият ти живот. Никой от нас не осъзна, какво означава това за теб, докато не стана твърде късно, но все още има време. Трябва да се замислиш за свое собствено семейство, Беки. Може би, след време, ти и Килпатрик...

— Не искам да имам нищо общо с господин Килпатрик! — отвърна разгорещено тя. — Никога отново!

Клей се поколеба.

— Той просто си върши работата — каза тихо. — Не го харесвах. Смятах го за най-големия си враг и затова не исках да идва у нас, но твоите чувства са важни, Беки. Не можеш да прекараш целия си живот, превръщайки се в наш роб.

— Но това не е вярно — противопостави се Беки. — Клей, обичам и трима ви!

— Разбира се. И ние те обичаме. Но ти се нуждаеш от нещо, което вече ние не можем да ти дадем — той се усмихна. — Знаеш, че съм луд по Франсин. Тя ме научи на много неща. Толкова много я обичам, че ще вляза в правия път, а и тя ще ми помогне, въпреки че ще има големи неприятности с чичо си и братовчедите си заради мен. Вече обеща, че ще свидетелства в моя полза.

— Е, много мило от нейна страна.

— Тя ме обича. Искам да ѝ предоставя целия свят. Но следващия път ще се опитам да го направя по нормален начин. Мисля, че мога да обърна нова страница.

— Радвам се, че искаш да опиташ. Аз също ще ти помогна.

— Ти вече го направи, като ми повярва. Беки, как е дядо?

— Никаква промяна. Просто лежи и не казва нито дума.

Клей направи гримаса.

— Каква каша забърках!

— Дядо е стар и уморен. Двамата с Мак сме самотни без него и без теб, но се справяме.

— Няма да успееш да засееш земята. Няма кой да ти помогне да изореш и да засееш. Няма кой да се грижи за животните. Ако помолиш Килпатрик, той може да намери някого.

Лицето на Беки се изопна.

— По-скоро бих умряла от глад, отколкото да го помоля за нещо!

— Защо? — попита Клей. — Само защото ме е следил и ме е заловил?

Тя не посмя да го погледне. Разбира се, че причината не бе тази. Истинската причина бе, че Рурк я бе измамил и я бе прелъстил, а след като арестува Клей, я изостави. Беше взел от нея всичко, което можеше да му даде, и я бе зарязал. „А като се прибави и нарастващата заплаха от бременност...“ Но за това все още не искаше да мисли.

Стана от леглото и оправи полата си.

— Радвам се, че имаш добър адвокат. Ще помогна, с каквото мога. Би ли му го предал?

— Да, но той вече го знае.

Клей я прегърна импулсивно и после се отдръпна от нея, леко смутен.

— Благодаря, че дойде да ме видиш. Съжалявам, че толкова усложних живота ти. Страхувам се, че ще се вдигне още шум в пресата. Знаеш, че господин Дейвис се е кандидатира за областен прокурор и сигурно ще използва случая в своя полза. Вероятно, това е причината да се заеме с мен.

— Да — съгласи се Беки.

Тя самата бе стигнала до това заключение.

— Пази се. Ако имаш нужда от нещо, просто помоли някой да ми се обади, разбрано?

— Добре. Опитай се да си починеш, сестричке. Изглеждаш... зле.

— Просто съм уморена — Беки се усмихна насила. — Ходя при дядо всеки ден, макар той да не ме забелязва. Трябва да готвя, да поддържам къщата.

— Трябва да затворят тук татко — изрече внезапно Клей. — Тук му е мястото, задето ни изостави на твоите ръце.

— Това е нещо, за което не трябва да се тревожим. Твърде късно е вече, за да има значение. Както и да е, мисля, че се справих с вас, момчета — засмя се тя. — Дори и ти можеш да станеш добър.

Клей също се усмихна.

— Не толкова, колкото трябваше да бъде — въздъхва той. — Помисли си за това, което ти казах, Беки, моля те. Животът отминава покрай теб.

— Обещавам, но няма да се откажа от Мак. Отдала съм му прекалено много време и грижи.

Клей поклати глава.

— Нито един мъж няма да иска да поеме бремето ти — каза той сериозно. — Не можеш да искаш толкова много.

Беки усети как сърцето ѝ се свива. И тя си бе мислила същото — доста често, откакто бе започнала да обядва с Килпатрик. „Защо ли му е отговорността за цялото ми семейство? Вероятно, това е причината, че не ме потърси, след като ме прелъсти...“ Сексът бе нещо различно, но години наред да гледаш семейството на съпругата си, съвсем не беше примамливо за много мъже. А преди много години Беки се бе примирила, че ще се грижи за братята си и дядо си цял живот. Колко жалко, че не бе отказала на първото предложение на Рурк да пият кафе. Желанието ѝ за свобода и любов сега се бе превърнало в ужасно изпитание.

Тя целуна Клей за довиждане. Когато си тръгна от съда, съвсем преднамерено не мина покрай кабинета на Рурк отново. Той щеше да получи само презрението ѝ.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рурк излезе от ресторанта, където обядва, но настроението му съвсем не се бе подобрило. След като Беки бе минала покрай кабинета му и бе забелязал, колко е изтощена, слаба и бледа, съвестта му започна да го измъчва още по-силно и той превърна в ад сутринта на всичките си сътрудници. Чувстваше се самотен и наранен, защото тя мислеше повече за Клей, отколкото за него. Ревнуваше я от пламенната защита на брат ѝ и предаността ѝ към близките ѝ. Искаше тази безрезервна обич за себе си, но бе провалил всичко като я прелъсти. Знаеше колко старомодни са възгледите ѝ. Ако само бе успял да се въздържи онази вечер, нещата може би щяха да се развият по-благоприятно и за двама им. Но я желаше толкова силно, копнееше за нея. Не бе бил с жена от доста дълго време. И не успя да се пребори с изкушението от готовността, с която Беки бе приела ласките му. Това разбира се не беше извинение. А сега тя може би страдаше и от допълнителните притеснения на нежелана бременност.

Много пъти се бе замислял за семейство, но не бе намерил подходящата жена, с която да го създаде. После се появи Беки със своята закачливост, вечна усмивка и щедро сърце и Рурк откри, че започва да се замисля, да сподели живота си с нея, вместо да го прекара сам. Дори през онази бурна и страстна нощ, той приемаше възможността за евентуална бременност със задоволство, вместо със страх. Бе така погълнат от нея, че забрави да вземе и предпазни мерки. Това обаче не бе честно спрямо Беки. При нейното невежество за общуването с другия пол, тя едва ли знаеше какво да направи. Но за него не можеше да се каже същото, а Рурк не ѝ бе дал право на избор. Беки едва ли би се подложила на аборт, без да се измъчи психически до смърт, а раждането на извънбрачно дете нямаше да я травмира по-малко. Реши, че не би имал нищо против да се ожени за нея. Не, въобще нямаше нищо против. Въпросът бе, как да я убеди в сегашното ѝ злъчно настроение.

Бяха минали само четири седмици. Доколкото знаеше, бременността не можеше да се открие по-рано от шест седмици. Трябваше да използва времето и да измисли добър подход. Щеше му се, да я бе заговорил, когато мина покрай кабинета му, но външният ѝ вид го стъписа и го съкруши. Беше издигнал стена между тях и щеше да му е трудно да я събори.

Погълнат от тези мисли, Килпатрик се върна в кабинета си и отвори вратата разсеяно. Госпожа Делонси го чу да влиза и извика другите му сътрудници. Всички се строиха в една редица пред бюрото му, като размахваха бели носни кърпички.

Рурк избухна в смях. Не му се случваше често, откакто се бе разделил с Беки. Поклати глава. Досега не бе осъзнал, колко е сприхав.

— Ах, вие, хапльовци такива — изрече шеговито. — Схванах посланието ви. Но по-добре се залавяйте за работа, защото дори и с безусловна капитулация не вземам пленници.

— Да, сър — засмя се госпожа Делонси.

Другите се оттеглиха и Рурк седна на бюрото си. Трябваше да отхвърля доста работа, но прекара по-голямата част от деня в мисли за бъдещето.

Беки се върна от кабинета на лекаря две седмици по-късно с пусти очи. Маги, която подозираше какво става през цялото време, я придърпа внимателно в тоалетната и затвори вратата.

— Какво ти каза? — попита я.

Беки бе бяла като платно. Беше се опитвала да се убеди, че неразположението ѝ се дължи единствено на преумората, но доктор Милър бе сложил край на илюзиите ѝ.

— Направиха ми изследвания, резултатите ще бъдат готови утре — отговори разсеяно.

— Е? — настояваше Маги.

Беки срещна тъмните ѝ спокойно.

— Не можеш ли да се досетиш?

Маги се усмихна нежно.

— Ще плачем ли или ще празнуваме?

— Не зная. Просто не зная. Изплашена съм до смърт. Не ме притеснява скандалът, мисълта, че ще нося цялата отговорност за едно

мъничко човешко същество. Поех отговорността за Мак, когато мама почина. Но това е съвсем различно. Това ще бъде част от мен.

— То е част от някой друг също — каза Маги. — Дори да го мразиш, той има право да знае.

Лицето на Беки пламна гневно.

— Той знаеше, че съществува опасност, но нито ми се обади, нито ме потърси от онзи ден, когато дойде тук в офиса. Не го е грижа. Никога не го е било грижа. Извежда ме е само, за да може да залови Клей, както и предполагах в началото.

— Не подценявай Килпатрик. Не е глупав. Хващам се на бас, че знае точно кога ще разбереш със сигурност за състоянието си, и ще те потърси, ще ти звъне по телефона, или просто ще те чака на прага ти до края на деня.

На Беки не ѝ хареса, че сърцето ѝ подскочи от утешителните слова на Маги. Не искаше Рурк да ѝ се обажда или я посещава. „Не искам! — внушаваше си тя. — Той е предател! Добре, че се отървах от него.“

После си помисли за бебето и се зачуди, на кого ли от двамата ще да прилича. Дали очите му щяха да бъдат тъмни като неговите или лешникови като нейните? Застави се да не мисли за това. Не можеше да роди това дете. Но от алтернативата ѝ призля и трябваше да седне. Жена, която не бе в състояние да убие дори пчелата, която я е ужилила, едва ли бе кандидатка за такъв драстичен изход. Като си представяше как щеше да държи малкото същество на ръце, цялата се изпълваше със задоволство. Да си има свое собствено бебе, което да обича, да приласкава, гледа, бе прекрасно!

Рурк си мислеше същото, докато седеше на верандата в къщата на семейство Калън. Бяха минали шест седмици и Беки трябваше да знае със сигурност. Беше се обадил в кабинета на доктор Милър, за да провери, дали си е записала час за преглед, и откри, че го е направила. Той пушеше пурата си с трепетно очакване. Беки го мразеше, но това бе незначителна пречка. Рурк бе упорит. Щеше да я принуди.

Беки спря колата си до верандата и той не пропусна да забележи шокираното ѝ изражение, когато го видя. Слезе сама и Рурк се учуди, къде ли е Мак.

Беки тръгна към него, облечена с розова блуза с къси ръкави, вързала косата си на опашка. Изглеждаше така хубава, и млада, и

лъчезарна, въпреки изпитото си лице.

— Искаш ли нещо, господин Килпатрик? — попита го студено.

Рурк изпусна кълбо дим, а очите му я огледаха от глава до пети с удоволствие.

— Просто обичайните неща — отговори небрежно. — Несметно богатство, редовна храна, собствен остров, един-два ролс-ройса — той сви рамене. — Но ще се задоволя с чаша кафе и малък разговор.

— Нямам кафе и не желая да говоря с теб — изрече Беки войнствено. — Наговори ми такива ужасни неща, когато се видяхме последния път, а като минах покрай кабинета ти на делото на Клей, ти просто ме презря.

— Изглеждаше толкова зле и се почувствах виновен — призна той тихо. — Все още се чувствам така.

— Благодаря, но не е необходимо. Клей има добър адвокат, дядо е в хубав санаториум, където се грижат за него, и получава държавна помощ, а двамата с Мак се справяме добре.

— Къде е Мак?

— Днес е с едни приятели на езерото Лейниър. Те имат лодка.

Рурк се надигна от люлеещия се стол. Беше облечен с бежов костюм и носеше хубава кафява връзка на точки. Черната му коса бе късо подстригана. Беше елегантен, опасно привлекателен, и когато се приближи до Беки, тя усети скъпия му парфюм. Това я изпълни с болезнени спомени и Беки дори не го погледна.

— Защо си дошъл всъщност? — попита грубо.

Той повдигна брадичката ѝ и потърси очите ѝ.

— Днес си била при доктор Милър. Искам да знам какво ти е казал.

— Досега не прояви никакъв интерес — отговоря тя с горчивина.

— Досега нямаше смисъл да питам.

Тъмните му очи се плъзнаха надолу по тялото ѝ и се задържаха върху плоския ѝ корем, после отново я погледна в лицето. Беки отскочи назад и реакцията ѝ сама по себе си бе достатъчно красноречива. Тя се обърна и отключи вратата, безсилна да му попречи да я последва. Светна лампата, защото вече се здрачаваше, и отиде право в кухнята, за да направи кафе. Рурк си намери пепелник, преди да вземе стол и да седне, наблюдавайки я, как се движи из кухнята. За

първ път му бе така леко, откакто се разделиха. Едва сега осъзна колко самотен е бил без нея.

— Не ми отговори, Беки — каза той, след като тя напълни кафеарката и я включи.

— Направи ми изследвания — отвърна троснато Беки. — Резултатите не станаха днес.

— Господи, колко си упорита — въздъхна Рурк и поклати глава. — И двамата знаем, че изследванията вече са само формалност. Има неизбежни симптоми. Да ти ги изброя ли? Умора, гадене, подуване, сънливост...

— Колко пъти си бил бременен досега? — попита тя раздражена.

Рурк се засмя и белите му зъби грейнаха.

— Това ми е първият път — отвърна сухо. — Но си купих книга за бременността и там са описани симптомите.

— Ако съм бременна, бебето е мое — информира го Беки.

— Ако си бременна, то е наше — поправи я той невъзмутимо. — Аз ти помогнах да го направиш.

Лицето ѝ стана алено.

— Има вероятност и да не съм бременна — изрече тя и погледна встрани. — Има много неща със същите симптоми, включително преумора, прекалено много работа и грижи...

— Разбира се — Рурк вдигна пурата към устата си и се усмихна самодоволно. — Кога ти беше последният цикъл?

— Ти...

Беки сграбчи една чаша и я хвърли срещу него, като едва не улучи главата му. Чашата се разби в кухненския, бюфет.

— Поне шест седмици, ако съдя по доказателствата — рече той и цъкна с език към керамичните парчета на пода. — Каква бъркотия!

— Бих искала и главата ти да лежи сред нея! — изсъска гневно Беки.

— Това не е начин да говориш на бащата на детето си. Кога ще се оженим?

— Аз няма да се омъжа за теб! — отвърна му тя, вбесена, че Рурк приема такъв сериозен въпрос толкова леко. Не и мина през ума, че и той се вълнуваше, но опитваше, тя да не забележи колко е доволен и какво благоговение изпитваше.

— О, ще се омъжиш — отвърна ѝ. — Да бъдеш извънбрачно дете не е лесно. Зная. Изпитал съм го на гърба си.

— Ще се омъжа за някой друг!

— Наистина ли? И за кого? — Рурк изглеждаше искрено заинтригуван.

Беки напълни две чаши с кафе. Беше толкова смутена, че едва не ги изпусна, докато ги слагаше върху дървената маса.

— Благодаря. Правиш хубаво кафе — каза Рурк.

Тя не му отговори. Отпи от кафето си, като се опитваше да не го гледа. След минута повдигна очи.

— Женитбата ти за мен ще се отрази зле на кариерата ти — каза бавно. — Да не говорим, че отново ще ни постави в центъра на вниманието. Освен това, трябва да мисля и за семейството си. Трябва да се грижа за дядо си и Мак.

Очите му пламнаха от гняв.

— Семейството ти може да се грижи само за себе си, ако му позволиш. Но ти не искаш те да бъдат независими. Искаш да разчитат на теб. Ще бъде много по-лесно, ако се опиташ ти да зависиш от някой друг, за разнообразие, нали?

— Никога не е имало, на кого да разчитам... — лицето ѝ почервения от възбуда и луничките се открийа по-ясно на носа ѝ. — Не вярвам на никого достатъчно, за да завися от него, особено на теб! Веднъж ти се доверих и виж какво се получи!

Тъмните му очи се присвиха.

— Кажи ми, че и ти не го желаете — подкани я той. — Кажи ми, че те принудих насила!

— Можеше да вземеш предпазни мерки!

Улучи право в целта. Рурк не можеше да го отрече.

— Понякога стават непредвидени неща — измърмори троснато. — Направихме грешка. Сега ще трябва да живеем с нея.

Беки не искаше да чуе точно това. Искаше да ѝ каже, че я обича, че желае да има дете от нея, че е щастлив. Думи, като *непредвидени неща, и грешка, и да живеем с това*, съвсем не бяха подходящи за случая.

— Ти не трябва да живееш с това — отвърна гордо тя. — Мога да се грижа за бебето. Не искам да правиш саможертви заради мен.

Веждите му се повдигнаха.

— Поне можеш да признаеш, че се интересувам от собственото си дете.

Беки отклони поглед.

— Съжалявам. Да, мога да ти повярвам, че се опитваш да извлечеш максималното от лошото положение. Предполагам, че ти не го искаш наистина повече от мен самата — излъга тя.

Рурк пребледня. Челюстите му се стегнаха.

— Аз го искам, разбра ли?! Ако ти не го искаш, сам ще се грижа за него. Ти трябва само да го износиш и родиш.

Беки съжали за думите си в мига, в който ги изрече. Но съжали още повече, когато видя изражението му.

— Не, не исках да кажа...

Той се изправи и се надвеси над нея.

— Не съм напълно безчувствен — изрече навъсено. — Зная, че в момента грижите ти за дядо ти и брат ти са всичко, с което можеш да се справиш. Едно бебе е последното нещо, което ти трябва.

Рурк мушна ръце в джобовете си и погледът му бе страховит, когато я погледна в очите.

— Не мога да те принудя насила да родиш детето, разбира се — добави сковано. — Тялото ти си е твое. Затова, ако мислиш, че абортът е единственият разумен изход, ако наистина искаш да го направиш, аз ще поема разносните за него — процеди през зъби.

— О, Боже! — възкликна Беки, не вярвайки на ушите си.

Пое си дъх на пресекулки и сведе очи към масата. Не искаше Рурк да остава с подобно впечатление. Осъзна, че той се опитваше да постъпи честно, но начинът, по който я изгледа, я прониза в сърцето.

— Можеш да ме уведомиш за решението си — каза той, като грешно изтълкува поведението ѝ за успокоение, и се обърна към вратата. — Ще поема финансовата отговорност при всяко положение. Както каза, не взех предпазни мерки, затова вината е моя.

Рурк си тръгна, преди Беки да успее да промълви и дума. Тя закри лицето си с длани. От самото начало всичко се бе объркало, но Беки искаше детето. Искаше го ужасно много. Ако само можеше да го накара да проумее чувствата ѝ. Беше я изгледал с истинско презрение. Щеше да ѝ е още по-трудно в бъдеще да го погледне в очите.

На следващия ден резултатите бяха готови и категорични. Беше бременна. Консултациите преди раждане бяха скъпи. И витамините,

които ѝ изписа новият ѝ гинеколог, също. Беки имаше здравна осигуровка, но тя не включваше всичко. Бе поискала да се изключи бременността от осигуровката ѝ, защото не бе предполагала, че някога щеше да се озове в подобно положение. Каква ирония. Сега след края на учебната година трябваше да плаща на една съседка, за да стои Мак при нея през деня. Колата ѝ се нуждаеше от регулиране. А отгоре на всичко — тези допълнителни медицински разходи.

Отчаяна, Беки започна да разнася сутрин вестници.

Ставаше преди зазоряване, за да занесе вестниците по адресите и да пристигне на работа навреме. Мак вдигна къщата на главата си, когато разбра, но не можеше да ѝ се противопостави. Дядо ѝ губеше и последните нишки, които го свързваха с живота, или поне така ѝ се струваше, когато го посещаваше. Той просто си отиваше — всеки ден по малко.

Клей пък засипваше господин Дейвис с информация, за да му помогне за защитата. Бе все още притеснен, да свидетелства против съучастниците си, и не бе взел окончателно решение. В сегашното си състояние Беки бе по-обезпокоена от всякога, че трябваше да го направи. Тя самата нямаше нищо против да рискува, но ако станеше нещо с бебето...

Колкото повече дни минаваха, толкова повече малкото същество в утробата ѝ се превръщаше в смисъл на живота ѝ. Нравеше ѝ се идеята, да стане майка, и тя цъфтеше. Ако не бяха двете работи, на които ходеше, и тревогите ѝ за Клей и дядо ѝ нямаше да усети първите три месеца, но напрежението си каза своята дума. Беки отслабна, вечер се чувстваше по-зле, отколкото сутрин.

Рурк се появи един петък вечерта, като предвестник на лятна буря. Беше разрошен, носеше джинси и бяла плетена блуза с къс ръкав със следи от масло по нея. Тъмната му коса бе паднала върху очите, целият бе потен, мрачен и нервен.

Когато видя Беки, легнала на дивана с прежълтяло и изпито лице, раздражението му го напусна.

— Господи, ти си самото олицетворение на смъртта. Можеш ли да изядеш един омлет?

— Не! — изстена тя и зарови лице във влажната кърпа, която Мак ѝ бе донесъл.

— Тогава нямаш късмет, защото това е единственото, което мога да готвя и става за ядене. Мак ми каза, че не си и обядвала.

Беки се обърна към брат си, загледан в баскетболен мач по телевизията.

— Предател! — викна му.

— Не можах да се сетя за никой друг, който би се тревожил, ако умреш — отвърна момчето.

Беки почервеня.

— Какво те кара да мислиш, че господин областният прокурор ще се трогне?

— Ами края на краищата, Беки, бебето е негово — рече невинно Мак.

Тя седна на дивана и остана с отворена уста.

— Какво каза?! — възкликна задъхана.

— О, имаше едно предаване за бебета — заобяснява разпалено Мак, като се приближи. — В него се разказваше как се държат жените, когато очакват дете. Ти отиде на лекар, а той те изпрати на гинеколог, а господин Килпатрик е единственият, с когото някога си излизала — той сви рамене. — Не беше трудно да се досетя.

Беки се опита да прикрие смущението си.

— Какво става с този свят?

— Не зная — отвърна кратко Рурк и я изгледа гневно. — Когато жената не иска да се омъжи за бащата на детето си, бих казал, че светът е доста объркан.

— Беки не иска да се омъжи за теб?! — удиви се Мак.

— Виждаш ли? Шокира дори малкото си невинно братче.

Беки отново почервеня.

— Престани да ми говориш така!

— Бебето няма да има фамилия — въздъхна Мак.

— Разбира се, че ще има — увери го Рурк, като сложи ръка върху рамото му. — Ще изчакаме, докато започнат родилните ѝ болки, и ще вмъкнем нелегално свещеника в родилната зала — Рурк се засмя. — Тя ще се омъжи за мен.

— Никога! — извика Беки разпалено и позеленя. — О, не!

Рурк плъзна ръцете си под нея, повдигна я нежно и я отнесе до банята. Изчака, докато премина гаденето ѝ, после изтри изпотеното ѝ

лице, подаде ѝ чаша вода, за да изплакне устата си, и я отнесе в стаята ѝ, като я положи върху избелялата покривка на леглото.

— Нуждаеш се от почивка — укори я. — Мак ми каза за вестниците — той поклати глава. — Съжалявам, скъпа, но си уволнена. Току-що казах на шефа ти, че не можеш да рискуваш бебето.

— Не си! — възкликна тя тихо.

— Напротив, направих го. Аз ще се погрижа за лекарствата и за гинеколога. Намерил съм човек, който ще идва редовно за събирането на сеното и за животните. Градината ще трябва да изчака до есента, но ще бъде прекопана и наторена, за да е подготвена почвата.

Рурк огледа къщата, въпреки протестите на Беки.

— Домът ти се нуждае от малък ремонт също. Може да се заема и с това.

— Рурк, ще ме чуеш ли...

Той я погледна и се усмихна нежно.

— Радвам се, че си спомняш името ми.

— Не можеш... — проплака тя.

— Да, мога — Рурк се наведе и докосна с устни клепките ѝ. — Ще дам на Мак нещо за вечеря. Опитай се да поспиш малко. Ще дойда да те видя как си по-късно.

— Ти не можеш да се заемеш с всичко това — опита се да протестира отново Беки.

— Така ли? — той се засмя тихо. — Лека нощ.

Рурк угаси лампата и излезе, като затвори вратата внимателно.

— Това е само заради бебето — каза си тя на глас и затвори очи. — Не те е грижа за мен. Искаш само детето. Но няма да ме накараш, да загубя ума си втори път.

И след като реши това, Беки заспа.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беки спа до късно на другата сутрин. Когато се събуди, беше все още в домашните си дрехи, но завита. „Рурк, без съмнение — помисли си горчиво. — Добре, че поне не ме е разсъблякъл, докато съм били безпомощна. И защо ли трябва да го прави, след като вече видя всичко, каквото имам? Не съм вече интересна!“

Мак гледаше някакъв анимационен филм, когато тя влезе тромаво в кухнята, за да си приготви препечена филийка, кафе и закуска за брат си. Едва не се строполи върху Рурк, настанил се на стола и опънал дългите си крака напред.

— Какво правиш тук? — попита го задъхано. — Снощи не си ли отиде?

— Очевидно — изрече той равнодушно, посочвайки сивите си панталони и синята раирана риза.

Беше току-що обръснат и ухаеше на приятен мъжки парфюм.

— Можеш да хапнеш, а после ще посетим дядо ти.

Устата ѝ остана отворена от ужас.

— Ти също ще дойдеш? Не можеш! Той ще получи сърдечен пристъп и ще умре, ако те види с мен!

— Можем да се обзаложим за това по-късно — информира я Рурк.

Изглеждаше упорит и решителен, а Беки нямаше настроение да се кара. Предаде се. „Само временно“ — обеща си тя. Отметна назад кичур коса.

— Е, предполагам, че мога да хапна малко препечен хляб. Ще си го приготвя.

— Вече съм го направил. Сложил съм го в една чиния на печката. С Мак ти оставихме, две филийки. Кафето е в кафеварката. Разбира се, с удоволствие бих ти го налял, но се страхувам. Не искам още някоя чаша да полети към главата ми.

Беки се изкашля.

— Не мога да си позволя да загубя повече съдове — тя придърпа избелелия си син халат около себе си. — Съжалявам за това. Напоследък съм доста неуравновесена.

Рурк кимна.

— И в книгата пише, че нервите на жената са малко напрегнати през бременността, заради всички метаболитни промени — отвърна ѝ спокойно. — Хапни нещо.

Беки се опита да му отговори, но той повдигна вежди и видът му подсказваше, че би могъл да извърши нещо непредсказуемо, затова тя сви рамене и отиде да си вземе препечената филия и да си налее кафе.

Рурк я наблюдаваше, как сяда срещу него на масата, като се усмихна на неохотното ѝ отстъпление.

Беки отхапа малко от хляба, отпи от кафето си и го погледна, докато очакваше реакцията на стомаха си, преди да продължи да яде. Беше най-красивият мъж, когото някога бе срещала. По гърба ѝ преминаха леки тръпки на удоволствие, само като го гледаше. Можеше да ѝ принадлежи, ако се съгласеше да се омъжи за него. Беше огромно изкушение. Но не бе сигурна в мотивите му. Може би той искаше само бебето или се чувстваше гузен от постъпката си. Може би и двете, защото ѝ бе казал някои доста язвителни неща, въпреки че трябваше да признае, че и тя не му бе останала длъжна.

Рурк се размърда на стола си.

— Добре ли си?

— Да.

Той си наля още кафе и извади неизбежната си пура, но не я запали. Сложи я до чинийката.

— Ще почакам, докато изляза навън. Не искам да ти става ползле.

— Колко любезно — измърмори Беки.

— Реши ли какво ще правиш с бебето?

Тя впери очи в профила му и почти усети болката му.

— Отбивам се от пътя си, за да не стъпя върху мравки — започна колебливо тя. — Не бих могла да понеса мисълта за аборт. Предполагам, че някои жени са способни на това, особено ако не желаят дете. Но аз искам бебето — твърде много.

От гърлото му се изтръгна някакъв странен звук. Рурк стана и се отправи към всекидневната, без да се обърне.

Беки хапна още малко хляб и пийна от кафето. Не искаше да мисли за реакцията му, затова остави закуската си и се върна в стаята си, за да се преоблече.

Рурк бе седнал на верандата и пушеше, когато Мак седна при него.

— Беки се приготвя — изрече неуверено момчето.

То не знаеше какво точно да му каже. Рурк бе някак различен — развълнуван, пребледнял.

— Добре ли си? — попита го.

Рурк дръпна от пурата.

— Добре съм. Седни.

Мак се настани до него и се облегна назад.

— Защо Беки ти е толкова сърдита?

— Почакай да станеш на годините на Клей и ще ти обясня.

— О, заради бебето, нали?

— Твърде е вероятно.

Рурк въздъхна и прекара ръка през гъстата си, тъмна коса. После погледна момчето с усмивка, по-нежна, отколкото осъзна.

— Спомням си, когато бях на твоите години. Обичах да ходя за риба със семейството на най-добрия ми приятел и да чета комикси, легнал напречно на леглото си. Беше добро време. Без никакви усложнения.

— Да — Мак вдигна крака си и подпря брадичка на коляното си. — Не е ли по-добре да си голям, обаче? Понеже никой не те напътства непрекъснато и не ти казва какво да правиш...

— Така ли си мислиш? Мак, момчето ми, аз имам хиляди шефове. От последния съдебен заседател до съдията — всеки ми казва какво да правя. Щом си намериш работа, имаш и шеф.

Мак се замисли върху това.

— Ами да — той се засмя. — Но нали сам си избираш работата.

— За това не мога да споря — отговори Рурк.

— Беки ще стане ли дебела, като във филмите?

Рурк кимна и се усмихна загадъчно.

— Едра като тиква.

— Момче ли ще бъде или момиче?

— Все още не знам и не съм сигурен, че искам да зная — добави Рурк. — Обичам изненадите, а ти?

— Хубавите — съгласи се Мак. — Но Беки няма да се омъжи за теб, господин Килпатрик.

— О, ще го направи — изрече Рурк разсеяно, като си представи как внася Беки в църквата пред очите на шокираните гости на сватбата им. — Ще го направи, за доброто на бебето, дори да не го направи заради мен.

— Това означава, че ще бъдете семейство — каза момчето.

Рурк дръпна отново от пурата.

— Безвъзвратно.

Мак се загледа в маратонката си, без да я вижда.

— Ами Клей, господин Килпатрик? — попита той. — Аз го предадох.

Рурк сложи ръката си върху слабото рамо на детето.

— Двамата с теб сме единствените хора на земята, които го знаем. А от мен никой няма да го научи. Разбрано?

— Но...

Рурк обърна глава. Тъмните му очи се впиха в лицето на момчето.

— Разбрано? — повторя той спокойно.

— Разбрано. Благодаря — отвърна неловко Мак.

— Човек трябва да се грижи за малкия си шурей, нали? — усмихна се заговорнически Рурк.

Беки си обу джинси, които изведнъж ѝ се оказаха твърде тесни и си облече свободна блуза с набрани ръкави, за да прикрие талията ѝ. Среса косата си, сложи си съвсем малко грим и отиде при Рурк и Мак на верандата.

Двамата изглеждаха толкова естествено седнали един до друг. Рурк пушеше неизменната си пура и си говореше с момчето, като че ли бяха стари приятели.

— Готова ли си? — попита Рурк и стана. — Аз ще карам.

— Добра идея — кимна Мак. — Колата на Беки понякога пали, понякога не иска — никога не можеш да си сигурен.

— Колата ми е хубава — противопостави се тя.

— Не е нова — отбеляза Мак и извика възторжено, като се настани на задната седалка в колата на Рурк. — Страхотна е!

— Няма ли да се отегчиш в чакалнята? — попита Рурк леко намръщен и погледна назад към Мак. Предположи, че момчето не е

толкова голямо, за да влиза в стаята при дядо си.

— О, той може да дойде с нас — каза Беки. — Дядо е в санаториум вече, преместиха го. Казах ти, не си ли спомняш?

— Трябва да помня много неща. Забравил съм. По-добре ли е?

Тя се обърна към Мак, който се бе загледал през прозореца, после отново към Рурк и бързо поклати глава.

Рурк направи гримаса.

— Предава се.

— Точно така. Опитвам се да му говоря, но той просто затваря очи и не ми отговаря.

— Трябва му нещо стимулиращо, да го съживи — изрече замислено той.

— Не. Нуждае се от почивка.

— Почивката няма да му помогне да излезе оттам.

Рурк не каза нищо повече. Остави развълнувания Мак да бърбри неспирно на сестра си, докато тя се опитваше да разгадае думите му.

— Няма да го предизвикваш, нали? — попита Беки предпазливо, докато вървяха по безукорно чистия коридор към стаята на стареца, в която бе настанен с още един пациент.

— Разбира се — отвърна Рурк невинно.

Тя не му повярва и за секунда. Тримата влязоха. Другото легло бе празно, но на него имаше табла с остатъци от закуска. Беки седна на единия стол, Рурк на другия, а Мак се настани на леглото до дядо си и му хвана ръката.

— Здравей, дядо — поздрави го момчето. — Как си днес? Липсваш ни вкъщи.

Клепачите на стареца само помръднаха, но той не отвори очи.

— Чувстваме се самотни — обади се Беки. — По-добре ли си?

Никакъв отговор. Рурк изгледа и двамата, стана от стола и се приближи до леглото.

— Пропусна хубава закуска вкъщи — каза, като сложи пръст до устните си, когато Беки се опита да се намеси. — Да не говорим за страхотното кафе, което направих.

Бледите сини очи на стареца се отвориха и той изгледа свирепо Рурк.

— Какво... си правил в къщата ми?

— Опитвах се да се погрижа за Беки и Мак — отвърна неуприлюдено Рурк.

Старият Калън направи усилие да седне.

— О, не, не си, ти безсърдечен негодник! — той се опита да се освободи от завивките си. — Не се навърташ покрай внучката ми, без някой да я шпионира! Причини ни достатъчно злини...

— Той като че ли вече знае? — рече Рурк на вцепенената от ужас Беки с влудяващо безгрижие, като гледаше втренчено стария човек.

— Какво зная вече? — попита дядо й.

— За бебето, което Беки ще има — отговоря Рурк, с което така шокира Беки, че тя остана безмълвна.

Дядо й почервения и отново изгледа свирепо Рурк.

— Мерзавец! Де да беше бастунът ми тук, щях да те науча!

— Първо ще трябва да започнеш да се храниш и да възстановиш силите си — изрече Рурк с очевидно безразличие. — И да се прибереш вкъщи, разбира се.

— Ще се върна вкъщи! — закани се старецът и погледна поруменялата си внучка. — Как си могла?! Баба ти ще се преобърне в гроба, ако узнае!

Беки наведе глава, леко засрамена и смутена. Сега всички щяха да узнаят, какво бяха направили двамата с Рурк. Тя беше неоспоримото доказателство.

— Стегни се — каза й строго Рурк. — Няма нищо срамно в едно бебе. А ти можеш да престанеш също — се той към дядо й. — И двамата с Беки искаме детето. Стана твърде скоро, но никой от нас няма желание да се отърве от него.

— Надявам се на това! — размърда се старецът и бледите му сини очи заискриха хитро. — Тя няма да се омъжи за теб, нали? — попита той и успя да се засмее. — Ти я използваш, за да хванеш Клей, и тя го знае.

— Започнах да я каня да излизаме отчасти заради това — отвърна тихо Рурк.

— Така си и мислех.

Беки не можеше да го погледне. Вече бе разбрала това, но все пак бе твърде болезнено, подозренията й да бъдат потвърдени.

Рурк не пропусна нещастното изражение на лицето й изпита истинско съжаление, че е имал подобни помисли. Чувствата му към

нея се бяха променили драматично през седмиците, когато се срещаха, и сега той съжаляваше, че връзката им бе започнала по такъв начин. Но беше много по-добре да ѝ каже истината. Така щеше да е вероятно да я убеди в истинската причина, да се ожени за нея. Но сега едва ли бе най-подходящият момент. Както бе сърдита, не би му повярвала за нищо, колкото и красноречив да беше. Трябваше му време, за да спечели отново доверието ѝ, да я накара да проумее чувствата му, преди да ѝ направи каквото и да е признание. А сега имаха по-важни неща — дядо ѝ и Клей.

Дядо ѝ обаче бързо се превръщаше в по-малък проблем — или може би в по-голям, в зависимост от гледната точка.

— Искам да се махна оттук! — изрече гневно стар човек и се опита да стане на крака, като се задъха от усилието. Беше гладувал нарочно, опитваше се да умре, затова бе твърде изтощен. — Проклет да съм... ако си мислиш, че ще се измъкнеш от това!

— От кое? — попита вежливо Рурк, като се постара да не се засмее на оживения му дух.

— Да компрометиращ внучката ми!

— Не съм я компрометирал, аз...

— Да не си посмял да го кажеш! — извика Беки, когато забеляза дяволитите пламъчета в очите му.

Той сви рамене.

— Добре. Щях само да му кажа, че ти ме нападна.

— Не съм!

— Съсипа репутацията ми — рече Рурк мрачно, като изглеждаше така смешно засегнат, че Мак трябваше да потисне изсмиването си. — Направи ме за всеобщ присмех. Всички ще си помислят, че съм лесен. Жените ще започнат да пишат телефонния ми номер в обществените тоалетни. Ще започнат да ме атакуват и на работа. По твоя вина. Знаеше колко съм слабохарактерен!

Дядо ѝ нямаше представа как да приеме думите му.

Когато той бе млад, се смяташе за неприлично, ако жената покаже само глезена на крака си. А сега Рурк и Беки говореха съвсем спокойно за детето, което бяха направили, без дори да са женени. Единственото успокоение беше, че и двамата искаха бебето. Имаше и нещо, в начина, по който Рурк поглеждаше към внучката му, когато тя не го гледаше.

Той легна бавно, все още огорчен от идеята, Рурк да се премести и да поеме семейството му. Но все пак за първи път се почувства по-жизнен, откакто бе влязъл в болницата през онази фатална нощ.

— Как си? — попита го нежно Беки.

Старецът кимна я си пое дълбоко дъх:

— Сърцето ми е добре. Казват, че ще се възстановя. Съжалявам за разходите, Беки — добави той малко засрамен, че бе останал тук толкова дълго за нищо.

Беше се надявал да умре, но Господ изглежда все още не искаше да го прибере.

— Не се тревожи за парите — успокой го Беки. — Всичко е наред.

— В такъв случай, предполагам, че можем да те отведем оттук в понеделник? — намеси се Рурк, за да смени темата.

Не искаше дядо й да задава повече въпроси за плащането на сметката. Беки можеше да се поинтересува от тази несъществуваща федерална помощ и да открие, че идваше от него. Тя не трябваше да знае, нито за дядо си, нито за Клей.

— Искам да се прибера вкъщи, но ти не можеш да се навърташ там — каза твърдо старецът.

— Съжалявам, но ще се наложи — отговори спокойно Рурк. — Къщата се разпада. Трябва да я боядисам, да се оправят вратите, да се сложат мрежи... не мога да оставя бъдещата си съпруга, да живее в съборетина.

— Не съм ти бъдеща съпруга! — прекъсна го гневно Беки.

— Къщата е моя! — добави дядо й.

— А ти как издържаш там? — Рурк се обърна към Мак с театрална въздишка. — Господи, горкото дете!

Мак се засмя. Той харесваше Рурк все повече и си мислеше, че Беки нямаше никакви шансове, да не се омъжи за него.

Старецът продължи, но Рурк не им обърна внимание, докато не започнаха да разговарят за Клей и процеса. Мак бе в коридора до автоматите за напитки и закуски с пълен джоб дребни монети, които му даде Рурк.

— Кой е този Дейвис, който ще го защитава? — поиска да узнае старецът.

— Един негър адвокат... — започна Беки.

— Негър?! — избухна дядо й.

— Негър — намеси се Рурк с тон, от който старият човек не посмя да продължи. — Това не е мръсна дума. Джей Дейвис е един от най-авторитетните адвокати в областта. Печели около половин милион годишно и е най-добрият, който може да се намери. Отказва се от хонорара за защитата на Клей, затова можете да не се поддавате на предразсъдъците си за продължителността на процеса.

Бледите сини очи на дядо й се присвиха.

— Можем да се споразумеем да не се съгласяваме по въпроса за предразсъдъците. Предполагам, че и двамата няма да отстъпим и на сантиметър от схващанията си. Щом казваш, че този Дейвис е добър адвокат, това е от значение. Не искам Клей да отиде в затвора.

— Той ще бъде осъден — отговори Рурк тихо. — Надявам се, че го разбираш. Нарушил е закона. Няма начин да се избегне наказанието, че се е занимавал с пласиране на наркотици и няма да има значение кой го защитава. Най-страшното обвинение обаче, е опитът му за убийство, а има съществени доказателства срещу момчето.

— Не ме е грижа за доказателствата — изрече Беки студено. — Познавам Клей, той не би извършил подобно нещо.

Рурк си мислеше същото след разговора с брат й. Но нямаше намерение да се издава все още.

— При пледирането участието му в наркотрафика може да бъде сведено до по-малко обвинение — продължи той, като че ли Беки не бе казала нищо. — Като се вземе под внимание, че това е първото му обвинение, може да не попадне в затвора. Преди няколко години издействах присъда от десет години по обвинение в пласиране на кокаин, а виновникът остана зад решетките само десет месеца. Всичко е възможно.

— Никакви шансове да се откажеш от обвинението в опит за убийство заради Беки? — попита дядо й мрачно.

— Нямам избор — отговори прокурорът. — И ти го знаеш.

— Разбирам — дядо й дръпна завивката си разсеяно, като се намръщи. — Разбирам.

— Ако свидетелства срещу съучастниците си, ще му се размине по-леко — добави Рурк. — А ако можем да ги свържем със смъртта на малкия Денис, тогава те ще отидат в затвора.

— А какво ще стане с Беки, ако той се съгласи? — попита дядо й разтревожено. — Хора, достатъчно подли, за да поставят бомба в нечия кола, не биха се спрели да нападнат и жена.

— Осъзнавам това — отговори Рурк.

Тъмните му очи не мигнаха.

— Ще трябва първо да минат през мен, за да се доберат до Беки. Няма да й направят нищо. Гарантирам го.

Беки поруменя. Той говореше така яростно, така покровителствено, че тя сведе свенливо очи, когато Рурк погледна към нея.

Дядо й също забеляза отношението му. Присви устни и се усмихна, но не позволи на Рурк да го види.

— Решил ли е Клей да го направи? — попита старецът.

— Още не — отговори Беки.

— Ходила ли си скоро при него?

Беки искаше да отговаря на този въпрос, но не можеше да се изплъзне. И двамата я гледаха.

— Сложили са един мъж в килията при Клей — каза тя бавно. — Задържан е за опит за изнасилване. Той... всъщност, той не е казал нищо, но така ме гледаше, че кожата ми настръхна. След това не съм ходила. Зная, че Клей е разбрал защо. И на него това не му хареса.

— Защо не си ми казала? — попита Рурк.

Кръвта му закипя във вените, като си представи Беки в подобно положение. Поне този проблем той можеше да разреши, и то бързо, само с едно телефонно обаждане.

— Как можеш да ти кажа? — запита на свой ред Беки разгорещено. — Не си говорим от седмици!

— Говорим си от два дни — напомни й той не по-малко разпалено.

— Не си ме питал — каза тя високомерно.

Рурк я изгледа сърдито.

— Е, няма да се случи отново. Ще го преместя от килията на Клей и двамата ще отидем да видим брат ти.

— На Клей няма да му хареса.

— Защо?

— Той не те обича — отвърна тя намръщено. — Не го ли знаеш? Ти го предаде, за Бога!

Мак, който току-що се бе върнал, пребледня и се опита да каже нещо, но Рурк го изгледа свъсено и детето замълча.

— Може би си права — каза той. — По-добре да отидеш сама.

Рурк знаеше, че Клей изпълняваше своята част от споразумението им, и Беки не бе узнала за посещението му при него и за уговорката да бъде представляван от Дейвис. Рурк не искаше Беки да узнае, докато не се убедеше в чувствата ѝ. Благодарността бе лош заместител на любовта. Най-лошото от всичко бе, че тя все още го обвиняваше за арестуването на брат ѝ. Но това беше кръст, който щеше да носи цял живот. Не можеше да допусне Мак да страда.

— Не знаех за другия в килията му — продължи Рурк. — Сигурно не им достигат свободни места. Напоследък имаше масови арести на наркопласьори. Затворите в центъра на града и около метрото са препълнени. Дори пускат някои по-дребни престъпници, за да задържат закоравелите. Това трябва да се реши по някакъв начин в недалечно бъдеще. Пренаселването е опасно.

— Защо има толкова много хора в затвора? Нима престъпността се увеличава.

— Не. Дори някои престъпления в действителност намаляват, включително убийствата и изнасилванията. Много от задържаните обаче, чакат да бъдат осъдени, като Клей. Понякога делата им се насрочват и един ключов свидетел не може да бъде открит — или е забравил датата, или е болен. Обвиняемият се връща в ареста и тогава делото трябва да се насрочва наново. Ще се изненадаш, ако узнаеш колко дела трябва да се продължават или да се задържат, защото на адвоката или обществения защитник нещо се е случило в последния момент и не може да се появи — Рурк сви рамене. — Това е проблем навсякъде. Никой не може да намери разрешение, освен да се построят още затвори.

— А това струва пари — прекъсна го дядо ѝ. — Което, ще засегне данъкоплатците.

— Вярно — съгласи се Рурк. — Но ако искаме да има място, където да затваряме престъпниците, трябва и да плащаме, за да ги държим там. Ти плащаш. Аз плащам. Алтернативата е да ги пуснем на свобода и да си наемем някого да пази живота ни, собствеността ни. Не е много привлекателна перспектива, нали?

Дядо ѝ поклати глава.

— Трябва да има публични екзекуции — каза той. — Някой избива половин дузина на улицата и всички казват „горкия престъпник“. А горките жертви?

— Е, правосъдието в тази държава не е съвършено, но е най-доброто в света. Ние обвиняваме либералите, а всъщност трябва да негодуваме от някои определени групи със специални интереси, които пропагандират да се отнемат правата на закона, като например конфискуването на незаконно придобити от наркотиците пари или други печалби, получени по нечестни пътища.

— Амин — изрече старецът. — Напоследък като че ли мръсните политици са правило, вместо изключение. Всеки ден научаваме за някой политик, извършил нещо неетично. Никой като че ли не го е грижа вече за честта!

— Хората не са забравили тази дума — възрази Рурк. — Но са апатични. Ако не беше така, тогава защо само около една трета от тях гласуват?

— И аз се питам същото. Аз винаги съм гласувал. Беки също.

— И аз — отбеляза Рурк. — Но докато мълчаливото мнозинство не се заинтересува наистина, нищо няма да се промени твърде много.

Беки сияеше. Дядо ѝ отново проявяваше обичайния си нрав. Рурк бе успял да го накара да се бори за живота си.

Сестрата дойде да провери състоянието му и изрази изненадата си, като го видя седнал в леглото с лека розовина по бузите. Тя не попита нищо, но когато излезе от стаята, се усмихваше. Няколко минути по-късно тримата посетители напуснаха стаята на стареца. Рурк обеща, че в понеделник ще дойдат с Беки, за да го отведат от санаториума.

— Но как ще успеем? — попита Беки. — Аз трябва да отида на работа.

— Аз също — отвърна безгрижно Рурк, докато търсеше ключовете си в джоба. — Ще изляза за един час. Ти също.

— Но вкъщи няма да има кой да се грижи за него — изстена тя.

— Разбира се, че ще има — намеси се Мак. — Мога да му давам лекарствата и да му говоря. Така няма да ми налага да стоя при госпожа Адингтън. Тя е мила, но дядо си ми е приятел.

Беки се поколеба.

— Не зная...

— Мак е почти на единадесет години — напомни и Рурк по пътя обратно към фермата. — Той е разумно момче. Има ти телефона на работата. Ще му дам и моя. Ще се справи. Престани да се тревожиш. Разбрано?

Беки се предаде. Беше ѝ се струвало прекалено много и тя се почувства невероятно изморена. Облегна се назад на седалката и затвори очи.

— Разбрано — отвърна сънливо.

Когато пристигнаха вкъщи, тя бе заспала дълбоко. Рурк направи знак на Мак да мълчи, извади ключа от чантата ѝ и го даде на момчето да отключи вратата, а после нежно я вдигна на ръце.

Беки се събуди, когато той събуваше обувките ѝ в нейната стая.

— Заспала съм...

— Денят беше дълъг — успокои я той. — А ти се изморяваш лесно. Сега си почивай, малката ми.

— Ами Мак?

— Пуснах го при приятеля му Джон. Добре ли съм направил?

— Да. Майката на Джон няма нищо против.

— Изтощена си от работа. Да разнасяш вестници!

Рурк ѝ хвърля унищожителен поглед.

— Ами, само това успях да намеря, което да не пречи на другата ми работа.

Погледът му се плъзна от изпитото ѝ лице към стройното тяло и отново нагоре, като не пропусна хлътналите ѝ бузи и тъмните кръгове под очите.

— Не трябваше да те оставям толкова дълго сама — изрече той, а плътният му тембър ѝ достави истинско удоволствие сред тишината на стаята. — Но трудно поддържам отношения с другите, дори и при добри времена. Прекарал съм почти целия си съзнателен живот сам. Разгневих се, когато ти се разтревожи повече за Клей, отколкото за мен, особено след като е обвинен, че се е опитал да убие точно мен — Рурк пхна ръце в джобовете си. — Може би е естествено да поставяш семейството си на първо място. Аз нямам семейство, затова в действителност нямам представа. Но не трябваше да те изоставям толкова дълго, когато най-много имаше нужда от някого, заради огорчението си.

— И аз не ти помогнах, като казах, че съжалявам, задето бомбата не те е убила — промълви Беки. — Не говорех сериозно. Заболя ме, че си шпионирал Клей, за да го арестуваш. Предполагам, че това се оказа най-тежко от всичко.

Рурк стисна зъби. Това бе най-болезненият момент в тяхното бъдеще заедно, но той не можеше да направи нищо, за да го промени — не и без да изобличи Мак. Отклони поглед.

— Не съм съвършен, скъпа. Никога не съм претендирал, че съм такъв.

Беки кимна и се облегна върху възглавницата с морна въздишка.

— Благодаря ти за това, което направи за дядо — изрече нежно. — Но вече можем да се справим сами.

— Радвам се да го чуя. Но ти не се справяш без мен — отвърна той упорито.

Приближи се до леглото и се загледа в нея.

— Не искаш да бъда тук. Разбирам го. Но се нуждаеш от някого и докато не извадиш някой друг от гардероба си ти си просто залепена за мен. Не можеш да издържиш всичко това сама?

— Правила съм го сама от години — запротестира тя пламенно.

— Не си била бременна от години — напомни ѝ той.

— Рурк! — викна му гневно Беки.

Той приседна на леглото ѝ, наведе се над нея и изгледа пронизващо враждебните ѝ лешникови очи.

— Някога не съм срещал друга толкова упорита като теб — рече ѝ тихо. Погледът му се задържа върху чувствените ѝ устни. — Нито толкова сладка. Самотен съм, Беки — толкова съм самотен...

„Той знае как да ме размекне!“ — помисли си отчаяно Беки, като усети, дъхът му да се слива с нейния. Рурк отметна разпиляната ѝ златистокестенява коса от лицето ѝ и я целуна по очите. Пулсът ѝ се ускори и дишането ѝ внезапно се промени, когато устните му се плъзнаха надолу по бузите ѝ и достигнаха леко разтворената ѝ уста.

— Спомняш ли си какво изпитахме онази вечер? — прошепна Рурк и доловил лекия стон, които се изтръгна от гърлото ѝ, продължи да нашепва прелъстителни слова: — Да, спомняш си, нали? Помниш ли как се бяхме впили един в друг на пода, така обзети от плам, че не обърнахме внимание на неудобното положение — слепи и глухи за

всичко друго, освен за сладостното, пронизващо удоволствие на слетите ни тела в онзи упояващ ритъм...

Ръцете му се плъзнаха по шията и намериха леко набъбналите ѝ гърди. Беки настръхна, докато пръстите му си играеха с тях. Започна да изгаря от треската, която той пораждаше в нея.

— Ти ме ухапа... — прошепна Рурк и повдигна глава, за да види замъглените ѝ очи. — А на края си спомням как се радвах, че прозорците ми са затворени, за да не чуят съседите, когато започна да крешиш под мен.

— Престани... — изрече тя дрезгаво. — Не трябва.

— Тихо! — изстена Рурк до устните ѝ.

Ръцете му се плъзнаха под блузата ѝ и разкопчаха сутиена ѝ. Свалиха го и Беки усети хладните му пръст върху пламналата си кожа, да успокояват болката, която ѝ бе причинил!

— О, моля те — прошепна хрипливо тя.

Нейните ръце му помогнаха. Беки повдигна блузата си нагоре като се изви в дъга, за да му позволи да я погледне, да подкани устните му.

— Моля те, Рурк, не е честно!...

Той хвана нежно едната ѝ гърд и докосна настръхналото ѝ бледомораво връхче първо с нос, а после с устни, преди да го поеме с горещата си уста и да го засмуче така сладостно, че тялото ѝ започна да се извира от удоволствие. Беки престана да се съпротивлява и затвори очи.

Свободната му ръка се плъзва към джинсите ѝ, за да ги разкопчае. Рурк се усмихна до гърдите ѝ, когато свали ципа ѝ, за да могат дългите му пръсти да се разпрострат собственически върху слабата подутина на корема ѝ.

— Усещаш ли вече бебето? — прошепна той, доближил устни до нейните.

— Не още... — отвърна Беки неуверено. — Твърде е рано да се движи.

— То е миниатюрно — каза Рурк и потърси очите ѝ. — Видях снимка в една от книгите. На два месеца може да се смести в шепата ми, но вече е напълно оформено.

Кръвта ѝ закипя от изражението на лицето му, от нежните му думи.

— Ти си имал и други жени — изрече бавно тя.

— Няколко — призна Рурк. — Но никога като теб през онази нощ. Едва успях да се съблека навреме. Затова си и бременна. Загубих напълно самоконтрол...

— Аз също — сведе очи Беки. — Беше толкова сладко, когато започна да ме докосваш. Никой никога не го е правил така. Кожата ми бе толкова възпламенена, че изгаряше, копнеех да те усетя до себе си...

Той впи устните си в нейните, докато събличаше ризата си, а после нежно я повдигна към себе си, така че гърдта ѝ се прилепи към широкия му, окосмен гърден кош. Беки потрепери. Тялото ѝ го желаше незабавно. Беше толкова лесно да се предаде.

— Ако Мак се върне? — задъхано попита тя, когато Рурк вдигна отново глава.

Рурк забеляза желанието в очите ѝ. Той също изгаряше от страст.

— Ще заключа вратата, ако случайно се появи.

Стана, заключи и се разсъблече, преди да се върне при нея. Беки нямаше сили да се съпротивява повече. Тялото ѝ вече бе обзето от диво желание. Беше минало толкова време. Беше го опознала интимно и го искаше отново. Той бе баща на детето ѝ и тя го обичаше. Остана неподвижна, докато Рурк я съблече, но когато устните му се допряха до корема ѝ, от гърлото ѝ се изтръгна вик. Рурк легна до нея. Очите му пламтяха, макар да се усмихваше на неприкритото ѝ нетърпение.

— Господи, полудявам само като си спомня — изрече задъхано.

Погледна към гърдите ѝ, докосна ги с благоговееене.

Беки наблюдаваше ръката му и дишането ѝ се учести от еротичната гледка. Рурк се наведе и целуна едната ѝ гърд, като се наслаждаваше на изящната ѝ форма. Тялото му се притисна към нейното, а силните му крака се плъзнаха между нейните съвсем бавно. Беки усети интимния му допир и лекото отдръпване. Той продължи да я възбужда с тялото си, докато устните му си играеха и измъчваха нейните сред нажежената тишина в стаята. И през цялото време Беки го наблюдаваше с туптящо сърце, тръпнеца от желание, което я водеше към безумие.

— Искаш ли ме? — прошепна Рурк дяволите, като приближаваше и отдръпваше бедрата си.

— Да!... — изстена тя задъхана. — Моля те, Рурк, моля те!

— Не още — той бързо докосна устните си до нейните. — Все още не го желаеш достатъчно.

— Не... Искам!

Рурк ухапа долната ѝ устна, движенията му станаха почувствени, по-предизвикателни. Лекото му ритмично докосване я накара да потрепери и да обвие ръце около него.

— Не, не искаш!

Той я целуна напористо и легна по гръб. Възбудата му бе така силна, че Беки не можеше да откъсне очи от него.

— Ако ме желаеш, тогава го направи!

Рурк се изпъна с предизвикателен поглед. Тя не знаеше как да го направи, но тялото ѝ пламтеше. Нуждаеше се от него отчаяно. С повече ентузиазъм, отколкото умение, Беки се преметна върху слабините му, като се опита да приеме в себе си невероятно възбудената му мъжественост.

Рурк се усмихваше арогантно на усилията ѝ и най-накрая я съжали.

— Така, малката ми — прошепна той, и я приповдигна, за да ѝ помогне.

Беки се задъха, когато проникването му не срещна никаква съпротива. Рурк се засмя от удоволствие.

— Сега — окуражи я той, а лицето му се изкриви в чувствена гримаса, когато през тялото му премина вълна от наслада. — Движи се върху мен, точно така...

Рурк я учеше, направляваше я, забил стоманените си пръсти в бедрата ѝ, като я наблюдаваше страстно. Никога не бе харесвал тази поза с други жени, но с Беки бе влудяващо възбуждащо. Харесваше му свенливото очарование в очите ѝ, начинът, по който се изчервяваше, когато я повдигаше и я заставяше да гледа. Най-много обаче му харесваха слабите звуци, които се изтръгваха от нея, когато удоволствието започна да я обзема цялата.

— Не си достатъчно силна за това — промълви ѝ, когато усети, че мускулите ѝ се отпускат.

Обърна я така, че да легне до него, а едната му ръка събра бедрата ѝ, за да може да направлява движенията им.

— Сега ме погледни! — прошепна ѝ настойчиво.

Беки отвори премрежените си очи и се взря в неговите, докато Рурк проникваше в нея с бавен, властен ритъм. Докосващите им се влажни тела издаваха глух възбуждащ звук.

Беки изкрещя, треперейки, завладяна от първите остри спазми оргазма. Мускулестата му ръка се плъзна под красиво заоблените ѝ задни полукълба и притегли грубо бедрата ѝ към неговите.

— По-силно! — изхриптя Рурк. — Искам те толкова близо. Така! Да!

Той стисна зъби и двете му ръце се впиха в дългите ѝ бедра. Тласъците му станаха по-мощни, по-бързи и по-дълбоки.

Беки дочуваше скърцането на леглото, туптенето на сърцето му, но вниманието ѝ бе съсредоточено върху изгарящото напрежение, което се засилваше в слабините ѝ и започваше да се разлива по тялото ѝ фантастично бързо. Притисна се към мускулестите му ръце.

— Погледни ме — рече ѝ Рурк задъхано. — Искам да видя очите ти, когато го почувстваш...

Тя се опита, но спазмите я обзеха взривно, неудържимо. Изкрещя неистово и притвори клепки, залюляна от върховно задоволство.

— Беки! — извика високо и Рурк.

Дъхът му замря, докато тялото му се тресеше в екстаз върху нейното.

Измина много време, преди впитите му в бедрата ѝ пръсти да се отпуснат. Той я прегърна и я приласка до гърдите си. Телата им все още бяха слети, докато и двамата се опитваха да успокоят дишането си.

— Ние... не трябваше... — прошепна Беки нещастно, засрамена от слабостта си.

— Ти очакваш дете от мен — отвърна Рурк галювно и докосна леко устните си до бузата ѝ, до шията ѝ. — Ти ми принадлежиш.

— Рурк...

Той я преобърна по гръб. Силното му тяло все още беше между бедрата ѝ. Подпря се на лакти, впи очи в лицето ѝ и започна да се движи бавно, много бавно. Възбудата на Беки бе мигновена и тя се предаде без съпротива.

Този път се любиха по-бавно, по-чувствено, целувките им бяха по-нежни. Рурк не откъсна устни от нейните, когато преплетените им тела бяха обзети едновременно от разтърсващ оргазъм.

— Толкова е хубаво — прошепна той в ухото ѝ. — Двамата с теб никога не го правим по един и същ начин. Всеки път е ново, красиво, доставящо пълно задоволство.

Беки зарови лице до мократа му шия.

— Ти ме прелъсти...

— Прелъстяването е егоистично. Това не беше. Намеренията ми са съвсем почтени. Направих всичко, което успях да измисля, за да те придумам да се омъжиш за мен, но ти не желаеш. Искам те. А и ти ме искаш.

Тя не можеше да го отрече, но от това не ѝ стана по-добре, че така лесно се бе предала.

Стисна леко рамото му и Рурк вдигна глава.

— Всичко е наред — прошепна той. — Не можеш да забременееш, когато вече очакваш дете.

Беки го плесна по гърдите.

— Звяр такъв!

— Не съм звяр. Аз съм нормален мъж, с нормални апетити и не мога да живея като евнух. Господи, имаш ли представа колко си хубава, когато тялото ти достига кулминацията? — попита той ласкаво, като не откъсваше очи от шокираното ѝ лице. — Кожата ти пламва. Зениците ти се разширяват и около тях остава съвсем лека зеленикава ивица. Устните ти се подуват и се разтварят и ти приличаш на сирена — дишането му бе неравномерно. — Загубвам ума си, като те наблюдавам.

Беки погледна встрани и бузите ѝ поруменияха.

— Ти не искаш да ме гледаш, нали? — изрече той сухо. — Смущаваш ли се да ме погледнеш, когато съм изцяло във властта на тялото си?

— Да — призна си Беки.

— Ще свикнеш. Това е съвсем лично нещо, Беки. Няма изисквания, само удоволствие. Споделянето на насладата е най-важно.

— Това е само... секс — изстена тя.

Рурк извъртя лицето ѝ към себе си.

— Да не си посмяла да го кажеш отново. Сексът е стока. Ние двамата не правим секс, ние правим любов. Не го обезценявай с подобни названия, просто защото се притесняваш да се любиш с мен.

— Не обичам случайни авантюри!

— Това не е авантюра, нито случайна. Ти носиш моето дете. И рано или късно ще се омъжиш за мен — добави той.

— Не, няма! — избухна гневно Беки. — Ти не ме обичаш! Ти желаяш само тялото ми.

Рурк се загледа сърдито в нея. Беше сляпа като прилеп и наивна като дете. „Защо не може да го проумее?!“

— Мисли, каквото искаш — отвърна троснато той и се надигна.

Беше впечатлен от изражението на лицето ѝ, когато се разделиха. Очите ѝ се извиха свенливо. Беки придърпа дрехите си, като се опитваше да не го гледа.

Той взе лицето ѝ в длани.

— Принадлежиш ми по всеки възможен начин — рече ѝ тихо. — Не си тръгвам и не се отказвам. Може би ще свикнеш да бъда до теб. Мак и дядо ти се нуждаят от мен, ти също.

— Те не те харесват...

— На Мак му допадам. Дядо ти ще се примири — ръцете му се отпуснаха върху бедрата ѝ. — Беки, ти носиш моето бебе прошепна настойчиво той. — Ако успееш да ми се довериш поне малко, бихме могли да имаме хубав живот заедно.

Тя наведе лицето си към гърдите му.

— Веднъж ти се доверих — изрече тъжно. — Ти предаде всички ни.

Рурк нямаше какво да отговори. Изправи се.

— Вършеш си работата. Работата ми няма нищо общо с теб, мен и бебето.

Беки прехапа устни.

— Добре. Ще си помисля. Но не искам това да се случва отново, моля те — промълви тя и погледна към леглото.

Той повдигна брадичката ѝ.

— Не мога да ти го обещавам. Желая те твърде много. Това, което направихме в леглото, е нещо съвсем естествено, като дишането. Страстта не е лоша дума. Двамата с теб ще бъдем интимни дълго, дълго занаяпред, а имаме и дете, което трябва да отгледаме. Предлагам ти моята преданост, за цял живот. Ако не искаш да правиш любов с мен без брак, тогава се омъжи за мен.

— Семейството ми... — започна Беки притеснена.

— Трябва да решиш, дали аз съм на първо място или те — заяви Рурк той категорично. — Уведоми ме, когато размислиш. А сега, по-добре да се прибирам. Ще бъдеш ли добре сама?

Тя кимна.

— Мак ще се прибере скоро.

Рурк я погледна спокойно.

— Намираш ме за жесток, като те принуждавам да избираш, но имам основание. Някой ден ще разбереш.

Беки не отговори. Той погледна надолу към корема ѝ, после се обърна и излезе.

Беки не го изпрати. Имаше да обмисля много неща. Рурк я караше да избира между семейството си и него, а тя нямаше представа как щеше да го направи, особено след днес.

В неделя Беки отиде на църква, после при дядо си и прекара целия ден в тревожни размисли. На следващата сутрин беше истинска нервна развалина.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рурк се измъкна от леглото си рано в понеделник сутринта, но когато си помисли за всичко, което трябваше да свърши, едва не се върна обратно в постелята си. Успокоението му бе, че дядото на Беки почти сигурно щеше да чувства по-добре сега. Едно бреме по-малко на плещите ѝ. Беше хубаво, да има за кого да се грижиш. Чичо Сандерсън бе самомнителен и независим, докато не получи тежък сърдечен пристъп, от който почина на място. Рурк никога не се бе чувствал отговорен за друг, освен за себе си. Сега трябваше да мисли за Беки и детето. А към тях се прибавяха Клей, дядо ѝ и Мак. Той се усмихна, като си припомни лудориите на Мак в колата, внезапното оживление на стария човек, закъснялата приветливост на Клей. Въобще не беше лошо да имаш семейство.

После си припомни, какво бяха правили двамата с Беки в леглото ѝ в събота и тялото му пламна. С нея бе истинска магия. Той я искаше пламенно, всеотдайно. Ако мислеше само да я накара да проумее, че имаше право на свой собствен живот, че няма нищо лошо в това, да постави своето щастие на първо място. Ако единственият начин да отвори очите ѝ бе, да я накара да избира между него и семейството ѝ, щеше да го направи. Тя бе подложена на достатъчно напрежение, но бебето растеше с всеки ден и трябваше да побърза, да я отведе пред олтара.

Рурк се справи с най-неотложните си задачи в службата и уреди да преместят друг затворник при Клей. Не се намесваше често в начина, по който шерифът ръководеше отдела си, но този път обстоятелствата бяха специални. Той обясни проблема на шерифа — негов стар познат — и въпросът незабавно бе уреден.

— Как се отнасяш спрямо хора, които използват подправени чекове? — попита Рурк Беки, докато пътуваха към санаториума, за да вземат дядо ѝ.

— Мисля, че не познавам такива хора — отговори тя. Беше си облякла зелена шарена рокля, с която изглаждаше още по-млада. — Но

може би го правят от отчаяние?

Рурк се засмя и вдигна пурата към устата си.

— Не, от алчност — каза той и я погледна. — Но са по-добри за компания в една килия от изнасилвачите. Току-що преместих един при брат ти. Можеш да отидеш и да го видиш, когато пожелаеш.

— Кого? Този с фалшивите чекове или брат ми? — попита тя и това бе първата шеговита нотка в гласа ѝ напоследък.

— Когото искаш, или и двамата — отвърна Рурк и се усмихна. — По-добре ли се чувстваш?

— Да — призна си Беки.

Погледите им се срещнаха, но тя бързо се обърна и се загледа през прозореца, като си припомни ясно сцени от преди два дни. Страстта му като че ли нарастваше, а Беки не можеше да му откаже. Надяваше се, че не бе паднала в очите му, заради неспособността си да каже „не“, но се чувстваше твърде притеснена, за да го попита.

— Ти отново даде на дядо причина да живее. Мисля, че той бе решил просто да остане в леглото и да умре.

— И аз останах с това впечатление. Ще му бъде обаче много по-забавно, да води словесен двубой с мен, когато се изправи отново на крака. Сега има цел в живота си. Да те спаси от лапите ми.

— Не е ли закъснял малко — изрече тихо Беки. — Особено след събота.

— В събота бе истинска магия — каза Рурк дрезгаво, като стисна по-силно волана.

— Не ми даде възможност да кажа „не“ — отвърна тя сковано, без да го поглежда.

— Не беше нарочно, Беки... След като започнах, просто не успях да спра.

Долната ѝ устна се разтрепери. При нея се бе получило същото, но нямаше да му го признае. Струваше ѝ се неприлично да желае някого толкова много, особено в нейното състояние.

— Е, поне можеше да изчакаш, докато се съглася да се омъжа за теб — изрече обвиняващо.

— Може да съм твърде стар тогава — Рурк повдигна вежди. — Продължавай. Измъчвай съвестта ми. Всички го правят с горкия областен прокурор.

— Това ме удовлетворява! — възкликна Беки. — Ти ми навлече тази беля.

— Аз ти направих бебе, което е съвсем различно. Като се има предвид, че стана от първия опит, се изпълвам със самодоволство.

Тя усети как бузите ѝ пламнаха. Никога не бе обсъждала подобни теми с друг. Беше бременна, без да е омъжена, да не говорим, че му се бе отдала безсрамно лесно, което я смущаваше. А той седеше тук до нея и се хвалеше със способностите си!

— Аз никога не съм... — започна разгорещено.

— О, да, правила си го — измърмори Рурк сухо. — Вече четири пъти.

Лицето ѝ стана алено и Беки се отказа да води словесен двубой с него. Нищо чудно, че бе такъв добър областен прокурор. Тя стисна зъби. Нямаше смисъл да спори с него. Трябваше да се опита, просто да не му обръща внимание, дано поне това да подействаше.

И то не ѝ помогна.

Рурк включи радиото и започна да си тананика в унисон с песента.

— Мислила ли си за имена? — попита той внезапно, като зави към паркинга на санаториума. — На мен ми харесва Тод за момче и Гуен за момиче.

— Бебето е мое — отвърна упорито тя. — Аз трябва да му избира име.

— Половината е твое — каза Рурк и спря колата. — Можеш да му избереш половината име.

— Рурк! — възкликна Беки.

Той сложи дългия си пръст до устните ѝ, за да я накара да замълчи. Тъмните му очи се впиха в нейните лешникови и Беки си припомни, колко сладко бе да го целува.

— Мисля, че от всички неща, които двама души вършат заедно, да имат дете е най-значимото — изрече Рурк нежно. — Искам да споделя всичко с теб — от сутрешното прималвяване до родилните болки — той я помилва ласкаво по бузата. — Никога не съм имал близък човек, Беки — добави бавно. — Не ме отблъсквай, Беки!

Прииска ѝ се да се предаде. Да го прегърне и да му признае, че би направила всичко за него, но помежду им имаше твърде много измама, твърде много лъжи. Не можеше да му има доверие. Рурк

искаше бебето, но това не означаваше, че я обича. Не можеше да си го представи, да приеме цялото ѝ семейство, само за да стане баща. Беше погълнат от първите блянове за бащинство, но те скоро можеха да се стопят. Още по-лошо — в началото на бременността винаги съществуваше риск от спонтанен аборт.

Не можеше да го допусне твърде близо до себе си, без да е сигурна в мотивите му. Той никога не бе изричал думата обич, дори при най-интимните им изживявания, като в събота. Мъжете можеха да желаят някоя жена, без да я обичат...

Тя сведе очи.

— Добре. Няма да те отблъсквам. Но няма да ти позволя и да завъртиш главата ми, Рурк.

— Така ли? — отвърна той мрачно. — Сега, хайде да вървим и да вземем дядо ти. Надявам се, че не си забравила въже и белезници — добави закачливо, като ѝ помогна да слезе от колата. — Не бих се обзаложил и на пет цента, че той ще се качи в колата, без да е вързан.

— Аз пък се обзалагам. Той уважава хората, които не може да победи.

Рурк я изгледа топло. Изпитваше истинско собственическо опиянение. Беки бе неговата жена, с неговото бебе, което растеше в утробата ѝ. Това бе достатъчно да накара мъжа да се перчи.

Беки забеляза, как другите жени го поглеждаха, докато прекосиха фойето към стаята на дядо ѝ. Беше красив — със своята елегантност и заядлив нрав. Извисяваше се над нея и я караше да се чувства малка и женствена, харесваше ѝ как сивият костюм подчертаваше мъжествеността му. Рурк бе силен човек, не само физически. Тя си позволи за миг да помечтае за детето им — дали щеше да бъде момче или момиче, дали щеше да прилича на баща си.

Дядо ѝ чакаше нетърпеливо в стола си. Доктор Милър вече го бе изписал. След като Беки подписа документите, той можеше да си тръгне отгук и да оправи бъркотията, която Рурк Килпатрик бе направил в семейството му.

— Крайно време беше — рече раздранено на Беки и изгледа свирепо Рурк, който влезе заедно с внучката му. — Отново ти?

— И аз също се радвам да те видя — изрече Рурк невъзмутимо. — Беки подписа вече, преди да дойдем при теб. Ако си готов, ще повикам сестрата да дойде с количката.

— Мразя, да ти бъда задължен! — гневеше се старецът минути по-късно, седнал вдървено на предната седалка, докато Беки и Мак, когото прибраха на връщане от дома на госпожа Адингтън, се бяха настанили отзад.

— О, представям си го — отвърна Рурк с такава самоувереност, че на Беки ѝ се прииска да се изсмее.

— И мразя тези проклети пури, които пушиш — добави дядо ѝ.

— Аз също — каза Рурк и изпусна кълбо дим, завивайки по пътя за фермата.

Старецът го изглежда убийствено, но не успя да измисли от какво друго да се оплаче. Въздъхна само и се загледа към полето.

— Хубава кола — обади се по едно време.

— И аз я харесвам — отговори Рурк. — Има предимства пред мерцедеса, защото е по-нова. Но ми липсва кучето.

— Подла, вероломна постъпка, да убиеш кучето на човек — изрече с възмущение Калън.

— Да.

— Как е Мактавиш? — попита загрижено Беки.

Рурк я погледна през рамо.

— Добре е. Липсват му излетите и разходките в парка.

Тя се взря към къщата в далечината.

— Покривът трябва да се ремонтира — отбеляза Рурк, като паркира пред входа. — И дъските над верандата ще паднат при първия силен вятър.

— Не мога да се покатеря там — отговори старият Калън.

— Аз мога — увери го Рурк. — Ще се погрижа. Не мога да оставя Беки, да бъде размазана от падащи дъски в нейното състояние.

Старецът посегна към дръжката на вратата, но изглежда се чувстваше неудобно.

— Срамота, внучката ми да е в подобно положение, без да е омъжена — отрони едва чуто.

— Напълно съм съгласен. Може би ще използваш влиянието си, да я убедиш, че съм отличен материал за съпруг и баща — отговори Рурк и този път Мак се изкиска.

— Ти трябва да се омъжиш за него, щом той иска — каза Калън на Беки, когато слязоха от колата. — Скандално е, да имаш бебе без съпруг.

— Освен това, той обича влаковете и баскетбола — обади се Мак.

Беки ги изгледа гневно.

— И двамата го мразехте само преди месец — напомни им тя.

— Не съм казал, че го обичам, нали? — попита дядо й нетърпеливо. — Казах, че трябва да се омъжиш за него.

— Аз го харесвам — додаде Мак.

— Благодаря ти Мак — каза Рурк, като сложи голямата си ръка върху рамото на момчето. — Хубаво е да имаш приятели.

По-късно Килпатрик имаше чувството, че му трябва много повече съюзници от един. Беки бе любезна и благодарна за това, което бе направил, но изведнъж стана отдалечена като луната. „Сигурно я притиснах твърде много?“ — мислеше си Рурк. Повторното й прелъстяване като че ли бе издигнало нови бариери между тях. Не трябваше да забравя лесно ранимата й гордост. Вероятно я бе разстроил, като я бе накарал така лесно да му се отдаде. Очевидно, тя се чувстваше дори още по-гузна, защото не можеше да му каже „не“. Рурк бе почти сигурен, че Беки го обича, но докато не му го признаеше и тя не проумееше чувствата му, си оставаха в задънена улица.

Килпатрик отиде да види Клей, преди всичко, за да разбере кой е новият задържан в килията му. Фалшификаторът на чекове бе малко по-голям от Клей, но нито войнствен, нито груб.

— Как вървят нещата? — обърна се към Клей, след като го премести в стаята за разпити, за да бъдат сами.

— Мудно — отговори момчето. — Винаги ли е толкова бавно?

Рурк запали пура и кимна.

— Добре дошъл в света на правосъдието.

— Щеше ми се да бях по-разумен и да остана чист — промълви Клей. — Как е Беки? Не е идвала скоро, предполагам, че е заради онази отрепка, която сложиха при мен в килията, но тази сутрин го преместиха и настаниха нов. Тя добре ли е? Как са дядо и Мак?

Рурк се облегна назад.

— Държат те в неведение, нали? — попита той сухо и изпусна кълбо дим. — Дядо ти е вкъщи. Получи припадък, когато научи, че Беки е бременна, и реши да не умира, защото тя не иска да се омъжи за мен. Смята, че бебета трябвала се раждат на женени хора.

Клей впери очи в него.

— Дядо е вкъщи, защото Беки е бременна?

Рурк изтръска пепелта от пурата си в мръсния пепелник.

— Точно така.

— Сестра ми ще има бебе? — попита той с широко отворени очи.

— Да — потвърди Рурк и се намръщи замислено. — Може би повече от едно. Мисля, че в моя род е имало близнаци. Трябва да попитам Беки, дали във вашия не е имало.

Клей повдигна веждите си.

— Бебето твое ли е?

Рурк изгледа сърдито юношата.

— За каква мислиш сестра си? Разбира се, че е мое.

— Но Беки не прави такива неща! Тя не излиза с мъже, ходи на църква всяка неделя и се вбесява, когато хората говорят за аборт и за извънбрачно съжителство.

— Да, зная — потвърди Рурк.

— Не би могла да се разхожда бременна, когато не е омъжена! — избухна Клей.

Рурк се засмя и пъкна пурата между зъбите си.

— Точно обратното.

— Какво ще правиш ти? — попита младежът.

— Мислех доста сериозно по въпроса. Като имам предвид какъв инат е, реших, че единственият начин да я отведа пред олтара, е да уредя сватбата, да поканя гостите и да я внеса на ръце в църквата. Няма да е лесно. Ако ѝ сложа белезници, може да пресиля нещата, и се страхувам, че хората ще забележат, ако ѝ запуша устата — добави Рурк замислено.

Клей се засмя неволно. Все още не можеше да повярва, че ще става вуйчо.

— Как прие дядо новината? — попита той.

— Стана от леглото си в санаториума и поиска да го върнем във фермата, за да може да спаси Беки от мен. После, когато научи, че е бременна, поиска да го върнем във фермата, за да може да я накара да се омъжи за мен.

— Тя не иска?

Рурк поклати глава.

— Не я обвинявам. Мисли, че съм я подвел, за да мога да те шпионирам. В началото това бе истина, но тя ме плени — той се усмихна замечтано. — Бебето е истински коледен подарък.

Клей въздъхна. Никога не си бе представял Килпатрик като баща, но никой не можеше да го обвини, че е донжуан. Ако бе искал само временна авантюра с Беки, той не би приел така възторжено мисълта за детето, нито щеше да настоява да се ожени за нея. Младежът изгледа прокурора продължително, обзет от ново притеснение.

— Господни Дейвис ме убеждава, да дам показания срещу съучастниците си. Не бих имал нищо против ако касаеше само мен. Но Беки, дядо и Мак?

— Дядо ти каза същото — отговори Рурк.

Тъмните му очи се присвиха съсредоточено.

— Не искам да обещавам нищо, но може би има и друг начин. Ще разговарям с Дейвис. Ако успеем да убедим приятелите ти да признаят, че те са те подмамили, може дори да те измъкнем с условна присъда.

— Което е повече, отколкото заслужавам — изрече бавно Клей.

Беше имал достатъчно време да размишлява съвсем трезво. Последните няколко месеца му се струваха истински кошмар. Все още не можеше да повярва, че е бил толкова безразсъден и жесток.

— Ще бъде заслужено да отида в затвора, ще бъде нормално, господин Килпатрик — каза той примирено. — Предполагам, че да понесеш последствията от постъпките си, е част от това да бъдеш мъж, нали?

Рурк се усмихна.

— Да, така е.

Той не каза на Беки за разговора си с брат й, нито какво възнамеряваше да предприеме срещу братята Харис. Щеше да бъде в по-голяма безопасност, колкото по-малко знаеше. Двамата Харис сигурно вече бяха убедени, че той ще се разприказва, и затова бяха решили да свидетелстват срещу него. Беше му останал обаче един коз и той щеше да го изиграе.

На стария Калън му трябваше почти цяла седмица, да възстанови силите си, но той ядеше като вълк и ругаеше Рурк за развлечение. Прокурорът идваше и си отиваше, в зависимост от свободното си време, като се правеше, че не забелязва ледената вежливост на Беки и

въздържания антагонизъм на дядо ѝ. Той оправи покрива в събота следобед. Появи се със стари, избелели джинси, бяла тениска и маратонки, като носеше сандъче с инструменти.

Мак стоеше до стълбата, за да му помага, и говореше безспирно за баскетбол. Двамата бяха еднакво увлечени от този спорт.

Беки се опитваше да не забелязва присъствието му, въпреки лудото биене на сърцето си. Беше вързала косата си на опашка, беше си облякла стари домашни дрехи и ходеше боса.

Рурк слезе от покрива след около час. Беше си порязал китката и я показва на Беки така естествено, като че ли женени от двадесет години и тя бе свикнала да лекува раните му.

— Имам антисептик и анкерпласт в кухнята — каза тя нежно.

— Не забравяй да го целунеш, за да му мине, Беки! — извика Мак след тях, като се настани до дядо си на дивана да гледа някакъв уестърн.

Беки отиде да вземе превързочните материали от шкафа в кухнята, а Рурк безпрепятствено заключи вратата, като влезе след нея и се приближи до мивката.

— Предложението на Мак беше приемливо — изрече изкусително, докато Беки промиваше раната му.

— На теб не ти е необходимо да те целуна, за да ти мине — отвърна тя. — Боли ли те?

— Не. Областните прокурори са жилави. Хищници — Рурк се наведе. — Знаеш ли защо акулите не ядат адвокати?

Беки го изгледа предпазливо.

— Не. Защо?

— Професионална етика.

Тя се засмя неволно и лицето ѝ се оживи. Луничките ѝ изпъкнаха на носа ѝ, а лешниковите ѝ очи засияха.

Рурк взе лицето ѝ в длани и приближи устни до нейните. Беки се шокира от мигновената си възбуда. Той се загледа в очите ѝ. Неговите се присвиха и потъмняха, когато се спряха върху очакващите ѝ устни. Целуна я леко, а после пак и почувства как тялото ѝ се стяга, когато плъзна ръцете си надолу към бедрата ѝ, за да я притегли към себе си.

Беки дори не успя да се престори, че го отблъсква. Предишната нощ бе бленувала за ласките му, за любовта му. Тялото ѝ бе узнало

удоволствието, което той ѝ даряваше. То парализираше волята ѝ да се съпротивлява.

Дъхът му бе истински рай, пламенната му прегръдка — екстаз. Рурк постепенно я притисна назад, докато гърбът ѝ се опря о студената, грапава стена. Беки въздъхна, но това само му даде възможност да задълбочи целувката. Езикът му проникна в нея — дълбоко и напористо и тя заби нокти в гърба му, когато парещото желание започна бавно да се разлива по тялото ѝ.

Едва когато усети ръцете му под полата си, Беки отвори очи. Неговите бяха станали почти черни, лицето му се бе стегнало, възбудата му бе очевидна.

Тя усещаше твърдия натиск на пениса му под корема си.

— Тук?! — възкликна ужасена.

Очите му заискриха.

— Тук. Сега!

Рурк свали бикините ѝ, а устните му се докоснаха до вътрешната страна на бедрата ѝ толкова чувствено, че Беки остана без дъх. Устните му продължиха нагоре, като той безсрамно повдигна полата и блузата ѝ, за да може да си играе безпрепятствено с пламналата ѝ плът. Пое настръхналите зърна на гърдите ѝ в устата си и започна да ги измъчва сладостно, придържайки отпуснатото ѝ тяло с една ръка. Дочу се звук на разкопчан метален цип, Рурк се отдръпна леко от нея и смени позата си така, че краката му се вмъкнаха между бедрата ѝ. Загледа се в шокираните ѝ, замъглени очи и със силен натиск я прониза.

— Рурк! — изстена Беки и потрепери.

— Стой мирно — изрече той задъхано, обхвана заобленото ѝ малко задниче и започна тласъците си. — Ще бъде бързо и страстно и ще искаш да крещиш. Но не го прави. Ще те чуят.

Устните му потърсиха нейните. Беше истинско безумие да го прави тук, но тялото му гореше, а утробата на Беки бе така гостоприемна.

— Недей... — прошепна Беки, щом Рурк ускори ритъма си.

Но в мига, когато изричаше думите, бедрата ѝ се извиха към неговите, за да му помогнат.

Той стисна зъби.

— Господи! — зашепна задъхано. — Господи, Беки, не мога да спра!

Лицето му се изкриви. Той стенеше безпомощно, докато тялото му пулсираше към нейното. Затвори очи, опитвайки се да напълни дробовете си с въздух.

— Усещаш ли болката ми, Беки! Помогни ми да престане, Беки! Помогни ми!

Беки го наблюдаваше, шокирана от това, което ставаше, от страстното му удоволствие.

— Хубаво ли е? — промълви тя дрезгаво.

— Екстаз — успя да изрече той.

Отвори очи и започна да трепери.

— Докосни ме!

Беки остана изненадана от себе си, че се поддаде на молбата му с неистово нетърпение. Дъхът му замря, кога усети плахите ѝ ръце да го обхващат. Взе ги в своите и ѝ показа как да го прави.

Насладата започваше да обзема и Беки с не по-малка сила. Дишането на Рурк се накъса и учести. Очите му не се откъсваха от нейните.

— Гледай — изрече кратко той, когато го връхлетяха първите спазми.

Този път Беки не извърна поглед. Рурк започна да се тресе и тя наблюдаваше изкривяването на лицето му, почувства стягането на корема му. От гърлото му се изтръгна дрезгав вик, и стиснал зъби, той достигна своята кулминация. В същия миг пожарът на оргазма се разбушува и в утробата на Беки.

Сърцето ѝ биеше лудо. Тя преглътна, изумена от това, което бяха направили, и от мястото, където го бяха направили. Лешниковите очи ѝ бяха огромни.

— Сега вече знаеш — промълви задъхано Рурк, като направи опит да се усмихне. — Възможно е да се любиш и прав, когато си твърде отчаян, за да намериш място, където да го направиш легнал.

— Това не е за шега... — отвърна тя нещастно, обърквана от лесната си капитулация.

Рурк докосна нежно лицето ѝ.

— Не се шегувах. Желая те толкова много, че няма значение, къде или кога, и затова не можах да ти обещаю това, което искаше. Ти едва ли можеш да го спреш повече от мен — добави той тихо. — Това

е треска, която те изгаря толкова силно, че дори ледът не може да я охлади.

— Грешно е — прошепна Беки.

— Защо? Защото не сме женени? — той докосна челото ѝ с устни. — Вината не е моя. Аз искам да се ожена за теб. Ти не си съгласна.

— Нали те бях прелъстила?

Рурк повдигна вежди и я изгледа. Бузите ѝ бяха пламнали гневно. Той се отдръпна от нея и Беки почервения още повече, докато оправяше дрехите си.

— Какво блаженство, че вече си бременна — подхвърли Рурк, като наблюдаваше трескавите ѝ движения. — Не трябва да се притесняваме да правим бебе.

Беки му хвърли убийствен поглед.

— Трябва да престанеш да правиш това!

— Опитвам се — отговори той тежко. — Но какво да сторя, като си толкова секси. Не мога да се доближа на два метра от теб, без да се възбудя!

Беше ѝ трудно да му отговори. Трябваше да си признае, че Рурк почти непрекъснато се опитваше да я убеди да се омъжи за него. Но Беки не знаеше причината. Той не разкриваше истинските си чувства, а тя не можеше да се омъжи за него, преди да ги разбере. „Мъже!“ — мислеше си гневно.

— Какво изражение! — възкликна Рурк, като се усмихна нежно и я целуна по нослето.

— В кухнята! Прави! При отключена врата... — поде Беки с напрегнат глас.

— Дядо ти и Мак са така погълнати от филма, че нито чуват, нито ги е грижа какво става тук — прошепна той. — Но за да те успокоя...

Рурк се приближи до вратата, сложи пръст на устата и внимателно превъртя ключа.

— Ти си я заключил! — възкликна Беки, като едва не припадна от облекчение.

— Разбира се, че съм я заключил — отвърна той и прокара показалец по подутите ѝ устни. — Не съм ексцентричен. Поне не толкова. Причиних ли ти болка?

— Не. Но не трябва... — смънка Беки неловко.

— Ако не ти харесва, да те любя на необичайни места, омъжи се за мен и ще го правим като всички нормални двойки в леглото, през нощта — Рурк отстъпи крачка назад. — Желая те. Не зависи от мен.

— Това е само секс! — избухна тя.

Рурк поклати главата си бавно.

— Това е нещо дълбоко, истинско, трайно. Мразя да съм далеч от теб, особено когато носиш детето ми.

Той умееше да изрича неща, от които коленете ѝ се подкосяваха.

Беки го изгледа безпомощно.

— Не мога просто да си тръгна от дядо и Мак — прошепна тя. — Дори да оставех Клей на собствената му съдба. Не разбираш ли? Дядо се грижеше за нас, когато мама умря, а татко ни напусна. Мак ми е повече като дете, отколкото брат. Живяла съм заради тях, грижела съм се за тях, обичала съм ги през целия си съзнателен живот. Те са моето семейство.

Рурк притисна лицето ѝ с длани.

— Аз също! Бебето и аз също сме твоето семейство.

Очите ѝ бяха изпълнени с болка. Той я поставяше в невъзможно положение. Нима не го проумяваше?

— Не мога да избирам — промълви Беки и се притисна към гърдите му. — Как не можеш да разбереш, че не е въпрос на избор. Човек не изхвърля другите, когато му пречат да направи това, което иска. Нима това не причинява половината от страданията на света? Всеки мисли първо за собственото си удоволствие и това, което се изпречи на пътя му, е излишно. Не възприемам тази идея!

Той се намръщи и се загледа в очите ѝ.

— Опитваш се да ми кажеш, че съм излишен? — попита я тихо.

— Рурк, ако настаня дядо в санаториум, а Мак в дом за сираци, как бих могла да живея, без да се чувствам виновна? — Беки сведе поглед. — При това положение, не трябва да се чувстваш задължен, да правиш каквото и да било за нас.

Рурк отново я изгледа от глава до пети. Макар току-що да бе задоволен, тя все още го възбуждаше. Не му харесваше, че не може да се контролира, но напоследък с нея се чувстваше непрекъснато така. Но като правеше любов с Беки, само щеше да увеличи гузната ѝ съвест

и да подсили подозрението ѝ, че всичко, което искаше от нея, е секс. Само да можеше да разгадае истинските ѝ чувства.

Съмненията му го правеха раздразнителен.

— Ти носиш моето дете! Чувствам се отговорен за него и за теб. Ще направя, каквото мога, за да направя условията за живот подобри тук — каза той и изгледа неодобрително голите стени. — Това поне дължа на детето.

— Беки, какво става с обяда? — извика дядо ѝ внезапно от всекидневната.

Беки прималя.

— Ще приготвя нещо за хапване — отговори тя.

— Беки! Кога ще обядваме?! — извика по-силно дядо ѝ. — Какво правите там?

Тя се отдръпна от Рурк и не посмя да го погледне. Мъжете бяха абсолютни боклуци и бе сигурна, че не го обича вече.

— Събличам господин Килпатрик и го приготвям да го сложа във фурната! — изкрещя Беки. — Какво си мислиш, че правя?

— Не искам печен областен прокурор за обяд — вметна Мак като надникна през вратата. — Може ли да хапна един хотдог вместо това?

Беки махна с ръце.

— Да, може.

Рурк се загледа в гърба ѝ с леки угризения на съвестта. Изведнъж се сети, че дори не бе закусвал.

— Може ли и за мене един? — попита я.

Беки го изгледа убийствено, но той се престори, че не е забелязал. Седна до масата и си запали пура.

— Моя го предпочитам съвсем малко сварен с много горчица, кетчуп и подправки. Обичам го с чили или салата от зеле.

— Нямаме чили, а няма да правя салата от зеле — отвърна троснато тя, като напълни тенджерата с вода.

— В хладилника имаме чили, останало от снощи — обади се Мак.

Беки не каза нищо. Тя приготви сандвичи и затопли чилито, но все още кипеше от поредния си сблъсък с Рурк. Най-големият ѝ проблем бе лесната ѝ капитулация. Той седеше там, с този проклет арогантен поглед ѝ Беки знаеше, че мърка от задоволство.

Е нямаше да се откаже от дядо си и Мак, а Рурк можеше да се държи, колкото си иска предизвикателно. Щеше да ѝ е далеч по-добре без него. Ако не бе започнала работа в тази адвокатска кантора, може би никога нямаше да се срещнат.

— Вие двамата какво правехте тук? — попита настоятелно дядо ѝ, когато Беки го извика в кухнята за обяд.

— Познай — изрече Рурк и я изгледа страстно.

Лицето ѝ пламна като божур и тя не можеше да погледне никого в очите до края на обяда.

Рурк настоя да ѝ помогне, да приберат масата и да измият чиниите, а след това извади два билета за баскетболното шоу вечерта на „Ястребите от Атланта“ и ги размаха под носа на Мак.

Той бе очарован.

— Трябва да се прибера вкъщи и да се преоблека — каза Рурк. — Ще се върна да те взема около шест часа.

— Ще бъда готов! — обеща възторжено Мак.

— Благодаря, че оправи покрива — обади се старият Калън, свел очи към пода.

— Удоволствието беше мое — отвърна Килпатрик. — Благодаря за хотдога — обърна се после към Беки. — Ще станеш добра съпруга на някой щастливец.

— Не и на теб, разбира се! — тросна му се тя.

Веждите му се повдигнаха.

— Не казах моя съпруга — напомни ѝ. — Зная, че не искаш да се омъжиш за мен. Не се тревожи за това, никога повече няма да те моля.

Беки извъртя очи, без да забележи сърдития поглед на дядо си.

— Детето е твое — рече ѝ остро старецът. — Но няма да носи твоето име.

— Беки го знае — отвърна Рурк. — Щом тя иска така, кой съм аз, да го оспорвам. Горкото малко същество, какъв ад ще трябва да изживее в училище. Като мен.

— Защо? — попита го Калън.

— Роден съм извънбрачно — обясни той на стареца, без ни най-малко вълнение на лицето си. — Казвали са ми, че баща ми не вярвал в брака.

— Глупак — не се въздържа дядото. — Едно дете трябва да има фамилия.

Беки се раздвижи неловко. Караха я да се чувства ужасно. Но вината беше на Рурк! Той я заставяше да направи непосилен избор.

Тя се обърна.

— Ще приготвя дрехите на Мак.

Рурк я изгледа, докато излизаше от стаята, замислено. Искаше му се, да не я бе притиснал така в ъгъла. Така само бе влошил нещата.

Той в действителност нямаше нищо против семейството ѝ, но не ѝ го бе казал. Беше я накарал да помисли, че ще им я отнеме и ще ги оставя да потъват или изплуват сами. Не бе осъзнал как това ѝ бе прозвучало. А той просто искаше да бъде обичан. Искаше Беки да се вълнува за него толкова много, че всички останала бъдат на второ място. Но тя не го разбираше и сега проблемът им се бе задълбочил още повече. А като я принуждаваше, да му се отдава физически, усложняваше още повече нещата. Беки оставаше с убеждението, че той иска само секс. Трябваше да овладее тялото си, както и езика си иначе нищо нямаше да се получи.

Прибра инструментите си и си отиде, за да се приготви за баскетбола. Не убягна на вниманието му, че Беки не го изпрати.

Двамата с Мак се прибраха късно. Беки си бе легнала с главоболие. И Рурк го болеше главата, но той сам си бе виновен. Не можеше да обвинява Беки или семейството ѝ.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Беки изпълняваше стриктно задълженията си, но мислите ѝ постоянно витаеха на друго място. Имаше чувството, че някъде бе направила погрешен ход, и всичко се е променило заради това.

Рурк продължаваше да бъде покрай нея. Беше наел един пенсионер, да се грижи за добитъка и да изоре земята. После изпрати дърводелец, да оправи верандата и настоя да купи баскетболен обръч и мрежа за Мак. Монтира я на гаража и сега момчето играеше по цял ден баскетбол и възхваляваше благодетеля си.

Дядо ѝ ставаше все по-жизнен с всеки изминал ден. Дори отиде с Беки да види Клей, който все още очакваше, делото му бе насрочено преди две седмици. Но Джей Дейвис отсъстваше от града по спешност и трябваше да бъде отложено. Това устройваше Килпатрик. Той бе използвал допълнителното време разумно. Посети Килмър, стар приятел на чичо му и бивш обществен защитник, който имаше най-странните познати, които един служител можеше да събере. Носеше се слух — непотвърден, разбира се — че градинарят му някога е бил убиец на големите лъвове на север.

— Много мило, да дойдеш и да ме видиш, момче — засмя се Франк. — Но по изражението на лицето ти познавам, че ще ме извиниш, ако те попитам, дали това е само посещение от вежливост. Друг път не си бял толкова угрижен.

— Нуждая се от съвет.

— Не и да направиш нещо противозаконно, Боже опази? — попита попрегърбеният, посребрял стар джентълмен с ужасен вид.

— Боже опази.

— Какво има?

— Искам да притисна местната организирана престъпност, да се откаже от двама свои членове. Подхвърлиха за изкупителна жертва един мой приятел. Ако не успея да ги накарам да си признаят, той ще отиде в затвора.

Франк Килмър кимна многозначително.

— Калън?

Рурк сбърчи вежди.

— Да не би да е изписано на лицето ми?

— Винаги зная какво става — Франк го погледна косо и се подсмива дяволито. — Зная и за бебето също, но ще се престоря, че нямам представа, ако това те смущава.

— Боже мой!

— Това, което искаш, съвсем не е трудно. Трябва просто да намериш някой политик, който има връзка с тях, и да го поставиш в компрометиращо положение.

— Аз съм служител на закона — напомни му Рурк.

— Не съм казал, че ти трябва да създадеш компрометиращата ситуация. Аз зная точно кой политик ти трябва. Пристрастен комарджия е. В събота организира големи залагания и се е кандидатирал, да бъде преизбран. Свързан е и с хората, на които семейство Харис са продали душите си. Това устройва ли те?

— Идеално — отговори Рурк с усмивка. — Благодаря ти.

— Не са необходими благодарности. Можеш да ме поканиш на кръщенето. Винаги съм искал да стана кръстник.

— Ах ти, съмнителен тип. Искаш сина ми или дъщеря ми да седят на коленете на наемни убийци и да си играят с рекетъори.

— Не! — отвърна обидено Килмър. — Мили Боже, нямам нищо общо с рекетъорите.

Беки покани Маги на вечеря следващия петък, благодарна за моралната подкрепа на по-възрастната жена по време на дългото ѝ изпитание. Маги прие. В погледа ѝ не пролича нищо критично, когато бегло, огледа къщата.

Дядо ѝ не каза нито дума, когато установи, че Маги, за която внучката му толкова много бе разказвала, се оказа негърка. Той ѝ се усмихна естествено и се държа като истински джентълмен.

— Ще се омъжиш ли, преди да се роди това бебе или не? — попита Маги по-късно, когато двете се настаниха на верандата.

— Той иска да избира между семейството си и него — отвърна нещастно Беки. — Как бих могла?

Маги подсвирна.

— Труден избор.

— Да. Невъзможен. Не мога да изпратя Мак в дом за сираци.

— Той не харесва ли Мак?

— Разбира се, че го харесва. Даже го заведе на баскетболно шоу на „Ястребите“ и винаги му носи нещо ново за електрическите му влакчета.

Беки замълча. Да, Рурк бе луд по момчето. Дори като че ли и дядо ѝ му допадаше. Той бе този, който го върна към живота отново.

— Мисля, че си го разбрала съвсем грешно, момичето — каза нежно Маги. — Това, че иска да бъде на първо място не означава, че трябва да изхвърлиш близките си от къщата. Килпатрик си няма никого. Затова му е трудно да разбере верността ти към семейството. Може би не знае, че любовта става по-голяма, колкото си по-всеотдаен, или че можеш да обичаш много хора едновременно по съвсем различен начин.

— О, не — отвърна бавно Беки. — Не би могло да е толкова просто. Каза ми, че ние двамата нямаме бъдеще, като поставям семейството си преди него.

— Прав е. Слушай, скъпа, аз също нямах семейство, преди да се омъжа за Джак. Ревнувах всяка минута, която прекарваше с родителите си, със сестра си и брат си. Правех всичко възможно, за да го отделим от тях. Постепенно това разруши брака ни, защото исках от него, да направи невъзможен избор. Не постъпвай така с Килпатрик. Постарай се, да се почувства част от семейството ти. Дай му да разбере, че го обичаш, но и че все пак в сърцето ти има място и за останалите.

— Стига да не е твърде късно — проплака Беки. — Маги, провалих всичко!

— Не, не си. Един мъж трябва да е много загрижен, преди да поеме бреме като твоето.

— И Рурк ми каза същото — припомни си Беки.

— А не ти ли се струва, че Килпатрик прави точно това? — добави Маги с усмивка. — Оправи къщата, плати сметките, намери на Клей този фантастичен адвокат...

— Какво?

Маги повдигна изненадано вежди.

— Не знаеше ли? Обядвах с едно от момичетата, което работи на хонорар в канцеларията на областния прокурор. Тя ми каза, че в съда

не се говорело за нищо друго, освен за това.

— Той е уредил господин Дейвис да представлява Клей?!

Беки остана без дъх.

— Да. Хубав трик, като се има предвид, че Дейвис използваше Клей и увлечението на Килпатрик към теб, за да бъде избран на неговото място. Но Килпатрик го е убедил. Платил е и сметката на дядо ти в болницата, за да ти помогне. Не ми прилича на мъж, който не се интересува от теб.

— Но, той не ми е казал за това! — проплака Беки. — Не ми е казал нито дума!

— Иска обич, а не благодарност. Сляпа ли си?

— А аз си мислех, че иска само секс...

Маги се засмя.

— Те всичките искат секс, скъпа. Но в такъв случай, защо продължава да те търси, когато си забременяла?

— Не зная — Беки подпря главата си с ръце. — Вече не зная нищо...

— Няма толкова слепи като онези, които не знаят това! Имаш ли приятели, за които не зная? — попита Маги, като наблюдаваше един лъскав черен линкълн континентал да влиза в двора и да спира.

Беки се намръщи.

— Нямам представа кой би могъл да бъде.

Вратата на колата се отвори и от нея слезе висок, добре облечен мъж. Телосложението му бе на борец, имаше гъста, къдрава коса и широко лице.

Той се качи по стъпалата, хвърля на Маги бърз, преценяващ поглед и се обърна към Беки.

— Госпожица Калън? — попита любезно. — Аз съм Джак Дейвис, адвокатът на брат ви.

— Господин Дейвис! — Беки се изправи и го прегърна.

Той се засмя леко самодоволно и тъмната му кожа като че ли почервеня.

— Не бях сигурен, дали ще съм добре дошъл...

— Каква неуместна забележка — каза Беки. — След като направихте толкова много за Клей? Няма нищо, което не бихме сторили за вас, и разбира се, че сте добре дошъл — тя го хвана за ръка

и го поведе навътре. — Заповядайте да се запознаете с останалите от семейството. Маги къде си?

— Зад тебе съм — обади се приятелката ѝ.

Тя забеляза със задоволство, че Дейвис я намираше за не по-малко интересна, отколкото тя него.

Старият Калън се откъсна от телевизора и веждите му повдигнаха въпросително. Посетителят им бе негър. Носеше много скъп, луксозен костюм, копринена вратовръзка и кожени обувки. Той бе впечатлен. Сецсаше се за един-единствен негър, който би дошъл у тях без покана, и като си припомни думите на Рурк, реши, че малко вежливост няма да е излишна, въпреки старите му предразсъдъци.

Той се изправи.

— Господин Дейвис, нали? — подаде му ръка.

Двамата се ръкуваха.

— Господин Калън, удоволствие за мен е да се запозная с вас. Младият Калън говори много ласкаво за честта и достойнството ви.

Грийнджър Калън почервения от удоволствие.

— Няма ли да седнете, господин Дейвис? — покани го той.

Дейвис се настани и кръстоса дългите си крака.

— Съжалявам, че се натрапвам в този късен час, но бях извън града. Появиха се някои нови неща по случая на Клей, затова исках да ги обсъдя с вас, когато имам няколко свободни минути.

— Аз трябва да си тръгвам... — обади се Маги.

— Не трябва — прекъсна я категорично Беки и погледна към адвокатата. — Маги ми е приятелка. Нямам нищо против, да чуе. И мога ли да ви кажа колко сме горди, че представлявате Клей?

— Можете да кажете всичко, което желаете — изрече той сухо. — Дължа ви го след някои от изказванията ми, които бяха цитирани изопачено.

Очите му, се задържаха за миг върху леката подутина под роклята ѝ.

— Може ли да попитам, кога по дяволите, Килпатрик ще постъпи почтено и ще се ожени за вас?

Грейнджър Калън се изсмя високо.

— Опитва се — информира той адвокатата. — Но Беки не иска да се съгласи.

— Защо не? — попита Дейвис. — Той е луд по вас!

— Той не ми го е казал — отговори Беки педантично и сви ръце в скута си. — Какво става с Клей? — отклони тя въпроса.

— О, Клей. Процесът е насрочен след две седмици. Както знаете, пледираме невинност по обвинението за притежание на кокаин, по обвинението за притежание с цел препродажба и по обвинението в притежание с цел пласиране. Всяко от тези обвинения се наказва с десетгодишна присъда, със или без допълнителна глоба. После идва обвинението в опит за убийство на Килпатрик. Ако бъде признат за виновен и за това може да получи десет години също.

— Това углавно престъпление ли е? — попита злостно Беки.

— Не само убийството. Той е обвинен в опит за убийство. Ако беше обвинен в углавно престъпление, според законите в щата Джорджия няма право на пускане под гаранция.

— Разбирам — изрече едва доловимо Беки и се опита да сдържи сълзите си. — Никой не ми е казал досега какво ще бъде наказанието, ако го осъдят. Мислех си, че ще са няколко години...

— Господи, съжалявам! — каза искрено Дейвис. — Предполагах, че знаете всичко това!

— Клей не ми е казал — отговори мрачно Беки. — Нито пък Рурк.

— Вероятно, са се опитали да ви пощадят. Но всичко беше изнесено в пресата и по телевизията.

— Не сме го чели, нито сме го слушали. Смятахме, че така ще е по-добре за Мак, да го предпазим от целия този шум. Нямах представа.

— По-добре да сме на ясно — изрече тихо дядо й. — Какви са шансовете на Клей?

— Опитваме се да опровергаем част от доказателствата и ще предприема още някои ходове, ако това не успее. Не са изпитали нещата до най-малката подробност, а имаме и Франсин Харис. Тя е братовчедка на Сан и Буба и желае да свидетелства в полза на Клей.

— Роднините й ще позволят ли? — попита Беки.

— Добър въпрос. Не знаем. Всъщност, не е ходила на посещение при Клей от една седмица, а и никой не я виждал в града — отговори Дейвис и се наведе напред. — Искам да ви изправа на свидетелската скамейка. Честността и репутацията ви могат да осигурят на Клей подобри шансове, ако покажем на съдебните заседатели, че семейството му няма нищо общо с подобен род неща.

— Това може да се окаже нож с две остриета — намеси се старецът. — Синът ми бе замесен в някои съмнителни афери, преди да се премести в Алабама. Ако това се разкрие, няма ли да навреди на внука ми?

— Нямате ли известия от сина си напоследък? — попита Дейвис, леко намръщен.

— От две години — изрече тъжно Калън. — Той няма полза от нас.

— Бил ли е някога в затвора? — попита адвокатът.

— Не. Нямах достатъчно доказателства, за да го осъдят.

— Тогава това не е проблем. В момента се подготвя таен удар. Нямам право да ви кажа, но съм подшушнал нещо на полицията, което би могло да ни осигури изключителни възможности в съда.

Дейвис не смееше да спомене Килпатрик. Участието му в разбиването на групировката на Харис би могло да има сериозен отзвук. Не беше нито неетично, нито противозаконно, но пресата можеше да го изтълкува по свой начин и да го представи доста отблъскващо.

— Проблемът е, дали ще постигнем успех. Притиснатото в ъгъла животно е опасно, а Харис ще загубят много повече от Клей. Искам да позволите на Килпатрик, да ви наеме бодигард.

— Бодигард! — възкликна Беки ужасена.

Адвокатът кимна.

— Двамата с него смятаме, че е наложително. Имаме и подходящия човек също. Той работи при едни стар приятел на чичото на Килпатрик. Нещо като... градинар — поясни колебливо Дейвис.

Той огледа лицата на присъстващите. Не. Не можеше да им разкаже всички глупави слухове.

— Но е много добър и силен. Няма да позволи да ви се случи нищо. Ще го направите ли?

— Аз мога да му плащам — изрече Беки упорито.

— Килпатрик ще му плати. Идеята беше негова — отвърна Дейвис.

— Беки, замълчи — намеси се нежно Маги. — Има моменти, когато човек трябва да отстъпи, и сега е един от тях.

— Добър съвет — каза Дейвис и ѝ се усмихна.

Тя отвърна на усмивката му.

— Благодаря, адвокате.

— Вие работите в една компания с Беки, нали? — попита Дейвис.

Маги кимна.

— Отдавна съм там.

— Мисля, че ви познах. Не се ли омъжихте за Джак Барнс?

— Разведох се с Джак Барнс преди година — рече тихо тя.

Очите на Дейвис проблеснаха.

— Така ли? — той се наведе напред. — Какво е мнението ви за влечугите?

„О, Маги! — изстена Беки мислено, — не му казвай за любимата си змия!“ Не ѝ беше приятно, че приятелката ѝ нямаше ухажори, заради предпочитанията си към животните.

Но Маги не успя да разгадае мислите ѝ.

Тя изгледа продължително Дейвис.

— Ами... — поколеба се тя, — не си падам твърде по гущерите, но съм луда по змиите. Имам един малък питон...

— Ще излезете ли на вечеря утре с мен? — попита я Дейвис с видимо удоволствие.

— Казах, че обичам змиите! — подчерта тя. — Отглеждам една в апартамента си.

— Вярно е — потвърди Беки и потрепери. — Дори не обичам да ходя у тях.

— Аз имам четириметров питон на име Хенри — каза Дейвис. — Гледам го от бебе. Можем да разговаряме за херпетология.

Лицето на Маги засия.

— Можем?!

— Наистина можем. Готова ли сте да си тръгвате вече? Мога да ви закарам до вас.

— Тук съм с колата си... — изрече Маги несигурно.

— Ще изпратя някой да я вземе — Дейвис се изправи. — Ще се обадя веднага щом имам нещо ново за братята Харис. Между другото, Търк ще дойде още утре сутринта. Приятен е. Давайте му по един сандвич от време на време и той ще умре за вас. Разбрано?

— Да — отговори неохотно Беки. — Рурк ще дойде ли с него? — попита тя безпомощно.

Дейвис я изгледа внимателно и се усмихна сякаш на себе си.

— Може би. Пазете се. Съжалявам, че отвличам гостенката ви, но дама, която обича змиите, е твърде голяма рядкост, за да я подмина.

— Напълно ви разбирам — засмя се Беки и се ръкува него. — Благодаря ви, господин Дейвис.

— Удоволствието е мое.

Грейнджър Калън също стана на крака и подаде ръката си.

— Бил ли сте някога борец? — попита го. — Със сигурност имате фигура за това?

— Играех ръгби за университета в Джорджия — засмя се Дейвис. — Но беше преди няколко години. Правото изисква много по-малко физически усилия, а е по-забавно.

— Благодаря ви за това, което правите за внука ми — изрече искрено старият човек.

Адвокатът изгледа набръчканото му лице и не се усмихна.

— Дядо ми бе осъден за престъпление, което не бе извършил. Лежа в затвора тридесет години, преди да открият грешката си. И то само защото не можа да си позволи добър адвокат. Избрах тази професия заради него. Печеля добре, но никога не забравям мотивацията си. Бедните хора заслужават същите възможности като богатите. Клей е много повече жертва в цялата тази история, въпреки първоначалния си подтик да го направи. Мисля, че е невинен, и ще го докажа.

— Ако някога имате неприятности, можете да разчитате на мен — каза старецът сериозно.

Дейвис стисна здраво ръката му.

— Това се отнася и за вас.

Той се усмихна на Беки и хвана Маги за лакътя.

— Сега, за змиите...

— Благодаря за вечерята, скъпа — рече Маги на Беки до вратата. — Ще се видим в понеделник!

Мак влезе във всекидневната, след като бе разговарял половин час по телефона с приятеля си.

— Кой беше с този линкълн? — попита той с любопитство.

— Адвокатът на Клей — отговори сестра му.

Мак се навъси замислено.

— Може би ще си избира правото за професия — каза той. — След като баскетболната ми кариера приключи, разбира се.

Беки се усмихна и го прегърна. Въпреки, всичките си тревоги, нещата като че ли малко се пооправяха.

Рурк се появи на следващата сутрин с един едър мъж, който в лице приличаше повече на булдог. Бузите му бяха провиснали, а очите му не изразяваха никакви чувства. Беше с едри кости, малко тромав и Беки се учуди, как ли би успял да ги защити, но се усмихна и се опита да го посрещне мило.

— Това е Търк — представи го Рурк. — Работи при един мой приятел. Помага в къщата, а е и един от най-добрите бодигардове в бизнеса.

— Радвам се, да се запознаем, лейди — изрече добросърдечно едрият мъж и се усмихна, но някак плоско.

— Благодарни сме за помощта ти, Търк — отвърна Беки. — Обядвал ли си?

— Господин Килпатрик ми купи един хамбургер. Обичам хамбургери. Имате ли градина?

— Малка. Напоследък е позанемарена. Зад къщата е.

— Имате ли култиватор?

— Не, съжалявам... — заекна Беки.

— А мотика?

— Да, под навеса.

— Благодаря, лейди.

Когато Търк излезе през задната врата, Беки се обърна към Рурк.

— Сигурен ли си, че е бодигард? — попита тя.

— Сигурен съм — Рурк я изучаваше внимателно. — Дейвис беше ли тук?

— Снощи — отговори тя. — Какво става? Знаеш ли?

— Нямам представа — излъга той, без да му мигне окото. — Как е дядо ти?

— Добре е. Почива си. Мак отиде у Джон. Може ли да ходи сам, след всичко, което става напоследък?

— Стига Търк да го доведе обратно. Обади му се и го предупреди.

— Добре.

Беки набра номера, а Рурк се настани в един фотьойл с пура и пепелник. „Изглежда уморен“ — помисли си тя. В тъмната му гъста коса се забелязваха посивели коси. Запита се, дали се тревожи за нея, и реши, че вероятно е така. В края на краищата, тя носеше неговото дете.

Беки затвори телефона, след като Мак се съгласи да изчака бодигарда, и седна на дивана срещу Рурк.

— Да ти направя ли кафе? — предложи му учтиво.

Той поклати глава.

— Трябва да бъда в съда в един часа. Защо не си на работа?

Беки огледа избелялата си пола.

— Бях твърде зле тази сутрин — отговори тя. — Не ми се случва често...

Рурк се приведе напред.

— Ако се омъжиш за мен, можеш да дойдеш вкъщи.

— Зная условията ти за брак и не мога да ги изпълня — отвърна сковано Беки. — Благодаря ти все пак.

Той се навъси, но после си спомни, че я бе накарал да се откаже от семейството си. Опита се да каже нещо, но сега не бе най-подходящото време. Сви рамене и стана.

— Трябва да се връщам — изрече сухо.

Беки също се надигна. Лешниковите ѝ очи потърсиха неговите.

— Рурк, защо не ми каза, че си убедил господин Дейвис, да защитава Клей? — попита тя. — Или че си помогнал за болничната сметка на дядо?

Лицето му стана непроницаемо.

— Откъде научи? — попита грубо.

Беки поклати глава.

— Няма да ти кажа, но не от господин Дейвис — добави тя по-нежно.

Рурк дръпна от пурата и извъртя глава, за да изпусне дима.

— Нека да приемем, че имам някакъв интерес към Клей, след като го изпратих в затвора непреднамерено. Може би се чувствам виновен — добави с подигравателна усмивка. — Да оставим нещата такива.

Сърцето и се сви. Беше се надявала, че Рурк, може би щеше да ѝ признае, че поне малко е загрижен за нея.

— Ами... благодаря ти, все пак — отвърна му безизразно.

Той протегна силната си ръка и повдигна лицето ѝ.

— Не искам благодарност от теб.

— Какво искаш тогава? Тялото ми? Вече го имаш.

Рурк докосна нежно с палец очертанията на примамливите ѝ устни.

— И това е всичко, което искам? И ти си съвсем сигурна?

Беки въздъхна нещастно.

— Искаш бебето... — промълви тя, като сведе очи към гърдите му.

— Поне ми признаваш това. Да, искам бебето.

— Но не и мен — рече Беки разгорещено.

— Само, ако ме обичаш — отговори той. — А това няма да стане, нали? — попита с горчивина в гласа. — Защото аз съм човекът, който предаде брат ти.

Беки не можеше да отрече това. Но някак си, макар дори да вършеше работата си, като че ли не бе в стила му да събира сведения чрез лукавство. Други, да. Но не и той!

Потърся тъмните му очи.

— Струва ми се глупаво... — започна тя колебливо, — но това не е нещо, което би направил, нали?

Лицето му загуби суровото си изражение. Той се загледа жадно в нея.

— Не е ли, малката ми? — попита мило и се усмихна.

Беки въздъхна дълбоко и протегна ръка към лицето му.

— Понякога си мисля, че въобще не те познавам. Ела тук — прошепна и го привлече към себе си.

По тялото на Рурк се разляха парещи, сладостни вълни, когато тя го целуна с истинска жар.

Ръцете му се свиха и Рурк я приповдигна към себе си, опиянен от страстната целувка, докато тялото му не започна да копнее за нещо повече. Пусна я да стъпи на пода, като се засмя дрезгаво на стъписаното ѝ изражение, когато усети възбудата му.

— Кажи, че ще се омъжиш за мен, или ще те хвърля на пода и ще правя любов с теб точно тук — заплаши я той.

— Ти си ексцентричен, господин областен прокурор — измърка Беки.

Облегна главата си на гърдите му и затвори очи, като наслаждаваше на близостта му. Беше толкова хубаво, да се опре на него. Всички спорове и аргументи като че ли губиха значение в такива мигове.

— Да, ще се омъжа за теб, ако не ме караш да се откажа напълно от семейството си. Мога да взема медицинска сестра за дядо. Но Мак...

Лицето ѝ помръкна, като си помисли, че би се наложило, да го изпрати в дом за сираци.

Рурк я притисна жадно, когато осъзна, от какво е готова да се отрече Беки.

— Мили Боже... не съм искал да ги изгониш! Когато дядо ти може да се справя сам, ще намерим някой да стои при него. Но Мак ще живее с нас. Малкото ми глупаче, исках само да зная, че ме обичаш!

Устните му намериха нейните и думите му замряха.

Беки го прегърна през врата. Сълзите се стичаха до лицето ѝ към слетите им устни.

— Дали те обичам?! — ридаше тя. — Бих умряла за теб!

Рурк я вдигна на ръце я застана с нея в средата на стаята, забравил пурата си да дими между пръстите му.

— Беки?!

Дядо ѝ стоеше колебливо на прага, а очите му бяха ставали големи като воденични камъни.

Беки бавно извърна лице към него.

— Ще се женим... — изрече дрезгаво тя.

Дядо ѝ се усмихна дяволито.

— Време беше. Не ми е приятно да се намесвам, но не мислиш ли, че можеш да ми направиш един сандвич? Закуската беше отдавна.

— Да, мога да ти приготвя сандвич — отвърна тя, като повдигна грейналото си лице към Рурк.

— Искаш ли и ти?

— Ядох хамбургер с Търк — напомни ѝ той.

Целуна я още веднъж и се отдръпна от нея, макар и да я изпиваше с очи.

— В петък вечерта има банкет в чест на съдията Килмър. Можеш да си облечеш онази изкусителна черна рокля, която си купи. А после ще се оженим.

— Както кажете, господин Килпатрик — изрече нежно Беки. —
Ами... Клей?
Той се усмихна загадъчно.
— Почакай и ще видиш.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Дейвис никога не успя да разбере, как точно Рурк и подчинените му полицейски сътрудници бяха успели да го направят. Повикаха го в кабинета на Килпатрик късно в четвъртък следобед. Там бяха братята Харис, баща им, областният прокурор по делото на Клей, господин Джеймс Гарауей, двама униформени полицейски служители и Рурк.

— Мисля, че не познаваш Джим, нали, Дейвис? — каза Рурк, като го представи на по-възрастния прокурор.

— Славата ви върви пред вас, господин Дейвис — засмя се Гарауей. — Радвам се да се запознаем. Това са братята Харис и баща им — добави той и кимна към тях. — Току-що признаха, че са подхвърлили доказателствата срещу вашия клиент за обвинението в опит за убийство, както, и в притежанието на наркотици.

— С други думи — намеси се Рурк, като изпусна тютюнев дим, — и четирите обвинения срещу Клей отпадат. Щом приключим с оформянето на документите, може да се прибере вкъщи.

— Признанието е записано на видеокасата — поясни Гарауей. — Отказът ми от иска ще бъде на бюрото на съдията Килмър още утре сутринта.

— За щастие, все още не си без работа — каза Рурк с усмивка. — Трябва да подготвиш обвинението за тези тук. Той изглежда тримата Харис с неприкрит гняв. — Ще свидетелствам с удоволствие в полза на обвинението.

— Няма да ни задържите — обади се троснато бащата. — Ще излезем до сутринта.

— Под гаранция, разбира се — съгласи се Рурк. — Но направихте някой глупави грешки и няма да ви ги простят, след като се върнете обратно на улицата, ще бъдете сами — даде той, като наблюдаваше, как лицето му преbledня. — Поставихте приятелчетата си в неизгодно положение, а те не прощават. Излезете ли навън, няма да пропуснат да си разчистят сметките.

— Можем да се откажем от гаранцията — изрече потиснато Сан.
— По дяволите, Килпатрик, нямаше право да ни поставяш в това положение!

— Вие нямаште право да убивате кучето ми — отвърна Рурк с леден глас. — Ще съжалявате за това години наред.

— Обеща ни сделка — каза Сан, като се обърна към Гарауей.

— И ще я имате — отвърна той. — В замяна на свидетелските ви показания срещу доставчиците ви мога да ви уредя федерална защита. Вашият канал е едни от най-големите в щата. С удоволствие бихме го прекъснали.

— Федерална защита? — попита бащата.

— Да, нова самоличност, ново начало и за трима ви — обясни Рурк. — Помислете добре. Може да не ви се отдаде по-добра възможност.

Той излезе в коридора с Дейвис, като остави другите в стаята си.

— Не ме питай — каза на адвоката, когато той отвори уста. — Достатъчно е, че стана. Наречи го пресметнат риск. Мисля, че Търк може вече да се прибере вкъщи.

— И ще оставиш Беки без охрана? — попита Дейвис ужасен.

— Не съвсем — изрече тихо Рурк. — Всъщност утре следобед ще се женим. След банкета вечерта заминаваме за Насау за два дни, а в дома ѝ ще остане медицинска сестра и икономка за дядо ѝ и Мак... и за Клей също, предполагам.

— Да, да. Беки и бебе също — Дейвис поклати глава. — По-голям щастливец си, отколкото заслужаваш, ще се кандидатираш ли отново? — попита той и го изгледа напрегнато.

— Почакай до утре вечер — отговори Рурк и си тръгна като се подсмиваше.

Банкетът в чест на съдията Килмър бе в разгара си, когато Рурк, седящ до сияещата Беки с нова, много по-широка черна рокля и токущо сложена брачна халка, бе поканен на подиума.

Изглеждаше елегантен с фраката и черната папионка. Мургавата му кожа изпъкваше още повече на фона на снежнобялата му риза.

— Предполагам, че всички очакват, да направя изявление — каза той след няколко хвалебствени слова за съдията Килмър. — Е, аз

наистина ще го направя, но не е нещо, което някои от вас очакват. Вършех с удоволствие работата си. Надявам се, че се справих добре. Но през последните няколко месеца научих някои доста горчиви уроци за плачевното положение на хора, попаднали в съдебната система, които трябва да се справят без финансова подкрепа.

Той пъкна ръце в джобовете си.

— Правосъдието е справедливо единствено, ако осигурява еднакви възможности, както на богатите, така и на бедните. Правосъдие, което е в полза на богатите, а ограничава правата на бедните, не е правосъдие. Бях сред печелившия отбор в продължение на седем години. Сега бих искал да видя съдебната зала от противоположната страна. Приключвам с кариерата си на прокурор и минавам на свободна практика, като се надявам да специализирам с малолетни нарушители на закона.

В салона се дочу шепот и някои протести, макар и не точно от грейналия Джей Линкълн Дейвис, седнал на една от предните маси.

Рурк се засмя.

— Поласкан съм от негодуванието ви. Но нека да добавя, че вече имам съпруга, очакваме и бебе — продължи той и се усмихна на Беки. — Предпочитанията ми са различни сега и имам основания да желая да прекарвам нощите си вкъщи, вместо в кабинета си.

Разнесе се смях и ръкопляскане. Рурк намигна на Беки, която изглеждаше доста елегантна с черната си рокля, свободно спуснатата си коса и леко поруменелите бузи.

— Не бих казал, че ми бе лесно да взема това решение, харесваше ми атмосферата в канцеларията. Съставът и помощниците ми бяха добри. Беше истинско удоволствие, да се работи с тях. Но — добави той и погледна към Беки, — съпругата ми е целият ми свят. Няма друго човешко същество на земята, което да обичам толкова много. От сега нататък ще бъда семеен човек.

Рурк отклони погледа си от шокираните, възторжени очи на Беки и се обърна към публиката си.

— И в такъв случай, надявам се, че няма да имате нищо против, ако подкрепя Джей Линкълн Дейвис, който седи на предната редица и се опитва да не изглежда като котка с мишка в уста.

Всички се засмяха, включително и Дейвис. Той беше с хубавата Маги и я гледаше така, като че ли тя бе луната.

— Искам също публично да благодаря на Джей Линкълн Дейвис — добави Рурк — за образцовото представяне на шурей ми. Отговорно заявявам, че няма да му се наложи да го направи отново.

Дейвис вдигна палец и кимна. Рурк продължи да говори още няколко минути, но Беки не чу нито дума от речта му. Тя се опияняваше от факта, че той публично бе признал любовта си към нея — нещо, което не бе направел дори насаме. Бореше се да преглътне сълзите си. Вече нямаше никакви бариери пред тях. Дори тази, която Рурк си мислеше, че е останала, бе премахната предишната вечер, когато нещастният Мак ѝ бе признал, че той е дал информацията на Рурк, довела до арестуването на Клей.

Трябваше да каже на Рурк, че знае, но не веднага. Имаха да си говорят за други неща.

Клей се бе появил вкъщи рано следобед, изтощен, но щастлив. Франсин беше с него и Беки си помисли, че може би щеше да успее да я хареса. Брат ѝ твърдеше, че искал да си намери работа и да помага вкъщи, но този път сериозно.

Беки едва успя да се справи с щастието си. След толкова скръб — изведнъж извисяване до облаците! Тя докосна леката подутина на корема си и впери очи в Рурк. Любовта я правеше красива. Той я погледна, усмихна ѝ се и трябваше да се хване за масата, за да не полети във въздуха. „Животът — мислеше си тя — е пълен с изненади. Трябва просто да се преодолеят бурите. А на другия бряг винаги изгрява слънцето...“

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Беки винаги бе намирала инструкциите на съдията към съдените заседатели за най-досадния момент в съда. Бяха неразбираеми, продължаваха цяла вечност, а когато държеше и немирно току-що проходило детенце в скута си я изнервяха.

Тя погледна към Тод, седнал до нея, който вече бе осемгодишен и много добре възпитан. Той наблюдаваше баща си със страхопочитание, защото за пръв път му позволяваха да присъства на дело. Тод бе будно дете и имаше импулсивния и нетърпелив характер на родителите си. Малката Тереза, която се въртеше в скута на майка си се очертаваше да бъде същата.

До Тод бяха седнали Клей и Франсин. Все още нямаха деца. Бяха женени от две години. Клей бе станал вече помощник-управител в супермаркет, а Франсин почти завършваше обучението си за козметичка.

Мак седеше до Клей и беше с половин глава по-висок от брат си. Беше студент първокурсник по право в университета в Джорджия — по примера на обожавания от него съпруг на сестра му. Беки се гордеше истински с него. Мак и Рурк се бяха сблизили много — нещо, което бе улеснило нещата вкъщи.

Дядо ѝ бе настанен в старчески дом. Понякога имаше моменти на просветление, друг път едва ги познаваше. Всички ходеха при него редовно и така бе по-поносима болката от раздялата. Бе твърде немощен, за да остане в къщи, без да има денонощна медицинска сестра при него, и той сам бе предложил да постъпи в дома. Двама от старите му бойни другари бяха там и до миналата година наистина се чувстваше добре. Сега вече бе въпрос на време. Старите семена потъваха в земята, за да освободят място за новите. Това бе животът.

Рурк го бе обяснил на Тод преди няколко дни.

— Ние сме създадени от семе — бе казал той на сина си с усмивка. — Растем, разцъфтяваме и даваме плод. После плодът изсъхва и отива в земята, за да дойде новият. Старото растение не

умира, защото подхранва ново. Тъй като енергията нито се създава, нито се разрушава само се променя, смъртта е обратната страна на живота. В края на краищата, момчето ми, ние преминаваме от едно ниво в друго. Това е неизбежно, като дъгата след буря.

— Звучи ми красиво — бе отвърнал Тод. — Дядо ще стане ли на дъга?

— Предполагам — бе казал Рурк тържествено. — Той ще е най-красивата дъга от всички.

Беки бе благодарна за думите на съпруга си. От лицето на Тод бе изчезнало напрежението, което се бе появило, когато им казаха, че на дядо им не му остава много. Тя се усмихна. Това успокояваше и нея. Вероятно Рурк го съзнаваше. Той бе толкова чувствителен мъж — понякога като че ли четеше мислите ѝ.

Съдебните заседатели най-после се оттеглиха и съдът бе разпуснат до произнасяне на присъдата. Рурк събра документите си, ръкува се с Джей Линкълн Дейвис и отиде при семейството си.

— Кръстникът им ни кани на вечеря днес — каза той на Беки, като я целуна нежно по бузата. — Двамата с Маги искат да ни съобщят нещо.

— Тя е бременна — прошепна Беки до ухото му и се засмя на изражението му. — Невероятно нали? Маги е шокирана и изплашена до смърт, но в същото време е и доволна. Всъщност, и двамата го искат толкова много.

— Тя ще бъде добре. Дейвис ще се погрижи — усмихна се Рурк. — Хайде, отбор, кой иска да яде хамбургер.

— За мен хамбургер със сирене — обади се Мак. — Впрочем ти защо не възрази, когато господин Дейвис представи онзи стар документ? Сигурен съм, че би могъл да кажеш...

— Боже опази ни от студентите по право — промърмори Рурк. — Два месеца в университета и си Лий Бейкс.

— Три месеца — поправи го Мак. — И имам много добър професор. Сега, за този документ...

— Ние с Франсин трябва да се върнем обратно в магазина — прекъсна го бързо Клей и стисна ръката на съпругата си. — Нали, Франсин?

— О, да разбира се... — заекна Франсин. — Ще ти се обадя покъсно Беки! — добави тя.

— Малодушни страхливци! — погледна гневно Мак след тях. — Нямате желание за разискване на тезиси, а?

— Ще вземем един след барбекюто — извика Клей през рамо. — И ябълков пай!

— Можеш ли да повярваш? — Мак махна с ръка. — Собственият ми брат смята, че тезисът е нещо, което се пие с кафето?

— Не всички имат твоето увлечение към правото — засмя се Джей Дейвис, като се приближи. — Как вървят нещата?

— Страхотно! Досега имам само отлични оценки! — отвърна той.

— Така трябва, след всичкото време, което двамата с Рурк ти отделихме. Искам да поговоря с теб за делото на Линден — обърна се Дейвис сериозно към Рурк. — Може би ще успеем да открием нещо.

— Не и на обяд! — проплака Беки, като премести Тереза на другата си ръка, докато Тод се боричкаше с Мак.

Дейвис погледна малкото момиченце и се засмя. Протегна ръце и Тереза отиде при него с удоволствие.

— Разглезваш я — обвини го Беки, когато той ѝ даде една близалка.

— Тихо — сгълча я Рурк. — Не го обиждай преди пледоарията ми.

Беки сложи ръка на устата си.

— Извинявай.

— Няма ли да ядем? — обади се Мак. — Умирам от глад.

— Ти кога ли не умираш от глад? — засмя се Рурк. — Добре. Тод, престани да упражняваш тези хватки от карате върху вуйчо си.

— Научих ги, като гледах „Хлапето каратист“ — отвърна Тод и демонстрира „високо ритане“. — Страхотен екшън.

— Гледай „Батман“ — посъветва го Мак. — Може да научиш как да летиш.

— Купи ми плащ и ще се постарая — обеща Тод. — Мамо, може ли да ми поръчат млечен шейк с обяда? Защо не отидем на ресторант? Омръзнаха ми тези хамбургери. Хей, онзи не е ли Бит Боб Хаузър, шампионът по борба?

Тод и Мак започнаха да спорят за самоличността на мъж, докато Джей Линкълн Дейвис говореше нещо неразбираемо на Тереза, а тълпата ставаше все по-голяма покрай тях на изхода от залата.

Беки се приближи до Рурк и се притисна към рамото му. Той я погледна и тъмните му очи, изпълнени със сладки спомени, се спряха на устните ѝ.

— Не можеш — прошепна тя и се засмя.

— Да, мога — отвърна той и се наведе.

И го направи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.